

Ái Cửu Sinh Tình

Contents

Ái Cửu Sinh Tình	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	24
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	34
21. Chương 21	36
22. Chương 22	37
23. Chương 23	39
24. Chương 24	41
25. Chương 25	44
26. Chương 26	46
27. Chương 27	47
28. Chương 28	49
29. Chương 29	50
30. Chương 30	52
31. Chương 31	54
32. Chương 32	56
33. Chương 33	57
34. Chương 34	59
35. Chương 35	61
36. Chương 36	62
37. Chương 37	65
38. Chương 38	66
39. Chương 39	67
40. Chương 40	70
41. Chương 41	72

42. Chương 42	74
43. Chương 43	77
44. Chương 44	79
45. Chương 45	81
46. Chương 46	84
47. Chương 47	85
48. Chương 48	89
49. Chương 49	91
50. Chương 50	94
51. Chương 51	96
52. Chương 52: – Phiên Ngoại	97

Ái Cửu Sinh Tình

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, thương trường, đô thị sinh hoạt, hồ côngEdit: Huang FangTiêu Luân gặp Dung An Trúc lần đầu tiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-cuu-sinh-tinh>

1. Chương 1

Lần đầu tiên Tiêu Luân gặp Dung An Trúc, khi đó cả hai mới khoảng hai tư hai lăm tuổi, đúng là thời kỳ tuổi trẻ hăng hái. Thế nhưng Dung An Trúc lại mặc một bộ quần áo vải bông, chân đi giày vải, trên tay còn cầm theo một quyển kinh thư hư hư thực thực.

Từ đó về sau, cảm giác của Tiêu Luân đối với Dung An Trúc vô cùng phức tạp, trong kính sợ mang theo một tia khinh thường, trong khinh thường mang theo một tia tò mò, trong tò mò lại mang theo một tia xa cách.

Hai người lần đầu gặp mặt, là vì chuyện hợp tác mở công ty.

Nữ tử không thể nói rõ là xinh đẹp nhưng mang theo một tia khí chất nhện xuống khoe miệng run rẩy. “An Trúc, trường hợp ngày hôm nay, không cần anh phải mặc tây trang giày da, nhưng tốt xấu gì cũng nên ăn mặc bình thường một chút có được không?”

Dung An Trúc khoe miệng khê cười, không ưu không phiền đáp. “Vì biểu đạt thành ý của anh, hôm nay anh đã đem một mặt chân thật nhất của mình thể hiện ra, Tiểu Tuệ em cảm thấy như vậy không tốt sao?”

Khang Giai Tuệ đỡ trán.

Ngược lại Tiêu Luân không có phản ứng quá lớn, chỉ mỉm cười vươn tay ra. “Xin chào, tôi là Tiêu Luân”.

“Nghe danh đã lâu”. Dung An Trúc đứng lên, cùng hắn bắt tay. “Xin chào, tôi là Dung An Trúc”.

Chương 1.

Tiêu gia là đại gia tộc, kinh doanh đều kéo đến cả nước Mỹ cũng có công ty riêng. Tiêu Luân từ nhỏ đã được trải sẵn đường đi, các trưởng bối một lòng bồi dưỡng hắn, lấy mục tiêu cuối cùng là đem hắn trở thành người kế thừa Tiêu thị.

Tiêu Luân cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, học kinh doanh là chính, tài vụ pháp luật là phụ, đến năm hai mươi tư tuổi ở nước Mỹ đạt được hai bằng thạc sĩ. Đúng vào lúc các trưởng bối trong nhà đều trông mong hắn về nước, lại không ngờ hắn phát biểu một câu, muốn rời khỏi Tiêu thị, tự lập công ty riêng.

“Cánh cứng cáp rồi, thì để cho nó bay đi”. Tiêu gia lão gia tử xoay xoay chuỗi tràng hạt, chậm rãi mở miệng.

Tiêu Luân suy cho cùng vẫn là có ngạo khí của một nhà tư sản muốn có thành tựu riêng. Từ nhỏ đến lớn hô phong hoán vũ, kế thừa mấy thế hệ gen tốt đẹp, vô luận là bề ngoài hay bên trong, chỉ cần bốn chữ là có thể khái quát: tài hoa xuất chúng.

Tiêu Luân chưa bao giờ tiếc rẻ mấy chuyện vui chơi phóng túng, lúc đi học vừa có thể bảo trì thành tích vượt trội, cũng không bao giờ vắng mặt trong mấy cuộc chơi xa hoa lãng phí. Đời người ngắn ngủi mấy chục năm, đương nhiên là phải sống sao cho mình vui vẻ hưởng thụ mới là tốt nhất. Cho nên không biết từ lúc nào, trong đầu hắn đã mang theo suy nghĩ, Tiêu gia lớn thế nào, cũng không phải chuyện mà Tiêu Luân hắn không làm được.

Hắn quen Khang Giai Tuệ chính là lúc đang du học ở Mỹ. Nữ nhân này ở giữa dàn mỹ nữ phương đông phương tây có vẻ không có điểm nào thu hút, thế nhưng lại có khả năng thi triển sáu mươi bốn chiêu thức thái cực, đánh cho năm tên cướp vây quanh mình đến tơi bời tan tác.

Lúc ấy Tiêu Luân ở ngay gần đó, vốn định không phải là mỹ nhân nhưng dù sao cũng cùng là người châu Á, muốn thể hiện anh hùng cứu nữ nhân, đến cuối cùng chỉ biết trốn mất há mồm đứng xem.

Quyết tâm phải theo đuổi nữ tử này bằng được, lại bị cô mỉm cười nói một câu. “Sorry, you are not my type”.

Bất quá lại thêm một câu. “Tôi thích nam nhân thông minh, không bằng chúng ta kết bạn đi”.

Lúc ở Mỹ, Khang Giai Tuệ đã biết hắn có ý định xây dựng sự nghiệp riêng, sau khi về nước loáng một cái đã tìm một người giới thiệu cho hắn.

Đem Dung An Trúc so sánh với Tiêu Luân, nếu người sau là trăng sao trên trời, vậy thì y chính là cỏ dại ven đường.

Dung An Trúc là cô nhi sinh ra ở một trấn nhỏ, ăn cơm chùa miếu nơi đó mà lớn lên. Khi còn nhỏ, từ lúc mặt trời còn chưa ló rạng y đã phải thức dậy, theo các sư phụ trong chùa ngồi học. Về sau có một vị tu sĩ đến ở trong chùa một tháng, thấy đứa nhỏ này nhanh nhẹn khéo léo lại thông minh, liền đồng ý tài trợ cho y đến trường, nói chỉ cần y có thể học thì sẽ cho y học, học đến tiến sĩ cũng đều có thể.

Dung An Trúc không học đến tiến sĩ, mà sau khi tốt nghiệp đại học ở một trường có tiếng liền xông pha ra ngoài xã hội.

Lăn lộn chinh chiến hai năm, nếm khổ, chịu nhục, cũng có được khen ngợi, đến nay đã được thăng lên làm giám đốc dự án của một công ty đa quốc gia. Bạn thời thơ ấu tìm đến y, hỏi y có thấy chán ngán vì phải làm công cho người khác, có hứng thú chính mình làm ông chủ hay không.

Không chán, cũng không hứng thú, nhưng Dung An Trúc suy nghĩ thoáng chốc, gật đầu đáp ứng.

Nguyên nhân vì sao? Đơn giản là nhân sinh khổ đoản, đương nhiên là nên nếm đủ trăm vị xem đủ trăm thái thế gian.

2. Chương 2

Ai khi còn trẻ mà không điên cuồng, Tiêu Luân có phương thức điên cuồng của hắn, Dung An Trúc cũng có. Ngày đó gặp nhau, ba người đầu tiên là ở phòng trà uống trà nói chuyện phiếm, nói mấy chuyện vãn đàm phong khinh, kỳ thật là đang âm thầm dè dặt lẫn nhau – dựa vào cái gì mà tôi phải tin tưởng anh, giao mấy năm tiếp theo của tôi cho anh? Cuối cùng là Khang Giai Tuệ nhìn không được, lôi hai người tới quán bar.

Có rượu vào là thành thật nhất – Tiêu Luân mặc dù bình thường không phóng đảng như mấy con cháu thế gia khác, nhưng chuyện bừa bãi từng làm cũng không phải là ít. Còn Dung An Trúc từ nhỏ đã ăn thịt uống rượu trong chùa, sau khi ra xã hội cũng là lăn lộn sống sót trên bàn rượu, cho nên hai bên đều không thua kém, một chai rượu ngoại rất nhanh đã thấy đáy.

Khang Giai Tuệ công thành lui thân, để lại hai nam nhân với ba chai rượu mạnh.

Ngày hôm sau, hai người ở trong căn phòng trọ của Dung An Trúc tỉnh lại. Đầu đau như muốn nổ tung, toàn thân nhức mỏi, dạ dày nóng như lửa đốt. Tiêu Luân không hề để ý đến hình tượng, ngồi thẩn thờ dưới

đất, dựa vào sofa, bộ dáng một chút cũng không muốn nhúc nhích. Dung An Trúc tốt xấu gì cũng là chủ nhà, âm thầm thở dài một cái, khởi động cơ thể như vừa bị xe tải lấn qua, đi dọn dẹp một mảnh hỗn độn.

Đêm qua hai người uống đến khi quán bar đóng cửa rồi vẫn còn rất hưng phấn, thế là liền lái xe về nhà y, lấy ra một chai Mao Đài (1) trân quý, uống đến trời đất quay cuồng. Có một câu nói thế này: Cảm tình sâu, một ngụm buồn. Nếu chiếu theo lý luận ấy, thì từ đêm qua đến sáng nay, cảm tình của hai người đã sâu đến trong Thái Bình Dương rồi.

Dọn dẹp xong, Dung An Trúc đi qua vỗ vỗ mặt cái người vẫn còn ngồi trên đất, thanh âm khàn khàn mở miệng. “Tiêu thiếu, đứng dậy đi tắm rửa đi”.

Tiêu Luân lảo lảo hai câu, cuối cùng bị Dung An Trúc túm cổ vào phòng tắm, ném vào trong bồn đã xả sẵn nước nóng. Lúc trở ra cả người đã tỉnh táo lại, khăn tắm quấn ngang hông, thấy Dung An Trúc đang bày đồ ăn lên bàn.

Nghe thấy tiếng động, Dung An Trúc cũng không quay đầu lại, chỉ nói. “Trên sofa có quần áo của tôi, Tiêu thiếu mặc tạm đi”.

Lò viba ‘đỉnh’ một tiếng, Dung An Trúc đi qua, lấy ra mấy cái bánh bao đã được làm nóng, đặt lên bàn, bên cạnh là sữa đậu nành đã được máy làm sẵn.

Lần này quay đầu lại, nhướn mi nhìn Tiêu Luân, Dung An Trúc mỉm cười. “Bữa sáng bình dân, Tiêu thiếu nếu ăn không quen cũng không cần miễn cưỡng”.

Tiêu Luân hừ nhẹ một tiếng, đi qua bàn ăn ngồi xuống, không khách khí cầm lấy bánh bao và sữa đậu nành ăn một mạch.

Dung An Trúc biểu tình vi diệu, đến phòng tắm tắm rửa một cái.

Từ đó về sau hai người bắt nhịp với nhau, thông đồng thành gian, tình cảm chưa thể nói là thân thiện, nhưng trên phương diện hợp tác công việc thì vô cùng tốt. Lúc thành lập công ty, Tiêu Luân có hỏi qua Dung An Trúc nên lấy tên là gì, Dung An Trúc dâng lên một quyển từ điển Khang Hy (2).

Khao Trúc Văn Hoá. Cái tên chẳng ra đầu vào với đầu này bị Khang Giai Tuệ ngoài cười nhưng trong không cười tặng cho mấy chữ: ngu ngốc ngu ngốc, mã tầm mã.

Tiêu Luân có nghĩ tới việc mời Khang Giai Tuệ đến công ty, nhưng là nữ nhân này nghĩ cũng không nghĩ đã cự tuyệt luôn. “Trừ phi anh đem công ty chuyển đến C thành”.

Tiêu Luân và Dung An Trúc quen nhau được hai tháng, Khang Giai Tuệ cũng yên tâm trở về quê nhà, C thành. Cô đối với thành phố này tình hữu độc chung, Tiêu Luân cũng không miễn cưỡng.

Ngày khai trương vui vẻ thuận lợi. Công ty không lớn, tính cả hai người bọn họ thì cũng chỉ hơn hai mươi người. Tiêu Luân là tổng giám đốc, Dung An Trúc là trợ lý tổng giám đốc, nhưng là cánh tay thứ hai của cả công ty. Vô luận là bên trong công ty hay ra ngoài bàn chuyện làm ăn, mọi người đều hiểu ý hiểu tứ mà gọi y một tiếng Dung tổng.

Hai bọn họ đều là nhân tài, một người kiến thức lý luận xuất sắc, một người kinh nghiệm thực chiến phong phú, nửa năm trôi qua cũng giúp cho công ty có được chút thành tựu.

Kết thúc cuộc họp sơ kết nửa năm, trực tiếp cho nhân viên nghỉ luôn buổi chiều. Tiêu Luân đương nhiên là đặc ý, Dung An Trúc đi theo hắn vào văn phòng, ngồi trước bàn làm việc của ông chủ, biểu tình bình tĩnh.

“Dung thiếu, có chuyện mời nói”. Tiêu Luân đối với hai tiếng ‘Tiêu thiếu’ mà Dung An Trúc gọi mình vào hôm quen biết nhớ mãi không quên, cho nên cũng gọi luôn người này như vậy.

“Hiện giờ thuận lợi như vậy, hơn phân nửa là dựa vào bối cảnh Tiêu gia nhà cậu...” Dung An Trúc ăn ngay nói thật, thấy sắc mặt Tiêu Luân hơi trầm xuống thì cũng chỉ nhún nhún vai không để ý. “Quên đi, chính là nhắc nhở cậu, thuận buồm xuôi gió nhưng vẫn phải để ý nước ngầm cuộn sóng”.

“Còn cần cậu nhắc nhở, tâm tư của mấy lão tiểu nhân trong nhà chẳng lẽ tôi còn không hiểu?” Tiêu Luân châm một điếu thuốc, giao bật lửa cho Dung An Trúc. “Yên tâm, tôi đây không phải ‘đã liệu trước’ sao?”

Dung An Trúc bày ra một nụ cười, phối hợp nói. “Đa tạ Tiêu tổng thưởng thức”.

Dứt lời đứng dậy, ném bát lửa trả về cho người kia, còn nói thêm. “Hút ít thôi”.

“Cậu đi đâu vậy?” Tiêu Luân hỏi.

“Không phải buổi chiều được nghỉ sao?” Dung An Trúc cười cười, tiêu sái xuất môn.

Nhìn theo bóng dáng y, Tiêu Luân bĩu môi.

Có lẽ là vì từ nhỏ ở trong chùa, quanh năm sống trong hương khói và nghe kinh Phật lớn lên, cho nên Dung An Trúc luôn có điểm thần nhiên hờ hững. Y cho rằng con người khi còn trẻ trải qua một chút tội luyện không có gì là không tốt. Tiêu Luân là nhân trung chi long (rồng trong biển người), chính là hiện tại trải đời còn chưa đủ. Cho nên so với phong cách buông thả của Tiêu Luân, y luôn luôn có phần cẩn thận hơn.

Trừ bỏ nghiệp vụ hằng ngày trong công ty, sau khi hỏi qua ý Tiêu Luân, Dung An Trúc cũng đầu tư một chút vào cổ phiếu. Tiêu Luân thấy hành động này của y, tuy rằng không cho là đúng nhưng không hiểu sao cũng học theo y bỏ vốn chút tiền không dùng tới.

~~ *

~~ *

~~ *

~~(1) Rượu Mao Đài: là một nhãn hiệu rượu trắng (bạch tửu) của Trung Quốc. Rượu Mao Đài là rượu chưng cất từ cao lương lên men. Rượu này có đặc trưng là trong vắt, không màu, có mùi thơm đặc trưng và có độ cồn cao.

(2) Khang Hy tự điển: là một bộ từ điển chữ Hán có tầm ảnh hưởng lớn, do một nhóm học giả đời Hoàng đế Khang Hy (4 tháng 5 năm 1654 – 20 tháng 12 năm 1722), đứng đầu là Trương Ngọc Thư và Trần Đình Kính biên soạn. Cuốn từ điển này được coi là một trong những công cụ tra cứu đắc dụng trong việc nghiên cứu Hán Nôm nói riêng, Hanja, Kanji, Hán tự hay Hán học nói chung của các học giả quan tâm đến lĩnh vực này trên toàn thế giới.

3. Chương 3

Tiêu Luân không phải là kiểu người sẽ uỷ khuất nhân viên của mình, kiếm tiền nhanh thì cũng sẽ chi tiền để hưởng thụ. Hút thuốc uống rượu không nói, ngày thường nếu nhàn rỗi thì sẽ cho nhân viên công ty đi tiệc tùng vui chơi hạng sang, nếu phải đi tiếp khách hàng thì sẽ đến các quán bar câu lạc bộ đêm nhảy múa.

Nếu là cùng nhân viên công ty đi thư giãn, Dung An Trúc luôn luôn uyển chuyển cự tuyệt. Nhưng nếu là đi gặp khách hàng, Dung An Trúc khó tránh khỏi phải đi theo.

Quán bar cùng ghế lô xa hoa ở các câu lạc bộ đêm, cho tới bây giờ Dung An Trúc không hề thích, âm nhạc đình tại nhứt ốc, nữ nhân ăn mặc mát mẻ, chơi bởi ca hát uống rượu, không khí ngọt ngào. Tiêu Luân cũng không thể nói là quá thích, đơn giản chỉ là muốn đem khách hàng hầu hạ thoải mái mà thôi.

Gặp phải mấy trường hợp này, Dung An Trúc đều là ‘giữ mình trong sạch’, y ngồi uống rượu nói chuyện phiếm với tiểu thư bên cạnh, toàn nói mấy chuyện cổ quái, không đem tiểu thư khóc chảy nước mắt thì sẽ không bỏ qua.

Lúc đầu Tiêu Luân khoe miệng run rẩy, về sau liền đơn giản ngồi xuống bên cạnh y, nhìn y cùng với tiểu thư nói chuyện. Đa số đều là chuyện trên trời dưới đất chẳng liên quan gì với nhau, có khi nghe thì rõ ràng rành mạch, trong lòng lại bẽ tắc chẳng thể hiểu nổi.

“Con người nhìn được gió, nhưng không nhìn được lửa, thấy được trăng, nhưng không thấy được mặt trời”.

“Con người kiếp trước, là bông hoa hay là tảng đá, lúc sinh ra đã mất hết ký ức về kiếp trước, cái gì cũng quên”.

“Trẻ con ở nơi đó a, tới bây giờ ăn không đủ no, chữ không biết viết, người còn chưa cao bằng cái cuốc đã phải đi làm việc”.

“Tôi có một người anh em, là du học sinh, nhà có tiền, nhà trọ cho du học sinh thoải mái thì không ở, lại chạy tới cùng chúng tôi chen chúc một chỗ, nói đây mới là cuộc sống”.

..... Bệnh thần kinh, mà còn là bệnh không nhẹ. Đây là đánh giá lúc đầu của Tiêu Luân, về sau tổng kết lại chỉ còn hai chữ: yêu quái.

Còn Tiêu Luân vì sao không gặp dịp thì chơi mà lại chạy đến nghe Dung An Trúc làm ‘lễ rửa tội’, chẳng qua là vì hắn có chút khiết phích. Hồng nhan tri kỷ bên gối hắn không thiếu, nhưng chưa bao giờ động đến gái làng chơi.

Nhưng Dung An Trúc thì ngay cả cái gọi là hồng nhan tri kỷ cũng không có. Có một lần bị cấp dưới nửa đùa nửa thật hỏi, y cũng nửa thật nửa đùa đáp lại. “Hồi đại học bị người đá, đến bây giờ vết thương vẫn chưa lành, tạm thời không muốn tiếp xúc với tình yêu”.

Tiêu Luân chỉ cười nhạt, hắn cùng Dung An Trúc cảm tình không sâu, nhưng đối với vài chuyện của y, hắn sao có thể không biết.

Dung An Trúc không có hồng nhan tri kỷ, nhưng lam nhan tri kỷ lại không hề ít.

Lúc đầu rất khó tưởng tượng, một nam nhân uống trà ăn chay thoát nhìn ‘thanh tâm quả dục’ cư nhiên lại cũng ‘mốt’ như vậy. ‘Mốt’ không phải ở tính hướng của y, mà là y không coi tính hướng của mình là phiền não, tất nhiên không phải khoe khoang khắp nơi, nhưng cũng không có chút nào giấu diếm.

Tiêu Luân đi với y vài ba lần liền phát hiện ra manh mối, ngay cả dò xét cũng không làm, trực tiếp hỏi, trực tiếp trả lời.

“Cậu là gay?”

“Tôi là gay”.

Tiêu Luân coi như là được mở rộng tầm mắt, còn cái gì vì sao vì sao, hắn mới lười đi hỏi vì sao. Hình thức hai người ở chung cũng không có gì biến hoá, Dung An Trúc không nói, nhưng từ thái độ của y Tiêu Luân rõ ràng nhìn ra được dụng ý ‘you are not my type’, cho nên hắn cũng không lo lắng mình sẽ lọt vào tầm ngắm bị quấy rối.

Thuận buồm xuôi gió được một năm rưỡi, nhân viên cũng tăng lên hơn trăm người, văn phòng cũng thay đổi vị trí, công ty lại đột nhiên gặp phải nguy cơ.

Tiêu gia lão gia tử thấy cháu mình ở ngoài đã nở mày nở mặt, liền phái người đến truyền lời, hắn ở bên ngoài chơi đủ rồi thì hồi tâm về nhà kế thừa gia nghiệp. Tiêu Luân là người đã quen liều lĩnh tùy tiện, trả lời một câu bây giờ còn chưa muốn dừng, rất không lễ độ.

Dung An Trúc ra ngoài làm việc, lúc trở lại chỉ nghe được đoạn cuối, trong lòng chợt lạnh.

Quả nhiên, lão gia tử nghe lời truyền lại thì hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời thu lại toàn bộ nhân mạch của cháu trai, đồng thời nói với bên ngoài: kinh doanh chỗ nào cũng có, không cần cố kỵ Tiêu Luân là con cháu Tiêu gia, việc làm ăn nên làm thế nào thì làm thế ấy.

Khao Trúc Văn Hoá có mấy hợp đồng lớn thất bại trong nháy mắt, đối tác trước kia cũng không tiếp tục ký hợp đồng. Tiêu Luân một người trở tay không kịp, nhưng ngạo khí không cho phép hắn đi cầu xin ông nội.

Hai tháng sau, công ty đột nhiên bị bắt phải ngừng kinh doanh, nhân viên lập tức rời đi hơn phân nửa, văn phòng năm trăm mét vuông cũng không thể thuê tiếp. Vì trả tiền lương cho số nhân viên còn lại, Tiêu Luân phải bán đi căn nhà xa hoa mình mới mua khi về nước.

Bỗng chốc từ trên mây ngã xuống, quá trình này cũng quá nhanh, nhưng vô luận thế nào Tiêu Luân cũng nuốt không trôi, càng đừng nói là quay đầu đi tìm lão gia tử tâm ngoan thủ lạt kia.

Kéo theo hành lý đứng trước cửa nhà Dung An Trúc hồi lâu, Tiêu Luân có chút do dự. Không phải hấn quen sống trong nhung lụa vàng son, không thể sống cuộc sống của tiểu dân, mà là hấn với Dung An Trúc, tựa hồ còn chưa đến mức có thể nhờ vả nương tựa thế này.

Đám bạn của hấn nếu không phải ra nước ngoài phát triển thì cũng là sợ *** uy của Tiêu gia lão gia tử không dám giúp đỡ. Tiêu Luân từ trước tới nay hô phong hoán vũ bây giờ lại ôm hành lý ngồi trước một cánh cửa âm thầm oán giận.

Cuối cùng là Dung An Trúc ra ngoài đổ rác, vừa mở cửa liền thấy Tiêu Luân ôm tay ngồi cạnh đồng hành lý, nhất thời có chút sững sốt. Xem ra người này đã ngồi ở đây một thời gian, sao không trực tiếp gõ cửa hoặc là rời đi? Đang rụt rè cái gì?

Tiêu Luân thấy người mở cửa, không hề mất tự nhiên nói thẳng vào vấn đề. “Cho tôi ở nhờ một thời gian”.

Dung An Trúc nghĩ nghĩ. “Được”.

4. Chương 4

Phòng ở của Dung An Trúc là kiểu một phòng ngủ một phòng khách, phòng ngủ đương nhiên là tặng cho sếp lớn nhà mình, chính mình chấp nhận lấy sofa làm giường.

Buổi tối đầu tiên Tiêu Luân vào ở, hai người dường như lại đang trở về ngày mới quen, trên bàn bày rượu trắng rượu vang đủ cả, không ai nói nhiều, uống một hồi liền uống đến ba giờ sáng.

Sáng hôm sau, Dung An Trúc trợn mắt tỉnh dậy, lại kinh ngạc thấy Tiêu Luân đã tỉnh trước, còn tắm rửa xong xuôi, cả người thần thanh khí爽 ngồi ở bàn ăn gặm bánh bao, xem máy tính.

Nhu nhu mi tâm phát đau, Dung An Trúc chuyển thân, động phải một bình rượu, tiếng động làm Tiêu Luân quay đầu lại. “Tỉnh? Đi tắm rồi ăn sáng”.

“.....”

“Lúc trước chúng ta đầu tư vào chứng khoán, bây giờ cũng có không ít lãi, tuy rằng hiện tại lấy về không phải là lúc kiếm được nhiều nhất, bất quá cũng là chuyện không còn cách nào”. Tiêu Luân vừa ăn bánh bao vừa nói.

“.....”

Từ tủ lạnh lấy ra hộp sữa, Dung An Trúc ngồi xuống đối diện với Tiêu Luân, vừa uống sữa vừa đánh giá hấn.

Tiêu Luân nhận ra tầm mắt của y, nhướn mi hỏi. “Nhìn cái gì?”

“Thấy cậu đẹp trai a”. Dung An Trúc nói.

“Hôm nay mới thấy tôi đẹp trai?” Tiêu Luân gọi lên khoe miệng, ra vẻ tà mị cười.

Dung An Trúc bật cười. Thú vị, thật sự thú vị. Y vẫn biết Tiêu Luân vượt trội hơn rất nhiều so với các công tử ca khác, không quá mười năm, người này khẳng định sẽ là một đại nhân vật, nhưng hiện tại kinh nghiệm từng trải còn quá ít.

Là hấn trời sinh lạc quan ngoan cường, hay là không bị hoàn cảnh bó buộc?

“Dung thiếu”. Tiêu Luân một bên xem biểu đồ chứng khoán một bên mở miệng. “Cảm ơn cậu”.

“Tiêu tổng sao lại nói ra lời ấy?” Dung An Trúc cầm bánh bao lên ăn.

“Cảm ơn cậu một năm rưỡi qua vì công ty tận tâm tận lực, cảm ơn cậu đêm qua cùng tôi uống say đến không biết gì, cảm ơn cậu thu lưu tôi ở lại nơi này”. Tiêu Luân chậm rãi nói. “Biển cổ lần này ngay lúc đầu tôi cũng rất bối rối, bất quá sau khi uống mấy bình trà cậu pha, tôi cũng dần tỉnh tâm. Dù sao cũng không đến mức không có nhà để về đúng không?”

“Vì công ty làm việc cũng là vì lợi ích của tôi. Cùng cậu uống rượu cho cậu ở lại đây là vì cậu là ông chủ của tôi thôi”. Dung An Trúc nửa đùa nửa thật trả lời. “Tóm lại, Tiêu tổng không cần phải khách khí”.

“Được, tôi không khách khí với cậu”. Tiêu Luân ngắc đầu. “Một năm rưỡi này tiền công tiền tư của cậu đều đổ vào công ty, tôi chia cho cậu ba mươi phần trăm cổ phần”.

Dung An Trúc vốn đã có hai mươi phần trăm cổ phần ở công ty, nếu Tiêu Luân cho y thêm ba phần, vậy thì không hề nghi ngờ y cũng là ông chủ của công ty.

Dung An Trúc thiêu mi. “Công ty này đối với cậu là cái gì?”

“Là trụ cột để Tiêu Luân tôi xây dựng sự nghiệp”. Tiêu Luân cười cười. “Cậu nghĩ tôi cho là cái gì? Là cây cầu để tiến vào Tiêu thị? Tôi cho cậu cổ phần, là bởi vì trong đó đều có công lao của cậu”.

“Vậy Tiêu thị thì sao?” Dung An Trúc thuận miệng hỏi.

“Đến lúc đó thu mua lại là được”. Tiêu Luân thuận miệng trả lời.

Nói miệng thì dễ, đến lúc bắt tay vào làm mới thấy khó càng thêm khó.

Tiêu gia nhìn đứa con bất hiếu thà đi ở nhờ một căn nhà trọ cũ nát cũng không nguyện trở về nhà thì cũng bắt đầu đối địch với hắn. Mặc dù không thể nói là chèn ép mà chỉ thả ra một câu: Khao Trúc cùng Tiêu thị không có nửa phần quan hệ.

Lúc trước Tiêu Luân đầu tư vào chứng khoán đều là tiền riêng, hơn nửa phần của Dung An Trúc cũng có mấy trăm vạn, nhưng chưa lập tức rút ra, số tiền này đến thời khắc mấu chốt sẽ có tác dụng.

Từ sau khi mở công ty, bây giờ mới là lúc Tiêu Luân chính thức giống như một ông chủ, chạy đôn chạy đáo lo việc làm ăn.

Xe mượn của Dung An Trúc, tiền xăng chính mình bỏ ra. Lúc có tiền thì không sao, đến lúc không có tiền thì phải chấp nhận chen chúc trên tàu điện ngầm.

Lần đầu tiên cùng Dung An Trúc đi tàu điện ngầm vào giờ cao điểm, tuy rằng tên kia chưa nói gì, nhưng khoé miệng ẩn ẩn cong lên cùng với ý cười trong đáy mắt đã thể hiện rõ, cũng không biết ở trong lòng y đang cười ít nhiều thế nào.

Tiêu Luân liếc y một cái. “Cậu đừng có nhìn tôi như vậy”.

Dung An Trúc thiêu mi. “Tôi nhìn cậu thế nào?”

“Lúc đi học tôi cũng từng đi tàu điện ngầm”. Tiêu Luân nghĩ nghĩ, nói.

“Cũng giống thế này?” Dường như là phối hợp với lời của Dung An Trúc, tàu vừa đến trạm, vài người đi xuống lại thêm rất nhiều người đi lên, hai người vốn đang đứng ở cửa này, bị một đám người dồn cho trôi dạt về cửa khác.

Lặng yên một lúc lâu, Tiêu Luân buồn bã nói. “Tôi biết là tôi liên lụy cậu chịu khổ, chờ đến tương lai tốt rồi sẽ có ngày...”

“Cậu có thể mua cho tôi một chiếc tàu điện ngầm?” Dung An Trúc không hề khách khí cười nói.

Người xung quanh đeo tai phone nghe nhạc chơi trò chơi, lại không biết có bao nhiêu người điều chỉnh thấp âm lượng trộm nghe hai người bọn họ nói chuyện.

5. Chương 5

Tiêu Luân trời sinh đã mang theo ngạo khí, rất nhiều thời điểm đương nhiên là không muốn phải khom lưng, cũng may có Dung An Trúc ở bên, thường khuyên hắn phải bình tĩnh chớ nóng nảy. Sau biến cố, công ty vẫn còn lưu lại một bộ phận nhân viên, không thiếu người có lòng trung, thường che chắn cho bọn họ. Nhưng ngay cả như vậy thì ở trên bàn rượu bị người chuốc quá chén cũng là chuyện thường xảy ra.

Chuyện rượu bia này nếu gặp được người hợp ý thì cũng có thể uống thả ga một phen, nhưng trên thương trường phải uống đến quên cả tính mạng, đến cuối cùng người có thể chống đỡ được mới là người thắng cuộc.

Tiêu Luân cùng Dung An Trúc thường thường là người thắng, bởi vì cho tới bây giờ bọn họ chưa từng thua qua.

Nhưng cho dù tửu lượng hai người có tốt thế nào thì cũng không thể chịu nổi khách hàng công ty thay nhau oanh tạc, hơn nữa thường là đêm nay xong một trận, đêm mai vẫn còn trận tiếp theo. Cho nên trong khoảng thời gian này, hai người đều là một thân mang mùi rượu đi nhau trở về. Về đến nhà thì ôm lấy bồn cầu nôn thốc nôn tháo, cuối cùng mới chặt vật thay quần áo đi ngủ.

Dưới loại tình huống này, ai cũng không chịu nổi.

Có một lần hai người hẹn với cán bộ cao cấp của chính phủ, muốn tạo dựng quan hệ tất nhiên là phải xuất ra chút thành ý.

Đối phương mấy người, bên ta mấy người, vừa vào cuộc đã chẳng thèm ăn gì, lập tức mang ra mấy chai rượu đế, còn dùng bát để uống, chơi kéo bao búa, ai thua thì phải chịu phạt. Rất nhanh đã có một cấp dưới của công ty mình chịu không nổi, phải đi WC nôn ra, Dung An Trúc đi theo, rất lâu cũng không thấy quay trở lại.

Tiêu Luân không thấy Dung An Trúc, trong lòng cảm giác có điểm không đúng nhưng cũng không dám đi tìm. Cuối cùng Dung An Trúc một người trở lại, hân hoan yên tâm.

“Tiểu Đường tôi đưa về rồi, người cậu ta hôm nay không khỏe”. Dung An Trúc trầm ổn cười nói. “Phần cậu ta hôm nay tôi gánh”.

Mấy ông tổng đối diện cười to. “Dung tổng quả nhiên là có nghĩa khí”.

Dung An Trúc chỉ thần nhiên cười. Tiêu Luân không thuận theo. “Sao có thể đẩy cậu ra đầu sóng ngọn gió? Tôi là ông tổng hay cậu là ông tổng?”

Dung An Trúc cười không nói, nhẹ nhàng liếc nhìn hắn.

Kết quả cuối cùng là, cả đám người không một ai thanh tỉnh, trực tiếp thuê phòng ở khách sạn nghỉ lại.

Dung An Trúc cùng Tiêu Luân một phòng, tới nửa đêm một người tỉnh lại trước, chạy đến toilet phun, tên còn lại bị làm tỉnh, cũng đứng dậy đi cướp bồn cầu.

Nôn xong rồi, Tiêu Luân mượn rượu giả điên mắng Dung An Trúc. “Cậu mẹ nó cướp cái gì? Lúc ông đây phải uống mấy lít rượu còn không biết cậu đang ở chỗ nào uống Sprite đâu!”

“Tôi không uống đồ có ga”. Dung An Trúc nói. “Cút qua một bên, tôi phải súc miệng”.

“.....” Tiêu Luân nghĩ ngợi một hồi, lại tiếp tục mắng. “Cậu mới phải cút đi, ông đây muốn tắm”.

Chính là sức lực mắng người không đủ, còn bị Dung An Trúc thần nhiên nhìn qua. “Không ngại thì cùng tắm”.

Tiêu Luân phản nộ ra khỏi phòng tắm, tên gay chết tiệt này.

Một thời gian sau, nhận thấy cứ tiếp tục như vậy cũng không ổn, hai người chỉ có thể nghĩ ra phương pháp thỏa hiệp cuối cùng, chính là không cùng nhau ra ngoài tham gia tiệc rượu nữa.

Chỉ còn lại một người ở nhà chờ, thân thể thư thái, trong lòng lại khó chịu.

Dung An Trúc mỗi lần đều ngồi ở sofa đọc khách, đèn bật vừa đủ, thỉnh thoảng sẽ pha một bình trà cho mình, cũng có khi luyện chữ. <khao=”” trúc=”” văn=”” hoá=””>, y thường viết chính là bốn chữ này.

Tuy rằng y tính tình ổn trọng, nhưng thời điểm đợi cửa cũng không phải bình tâm tĩnh khí như vậy. thường thường y sẽ suy nghĩ hôm nay gặp người nào, có đồ ăn gì mà Tiêu Luân ăn không tiêu.

Cuối cùng đến thời khắc mở cửa, người nào đó ngã vào trong phòng, y vững vàng tiếp được, lúc này mới nhẹ nhõm thở dài một hơi, ít nhất vẫn có thể tự mình về nhà.

Lúc không thể tự về nhà cũng có, từ sau khi hai người tách ra hành động liền có chỗ tốt, không giống như trước kia chỉ có thể ngủ lại phòng khách sạn, hoặc là chờ người đưa về.

Nhà, thực ra chỉ là một căn hộ một phòng khách một phòng ngủ đi thuê mà thôi, bất tri bất giác bị hai người gọi là nhà. Khi một người tan tâm, ‘tôi về đây’ cùng ‘tôi về nhà’ chung quy vẫn có điểm khác nhau.

Lúc Tiêu Luân lái xe sẽ có vài suy nghĩ, ví như chờ tương lai có tiền, không mua nổi biệt thự cũng phải mua được một căn hộ xa hoa cho Dung An Trúc, đền bù cho ân huệ hiện tại của y.

Dung An Trúc im lặng ngủ ở ghế sau, chỉ có lông mày nhíu chặt thể hiện y đang không khỏe.

Tiêu Luân thả chậm tốc độ xe, vũng vàng lái về nhà, đem người lái ra.

Dung An Trúc còn chưa lâm vào mê man, dọc đường đi đã có điểm tỉnh táo lại. Tiêu Luân một tay giữ cánh tay y, một tay ôm ngang thắt lưng, Dung An Trúc nhẹ nhàng né một chút, thực ra y có điểm sợ buồn.

“Tự mình cởi quần áo được không?” Đem người dìu vào phòng tắm, trong bồn đã xả đầy nước, Tiêu Luân hỏi.

Dung An Trúc nhắm mắt gật đầu, Tiêu Luân liền đi ra ngoài. Sau một lúc mới cảm thấy không thích hợp, lại đi vào nhìn thử, mới phát hiện gia khoản kia đã nằm luôn trong bồn tắm, thích ý thoải mái nhắm mắt.

Tiêu Luân khoé miệng run rẩy mắng y. “Bộ quần áo này vài ngàn đó, cậu giày vò nó thế hả?”

Dung An Trúc sau khi say rượu có điểm không kiên nhẫn, chỉ hé mắt nhìn Tiêu Luân một cái, chậm chạp nâng tay cởi cúc áo sơ mi.

Tiêu Luân đi lên thả màn tắm. “Quần áo cởi ra, có nghe thấy không?”

“Nghe được”. Dung An Trúc miễn cưỡng đáp.

Từng kiện quần áo bị tùy tiện vứt ra, áo sơ mi, tây trang, đồ lót. Tiêu Luân nhịn xuống xúc động muốn bạo phát, nhất nhất nhặt đồ lên, đồ lót cho vào máy giặt, quần áo hàng hiệu bỏ vào một cái giỏ, không biết ngày mai tiệm giặt có cứu lại về được không.

Từ trong bồn tắm lớn truyền đến tiếng thở dài, người say rượu nói. “Tôi khó chịu”.

Lặng yên trong chốc lát, người không say cũng nói. “Mẹ nó tôi cũng khó chịu”.

“Đừng nói bậy”. Dung An Trúc thanh âm trầm thấp còn nói. “Không có văn hoá”.

“.... Nga”.

Một lát sau, người ở bên trong lại nói. “Hôm nay tôi là người trụ đến cuối cùng”.

Tiêu Luân cào cào tóc. “Đắc ý cái gì chứ”.

Lại một đợt im lặng, Tiêu Luân ngồi trên nắp bồn cầu, đầu dựa vào tường men sứ.

“Cứ bình tĩnh”. Dung An Trúc nói. “Thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thắng, sống qua trận này thì tốt rồi”.

Sống qua trận này thì tốt rồi.

6. Chương 6

Trời bắt đầu nóng lên, cũng may gian phòng của Dung An Trúc ở hướng Nam Bắc thông gió tốt, nhưng thỉnh thoảng tùy hứng Tiêu Luân cũng sẽ để mình trần mặc quần đùi mà long nhong trong phòng. Đều là nam nhân cả, có vấn đề gì đâu? Dung An Trúc khoé miệng tươi cười không rõ ý tứ, từ chối cho ý kiến. Bất quá ở nhà y đều mặc quần áo cotton thoáng mát.

Lại nói từ sau khi đi làm, Tiêu Luân rất ít khi thấy Dung An Trúc mặc bộ đường trang làm hấn kinh ngạc nữa, chỉ mặc tây trang giày da bình thường.

Dáng người Dung An Trúc tuy rằng hơi gầy một chút, nhưng cũng không phải loại hình mềm yếu như chân tôm, mặc tây trang vào tuy không đẹp mắt như Tiêu Luân – Tiêu Luân tự nhận – nhưng lại có cảm giác

ngọc thụ lâm phong. Trong công ty không ít nữ nhân viên nhìn đến hai ông chủ lớn, trong lòng không ngừng chảy nước miếng.

Nhưng Dung An Trúc ở nhà lấy tiêu chí thoải mái làm chính, mùa hè đến rồi, mỗi lần người giúp việc quét tước dọn dẹp sàn nhà sạch sẽ, y ngay cả dép lê cũng không thêm đi.

Hai người trong công việc hợp tác khăng khít, cuộc sống ở nhà cư nhiên cũng bắt đầu ngày càng hài hoà. Hai đại nam nhân vốn chen chúc trong một phòng tất nhiên sẽ không tránh khỏi va chạm, nhưng thời gian lâu dần cũng thành quen, anh tôi cứ nghiêng người tránh đi là được.

Cuộc sống có khổ hay không? Đường đường Tiêu đại thiếu gia lại phải ở trong phòng ốc sơ sài, ngồi khoanh chân trên đất ăn mì tôm nhìn biểu đồ giá cổ phiếu, hoặc là cùng một nam nhân khác chen chúc trong phòng tắm rửa mặt cạo râu, khổ hay không chỉ có bản thân hấn biết. Nhưng là giống như không quá khó chấp nhận như trong tưởng tượng.

Chính là khổ thế nào cũng sẽ có ngày kết thúc.

Thời điểm nóng nhất của mùa hè, Tiêu Luân cuối cùng mua được một căn phòng, trả toàn bộ tiền một lúc đương nhiên là không thể, nhưng có thể thanh toán được một phần ba khoản đầu kỳ. Tiêu Luân kỳ thực có nghi hoặc, Dung An Trúc không phải không có thực lực đi mua nhà, nhưng lại vẫn cam nguyện sống trong nhà đi thuê.

Ngày đầu tiên chuyển nhà, Dung An Trúc cũng đến ăn bữa cơm mừng tân gia, nhưng ở lại không bao lâu liền đi. Tiêu Luân nhất thời cảm thấy căn nhà hai phòng ngủ này có điểm trống trải. Dung An Trúc về đến nhà cũng cảm giác có chút không quen, nhưng hai người cũng không nghĩ nhiều, cũng không nói suy nghĩ này với nhau.

Qua tiếp một tháng, phòng của Dung An Trúc hết kỳ hạn thuê một năm, chủ nhà không muốn cho thuê tiếp, Dung An Trúc cũng thay đổi luôn chỗ ở. Lần này không biết xuất phát từ suy nghĩ nào mà y đổi thành nhà hai phòng ngủ.

Công ty tiếp được một hợp đồng lớn, liên quan trực tiếp đến chuyện công ty có thể hưng thịnh lần thứ hai hay không. Tiêu Luân cùng Dung An Trúc lâu lắm rồi mới có lần thứ hai liên thủ rồi núi chinh chiến đến bàn rượu.

Tuy rằng Dung An Trúc cũng là nửa lão bản, nhưng đối với bên ngoài vẫn tự xưng là trợ lý cao cấp của Tiêu Luân. Tiêu Luân nói: sủng sẽ ngấm đến kẻ đầu não, không thể để Tiêu gia lão gia tử chú ý đến Dung An Trúc.

Mấy đại tướng xuất chinh, trong phòng anh tới tôi đi rất náo nhiệt, bọn họ đều đang âm thầm phân cao thấp. Một ngày gần đây Dung An Trúc bị cảm nhẹ, giữa bữa cảm thấy chút khó chịu liền tìm cớ đi WC. Tiêu Luân không khỏi lo lắng liền đi theo.

Trong WC, Dung An Trúc đầu tiên là nôn xong một trận mới đến bồn rửa tay súc miệng. Tiêu Luân thấy sắc mặt y không tốt lắm, bảo y đi về trước.

Dung An Trúc lắc đầu, bên miệng bày ra nét cười bất đắc dĩ. “Giữa đường bỏ cuộc sẽ bị người ta khinh thường”.

“Cậu từ lúc nào lại để ý đến mấy chuyện này?” Tiêu Luân nhú mày, đem khăn tay đưa cho y.

“Từ khi đứng ở vị trí này”. Dung An Trúc tiếp nhận khăn tay, lau lau mặt. “Về sau sẽ trả cho cậu”.

Tiêu Luân đối với khăn tay không để ý, chỉ lo lắng người trước mặt này có thể chịu đựng được không.

Dung An Trúc vừa cười vừa lấy một điếu thuốc, châm lửa, hút vào một ngụm cay đắng.

“Cậu quay lại trước đi, đợi tôi hút xong điếu này rồi sẽ ra”. Hít sâu một hơi rồi thở ra, sương khói mờ ảo lượn lờ xung quanh Dung An Trúc.

Tiêu Luân không trả lời, thấy y hít một hơi mà nửa điếu đã thành tro tàn, liền trực tiếp cướp lấy, để vào miệng mình, hai ba hơi hút xong rồi mới mở miệng nói. “Xong rồi, đi thôi”.

Dung An Trúc bình tĩnh nhìn hần giấy lát, sau một lúc mới nhu nhu mi tâm, theo hần ra ngoài.

Về sau Tiêu Luân phải cưỡng chế Dung An Trúc nghỉ ở nhà hai ngày, Dung An Trúc cũng không cự tuyệt ý tốt này của hần, dù sao ở nhà cũng xem được giấy tờ.

Hai ngày sau vẫn đi tiếp khách hàng đó, rượu xong thì đến ‘sắc’. Tiêu Luân chi ra rất nhiều tiền, cuối cùng cũng có thể hầu hạ mấy vị khách này hài lòng – đương nhiên quan trọng nhất là công ty có thực lực – ký xong hợp đồng, thời hạn là một năm. Khách hàng là kẻ có tiền, một lần ký này đã có được hai trăm vạn lợi nhuận.

Tiêu Luân cảm thấy thật vui vẻ, thật sự, rất vui vẻ. Mời Dung An Trúc cùng với mấy nhân viên đã lao lực đi ăn cơm, đến KTV, chính mình cũng gọi tới hai hồng nhan tri kỷ, hành vi phóng đãng đã lâu không thấy.

Ba giờ sáng, Dung An Trúc thay Tiêu Luân với hai vị mỹ nữ gọi xe, xác định mỗi người đều lên xe về nhà rồi mới gọi xe cho mình.

Dung An Trúc không về nhà, mà là đi hướng ngược lại, cuối cùng gõ cửa ngôi nhà của một nam nhân trẻ tuổi thanh tú.

7. Chương 7

Hạ đi đông đến, qua nửa năm tiếp theo, hai người cũng đã qua sinh nhật hai mươi bảy tuổi.

Tiêu Luân lại chuyển vào ở nhờ nhà Dung An Trúc.

Lần này không liên quan đến chuyện công ty, trên thực tế công ty ngày càng phát triển, phỏng chừng đến cuối năm tiền lì xì của mọi người cũng sẽ không nhỏ.

Bởi vì căn hộ phía trên nhà Tiêu Luân bị rò rỉ đường ống nước, nước thấm qua trần nhà nhỏ xuống giường hần, ướt đến cả nửa cái giường. Hần chỉ có một cái giường đấy, phòng ngủ khác đã dùng làm nhà kho, không có đồ dùng gì, rơi vào đường cùng lại phải đóng gói hành lý đến nhà Dung An Trúc.

Nhà của Dung An Trúc ngược lại đã được chuẩn bị chu đáo, chỉ còn kém không nói trực tiếp với Tiêu Luân, gian phòng ngủ kia chính là vì hần mà chuẩn bị.

Tiêu Luân đến ở thật sự cao hứng, có điểm nhớ lại những tháng ngày trước kia, ức khổ tư diễm (nhớ đắng cay, mong ngọt bùi). Cho nên quyết định trước khi trần nhà được sửa xong sẽ ở tại nhà Dung An Trúc.

Biểu tình Dung An Trúc có điểm vi diệu, cũng không có cự tuyệt.

Đồng nghiệp trong công ty có người biết chuyện này, nghi hoặc hỏi. “Tiêu tổng, bạn gái của anh không ít, sao không đến chỗ họ mà lại đi nương tựa Dung tổng a?”

Tiêu Luân hơi sững sốt, tùy tiện nói. “Chỗ của Dung thiếu ở thoải mái”.

Cuối cùng nghĩ nghĩ còn bổ sung thêm một câu. “Đến nhà nữ nhân, vào được ra không được”.

Mọi người ha ha cười, Dung An Trúc thiểu mi. “Chỉ hy vọng đến lúc tôi gặp khó khăn, Tiêu tổng sẽ không khoanh tay đứng nhìn”.

Tuy nói là vậy, nhưng quan hệ của Tiêu Luân với nhóm bạn gái cũng không chấm dứt, thỉnh thoảng hần cũng sẽ ra ngoài ăn cơm đi chơi, chính là chưa bao giờ dẫn người về nhà Dung An Trúc. Có khi về muộn cũng sẽ gọi điện báo một tiếng cho Dung An Trúc.

Hai người ở trong phòng riêng, sẽ không quấy rầy không gian riêng tư của nhau.

Chính là có khi ra ngoài cùng bạn gái, Tiêu Luân sẽ có lúc lơ đãng nghĩ, không biết lúc này Dung An Trúc đang làm gì? Ở nhà xem TV, xem cổ phiếu, lên mạng, hay là ngủ?

Nửa đêm Tiêu Luân về nhà, thấy đèn phòng khách vẫn còn sáng, máy tính trên bàn trà không đóng, vẫn ở trong trạng thái bảo mật, đoán Dung An Trúc còn chưa ngủ, Tiêu Luân ngựa quen đường cũ nhập vào tên người sử dụng cùng mật mã, mở máy tính.

Lên mạng được một lát, quả nhiên nghe được tiếng động phía sau. Quay đầu lại định gọi một câu, chỉ thấy Dung An Trúc ở phòng ngủ, một tay còn đặt trên ván cửa, tựa hồ có điểm kinh ngạc nhìn hắn. “Sao cậu lại...”

Tiêu Luân nghi hoặc nhìn phản ứng của y. “Sao vậy?”

Dung An Trúc lấy tay cào tóc, đi thẳng đến phòng bếp. “Tôi cứ nghĩ hôm nay cậu không về”.

Tiêu Luân còn chưa kịp trả lời, đã thấy một người khác đi ra từ phòng ngủ của Dung An Trúc.

Lần này đến phiên Tiêu Luân sửng sốt, nhìn qua nhìn lại nam nhân thanh tú với Dung An Trúc vài cái rồi mới đứng lên, khoe miệng cong cong. “Hoá ra là vậy.... Xin chào, tôi là Tiêu Luân, đồng nghiệp của Dung An Trúc”.

Nam nhân, hoặc là nói nam hài càng thích hợp hơn, tuy rằng trong mắt có một tia nghi hoặc nhưng vẫn ngại ngừng cười với hắn. “Xin chào, tôi là Tiểu Thanh, vừa lúc tôi phải về”.

“Vậy sao?” Tiêu Luân cười cười. “Tôi cũng phải đi ngủ, ngủ ngon, tạm biệt”.

Ra hiệu với Dung An Trúc một cái, Tiêu Luân cầm theo máy tính trở về phòng.

Dung An Trúc lấy từ tủ lạnh ra hai chai nước khoáng, đưa cho Tiểu Thanh một chai. “Đi thôi, tôi đưa cậu xuống dưới lầu”.

Phản ứng của Tiêu Luân coi như là bình tĩnh, cũng không định hỏi thêm điều gì. Chỉ là trong lòng biết cùng với tận mắt chứng kiến là hai chuyện hoàn toàn bất đồng.

Trong nhà sửa sang cũng sắp xong, ít ngày nữa là có thể trở về. Trước khi chuyển về nhà một ngày, hai người khó có khi có thời gian rảnh rỗi như nhau, liền ra ngoài ăn một bữa, lúc về nhà còn ngồi ở sofa nói chuyện phiếm.

Có một số việc, càng là có tâm kiêng dè lại càng dễ dàng nói ra.

“Cùng nam nhân.... Là cảm giác thế nào?” Tiêu Luân uống một ngụm bia, đột nhiên hỏi.

Trong lòng Tiêu Luân cũng sửng sốt, nhưng vì nghĩ đến mặt mũi, ở bề ngoài vẫn tỏ ra bất động thanh sắc như cũ.

Dung An Trúc đầu tiên là ngần ra một chút, sau đó mới mang theo nụ cười nghiền ngẫm hỏi lại. “Cậu muốn thử?”

“Thần kinh”. Tiêu Luân cười mắng.

Dung An Trúc nhún vai, cũng không tính toán nói tiếp đề tài này, thế nhưng Tiêu Luân lại hỏi. “Thật sự rất thích sao?”

“.....”

Quen biết tới nay, giữa hai người vẫn luôn có một sự ăn ý, cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi.

Sau lần đó, Tiêu Luân cũng không xoắn xuýt cái vấn đề khiến hắn ‘tò mò’ kia nữa.

Chính là, thỉnh thoảng ở phòng trà, khi Dung An Trúc đang pha trà, Tiêu Luân kẻ sát phía sau y với tay lấy túi café trên ngăn tủ, hơi thở của hai người sẽ đồng thời ngừng lại.

Lúc hợp hai người ngồi cùng nhau, đầu gối với khuỷu tay vừa đụng phải nhau sẽ lập tức tách ra, qua chốc lát lại đụng vào.

Trước kia thỉnh thoảng sẽ hút chung một điếu thuốc, hiện tại cũng có, nhưng là khi cả hai đã uống say, sau đó đem hơi khói phun về phía người kia.

8. Chương 8

Tổng kết cuối năm, trừ bỏ bao lì xì thật dày, Tiêu Luân còn hào phóng vung tay mời mọi người đi ăn buffet, sau đó mới kéo đến câu lạc bộ đêm xa hoa nhất bao một gian ghế lô.

Đều là người trẻ tuổi, không khí rất nhanh đã high, trai thanh gái lịch ở dưới ánh đèn mờ ảo nhảy múa, cũng không ngừng có người lại đây kính rượu hai sếp lớn, hoặc là đòi chụp ảnh chung. Tiêu Luân một tay khoát lên thành ghế sofa phía sau Dung An Trúc, một tay kẹp điều thuốc. Dung An Trúc ôm tay trước ngực, khoé miệng khẽ nhếch nhìn mọi người không ngừng làm loạn trên sàn nhảy.

Đột nhiên bên miệng xuất hiện điều thuốc đang hút dở của Tiêu Luân, Dung An Trúc nhướn mi, không cự tuyệt, nghiêng đến tay hắn hút một hơi.

Tiêu Luân khẽ cười, nâng lên chén rượu thưởng thức. “Dung thiếu, kỳ thật.... hai ngày nay có lúc tôi đã nghĩ...” Nói được một nửa, nâng ly rượu đến bên miệng Dung An Trúc.

Người xung quanh đều đắm chìm trong thế giới của riêng mình, rất ít chú ý tới hai người bên này. Hoặc là có chú ý, nhưng cảm thấy không nên đi phá vỡ ‘tiểu thế giới’ của hai ông chủ, cho nên không có ai đi qua quấy rầy.

Dung An Trúc cúi đầu, hơi hé miệng, bị Tiêu Luân cho uống một ngụm rượu.

Tiêu Luân tiến đến bên tai y, thanh âm khàn khàn. “Suy nghĩ, cùng cậu làm.... Sẽ là cảm giác thế nào”.

“Phốc!”

Âm nhạc trùng hợp dừng lại, mọi người nhất thời bị rối loạn bên này hấp dẫn ánh mắt, chỉ thấy Dung lão đại của bọn họ hình như bị sặc rượu, đang nhỏ giọng ho khan. Tiêu Luân ở một bên thay y vỗ lưng thuận khí, lại đột nhiên bị Dung tổng cầm tay đứng lên.

“A?” Mọi người tôi nhìn anh anh nhìn tôi, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Nhìn lại chỉ thấy Dung tổng lộ ra nụ cười trấn an. “Mọi người tiếp tục chơi, tôi với Tiêu tổng đổi chỗ khác”.

Cũng không đi đâu quá xa, tầng năm của câu lạc bộ đều là ghế lô xa hoa.

Dọc đường đi, Dung An Trúc nắm chặt cổ tay Tiêu Luân, lực đạo mạnh mẽ khiến Tiêu Luân có chút đau, nhưng hắn cũng không nói gì, để mặc Dung An Trúc kéo đi.

Vừa vào phòng, Tiêu Luân đã bị Dung An Trúc đặt trên cửa, thân thể gắt gao dán cùng một chỗ, không có một khe hở.

Dung An Trúc mở miệng nói chuyện, hơi thở ấm nóng ầm ứt phun tới trên mặt Tiêu Luân. “Sao không để tôi hỏi cậu, là cảm giác thế nào...”

Tiêu Luân lần đầu tiên thấy Dung An Trúc có khí thế tiến công như vậy, trong nháy mắt cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, không lùi bước mà hơi tiến về phía trước.

Hai đôi môi vừa chạm đã bắt đầu kịch liệt quấn lấy nhau.

Tiêu Luân chưa từng thể nghiệm qua cảm giác này. Nụ hôn không phải ôn nhu triền miên, không phải mềm mại động lòng người, không phải khiêu khích nghịch ngợm. Là lực đạo giống nhau, nhiệt độ giống nhau, mở miệng gặm cắn, chỉ hận không thể nuốt vào khí thể của đối phương.

Dung An Trúc cũng chưa từng trải qua, đối tượng của y tuy là nam nhân, nhưng từ trước tới nay y chỉ yêu thích những nam hài ngoan ngoãn thuận theo ý mình, chưa bao giờ gặp phải một người mang theo ngạo khí ngút trời như Tiêu Luân.

Tình dục bị khơi dậy, Tiêu Luân đột nhiên dùng sức, xoay người một cái đem Dung An Trúc ép tại ván cửa, hai tay nắm lấy hai cổ tay y cố định trên cao, một chân chen vào giữa hai chân của y.

Môi bị tàn sát bừa bãi, lưỡi bị liếm mát, giữa hai chân lại bị nam nhân ma sát, Dung An Trúc cũng bị Tiêu Luân gợi lên dục hoả trong người.

Hoặc là thật lâu trước kia, ngọn lửa này đã âm ỉ cháy, đến hôm nay là thuận theo tự nhiên, bùng lên lan ra cả đồng cỏ mà thôi.

Áo khoác rơi xuống đất, tiếp theo bàn tay nóng bỏng xuyên qua áo len, đem áo sơ mi kéo ra khỏi cặp quần, cuối cùng mới như mong muốn chạm được vào da thịt Dung An Trúc.

“Ừ...” Dung An Trúc hừ ra một tiếng khàn khàn, mang theo giọng mũi dày đặc.

Hai người vừa lôi kéo vừa hôn nhau, một bên cởi ra từng tầng chướng ngại vật trên người, một bên dời địa điểm hành sự. Tốc độ tay chân cực nhanh, đợi đến bên giường, cả hai đã trần trụi thân trên, thắt lưng cùng khoá kéo cũng được tháo ra.

Dung An Trúc đem Tiêu Luân đẩy ngã xuống giường, quỳ một gối xuống, áp lên thân thể hắn, thân dưới của hai người không ngừng ma sát lẫn nhau.

Thử nghiệm mới mẻ khiến Tiêu Luân muốn ngừng mà ngừng không được. Cùng nam nhân làm là chuyện cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ tới. Hiện tại xảy ra nhưng lại không có lấy một tia xa lạ. Chỉ cảm thấy, rất.... muốn. Hoặc là từ lâu trước kia đã muốn, chỉ là không mang theo khát vọng nóng bỏng như vậy giờ.

Cảm giác bàn tay của nam nhân với vào trong tầng che lấp cuối cùng, chạm đến nơi đã không thể chờ đợi được kia, Tiêu Luân rốt cuộc nhận không được, ngẩng đầu hôn y.

Môi lưỡi quấn lấy nhau, Tiêu Luân một tay ôm eo Dung An Trúc, một tay với vào trong quần y ấn nắn vuốt ve vật phía trước, cảm nhận được mạch đập nơi đó nảy lên hai cái, lại càng thêm ra sức vỗ về chơi đùa.

Một hồi sau, giữa hai đôi môi còn đang dây dưa bật ra một tiếng trầm thấp như thở dài, Dung An Trúc mất hết khí lực ngã xuống người Tiêu Luân.

Hơi thở nặng nề, Tiêu Luân đem hai người thay đổi vị trí, chính mình ở tại mặt trên.

Trên bụng còn dính lại chất dịch trắng sền sệt, Tiêu Luân xoa ra, dao động trên người Dung An Trúc.

Trong phòng không bật đèn, nhưng ánh đèn đường từ đô thị phồn hoa hắt vào qua cửa sổ kính cũng có thể giúp bọn họ nhìn nhau rõ ràng.

Dung An Trúc khép hờ mắt, yết hầu trượt lên trượt xuống, đột nhiên bị người cắn, kế tiếp là hôn liếm.

Hai người đều đã nằm trên giường lớn, rơi vào giữa chiếc chăn trắng mềm mại. Tiêu Luân cởi ra vật che đậy cuối cùng trên người Dung An Trúc, nhìn về phía giữa hai chân y, vật vừa bắn qua một lần vẫn chưa hoàn toàn mềm xuống, màu sắc đỏ hồng nổi bật giữa bụi cỏ đen đậm, đột nhiên trên mặt hắn xuất hiện một tia khó hiểu.

Dung An Trúc là nam nhân.

Dung An Trúc khoé miệng hơi nhếch. “Cảm giác thế nào, thích không?”

Tiêu Luân còn chưa kịp trả lời đã bị Dung An Trúc trở mình đè xuống, chỉ thấy y ngồi khoá trên đùi mình, trong tươi cười mang theo vẻ mỉa mai. “Có muốn, càng thích?”

Dung An Trúc cởi bỏ hết thứ vướng víu trên người, ngồi trên người Tiêu Luân khê khàng ma sát, sau đó cúi người lấy ra KY trên tủ đầu giường, làm ướt cho ngón tay của Tiêu Luân rồi mới để hắn vào trong cơ thể mình.

Cảm giác căng chặt làm cho Tiêu Luân thiếu chút nữa phát cuồng, nhưng nhìn đến ánh mắt của Dung An Trúc, hắn lại cố nhịn xuống.

Nam nhân này, đang dẫn dắt hắn đi đến thiên đường....

Cuối cùng đem ba ngón tay rút ra, Tiêu Luân nhìn Dung An Trúc dùng miệng xé túi bảo hiểm, thay hắn đeo vào, sau đó cúi người, một bên vừa hôn hắn, một bên cầm lấy vật đã cương cứng kia chậm chậm đi vào cơ thể y.

“....A....” Dung An Trúc ưỡn thẳng người, hai mắt khép hờ, phát ra tiếng thở dốc trầm thấp.

“Tiêu Luân...” Dung An Trúc chậm rãi chuyển động thắt lưng, bên miệng bật ra thanh âm tình tế.

Đột nhiên một trận long trời lở đất, Dung An Trúc bị lật xuống, còn chưa kịp kêu một tiếng đã bị Tiêu Luân hung hăng va chạm.

Dung An Trúc tuy rằng vì hấn làm ẩu mà không mấy thoải mái, hơi hơi nhúu mày nhưng cũng không ngăn lại, vẫn phối hợp mở rộng hai chân, để cho hấn ra vào càng thêm thông thuận.

Mãi đến khi phía trước bị bàn tay nóng bỏng bao lấy, *** mãnh liệt kéo tới, vùng lông mày đang nhúu lại mới giãn ra, Dung An Trúc để mặc nam nhân phía trên tự do hành động, cùng nhau rơi vào biển sâu.

=====

Hồi đầu tui quyết ko edit ngược, ko edit H.... và giờ tui dính tất orz =(

9. Chương 9

Sáng sớm sau đêm đầu, người nào tỉnh dậy trước đều là chuyện tốt, có thể nhân lúc người kia còn đang ngủ say mà nghĩ lại chuyện đêm qua, điều chỉnh cảm xúc của chính mình.

Nhưng hai người lại đồng thời tỉnh lại, vừa tỉnh đã liền nhận ra – người đang khoả thân ngủ cùng mình.

Dung An Trúc còn gồi lên vai Tiêu Luân – trước kia cùng với bạn qua đêm chưa từng xảy ra tình huống này – chân hai người vẫn còn dây dưa một chỗ, lại đồng thời ăn ý nhìn trần nhà, cùng nhau trầm mặc.

Cảm giác thoải mái lan từ eo đến toàn thân.

“Thích muốn chết”. Cuối cùng Tiêu Luân mở miệng.

“.....” Dung An Trúc chuyển thân, bên miệng mang theo ý cười. “Lần sau cho cậu càng thích”.

Tiêu Luân nhướn mi.

“Lần sau, tôi ở trên”.

Qua kỳ nghỉ năm mới, nhân viên của Khao Trúc Văn Hoá trở về công ty lại phát hiện Tiêu tổng nhà mình hình như đang trốn Dung tổng. Nhưng mà, sao có thể như vậy? Cảm tình hai người thâm sâu, bình thường đi đường ăn cơm đều có nhau, Tiêu tổng không phải còn ở nhà Dung tổng sao?

Chẳng lẽ lúc đón năm mới đã xảy ra chuyện không thể cho ai biết?

Chuyện không thể nói cho ai biết đã xảy ra trước lễ mừng năm mới một tuần, nhưng cũng chỉ có vụn vụn một lần duy nhất ấy.

Lần đó sau khi nghe Dung An Trúc nói xong, Tiêu Luân trợn mắt, dần dần nhích khỏi cơ thể ấm áp của Dung An Trúc.

Dung An Trúc không biết nên khóc hay nên cười, cũng không ngăn cản, chính là rất có kỹ xảo tán tỉnh vỗ vỗ hai cái lên bụng Tiêu Luân, sau đó xoay người xuống giường.

Ngày thứ hai, Dung An Trúc trở về trấn nhỏ ở quê nhà, đến chùa dâng lễ cùng với các hoà thượng sư phụ.

Cho dù là trời đông giá rét, cho dù là tết âm lịch, buổi sáng bốn năm giờ vẫn phải thức dậy nghe kinh, ăn ở cũng rất giản dị, Dung An Trúc ở thành thị đã ngâm qua quá nhiều dơ bẩn, lần này trở về coi như là tẩy trần.

Trở về thành phố, Dung An Trúc đương nhiên là cảm nhận được tâm tình đang trốn tránh y của Tiêu Luân. Y cũng không phiền não, chuyện thế nào thì sẽ là thế đó. Qua một thời gian, Tiêu Luân ngược lại càng không được tự nhiên.

Hấn là bởi vì cái lý do kia kia nên mới trốn tránh y, vì sao người nọ lại là bộ dáng vân đạm phong khinh không chút để ý?

Nghĩ đến đây sắc mặt của Tiêu Luân đã không tốt lắm, nhưng không biết làm sao mà cứ mãi mất tự nhiên thế này.

Trong công ty có mấy nhân viên mắt thấy mà gấp trong lòng, hai ông chủ mà bất hoà thì bọn họ sẽ sống thế nào? Cuối cùng đến một ngày, mọi người tìm cơ hội hai người ra ngoài ăn cơm, cùng nhau ngồi xuống ôn hoà nói chuyện.

Lúc đầu còn tạm ổn, về sau bị mọi người thay phiên đến chuốc rượu, hai người anh tới tôi đi, cuối cùng cũng chẳng còn lòng dạ đâu để tâm suy nghĩ, sau khi tan tiệc còn kẻ vai sát cánh lên cùng một chiếc taxi, về cùng một nơi.

Dung An Trúc đến nhà Tiêu Luân chẳng được mấy lần, nhưng ngựa quen đường cũ coi như nhà mình, từ trong tủ lấy ra mấy chai rượu quý, hai người lại tiếp tục chiến đấu.

Đương nhiên cuối cùng là chiến luôn đến trên giường.

Lúc bị Dung An Trúc từ phía sau tiến vào, Tiêu Luân một bên kinh ngạc vì cảm giác mới mẻ, một bên lại khản trương không ngừng co rút.

“Ngô... Thả lỏng”. Dung An Trúc trầm ngâm. “Muốn cắn đứt tôi à?”

Tiêu Luân trong lòng không ngừng oán hận, uống rượu xong đầu óc một mảnh hỗn loạn, nghĩ chẳng nghĩ được bao nhiêu, càng không biết làm sao lại bị Dung An Trúc lừa gạt lên giường.

Suy nghĩ cuối cùng là, Dung An Trúc so với mình cứ nhiên còn uống tốt hơn....

Về sau, cảm giác toàn thân càng ngày càng nóng, cuối cùng bắn ra chất dịch nóng bỏng trên tay Dung An Trúc. Thân thể co rút, cả người ngã về phía sau hưởng thụ khoái hoạt đến cực hạn.

Dung An Trúc cũng không kiên trì lâu lắm, Tiêu Luân nghe thấy y ở bên tai mình ồ ồ thở dốc, cảm giác được vật bên trong cơ thể mình run rẩy một trận, hân vờn tay qua cổ Dung An Trúc, gắt gao ôm lấy y.

10. Chương 10

Sáng sớm, hai người vẫn như cũ ăn ý cùng tỉnh lại.

Dung An Trúc còn đang yên lặng khó chịu vì say rượu đau đầu, đột nhiên bị Tiêu Luân xoay người đè lên.

“.....” Dung An Trúc nhìn ngọn lửa trong mắt người kia, cảm thấy buồn cười, khoé miệng cũng cong lên.

Tiêu Luân bị y cười liên biến thành trong bụng cũng bốc lửa luôn, cho nên hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, bàn tay lần xuống dưới trực tiếp cầm lấy vật đã nửa cương của y.

Dung An Trúc thoải mái mà hừ nhẹ hai tiếng, điều chỉnh vị trí một chút, tay cũng đi xuống cầm lấy hạ thân của người kia, chậm rãi vuốt ve. “Cậu xác định là không muốn như hôm qua?”

Tiêu Luân mặt đỏ lên, hung hăng hôn y một ngụm rồi mới nhả ra. “Cũng không phải không muốn”.

Trên mặt Dung An Trúc mang theo ý cười bao dung. “Vậy thế nào cậu mới bằng lòng?”

“Ba năm bảy tôi lên, hai bốn sáu tới cậu”. Tiêu Luân nói.

Dung An Trúc trở mình xem thường. “Được được được”.

Lời thì nói là thế, nhưng chân chính hành sự về sau, đa số thời gian đều là Tiêu Luân chiếm cơ hội ở mặt trên.

Dung An Trúc cũng không phải không lay chuyển được hẳn, chẳng qua nếu là cùng Tiêu Luân, y cũng không ngại để ý, nhượng bộ vài phần mà làm hẳn thoải mái cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì.

Dung An Trúc tuy rằng treo trên mình cái danh trợ lý tư nhân cao cấp, nhưng ở công ty cũng có văn phòng riêng, bình thường hợp đồng lớn nhỏ qua tay y cũng không cần bàn bạc kỹ với Tiêu Luân. Cho nên trong thời gian làm việc, giữa hai người họ tiếp xúc cũng không nhiều.

Thế là có khi ở trong gian trà nước đi qua nhau, hoặc là giữa buổi họp trước mặt bao nhiêu người mà âm thầm giao nhau ánh mắt, cảm giác như trong lòng có móng vuốt của con mèo nhỏ đang nghịch ngợm gãi cào.

Sau khi tan tầm lại càng không có thời gian ở riêng với nhau, bởi vì ngày nào cũng có mấy loại tiệc rượu xã giao không thể không đi. Thỉnh thoảng không phải tăng ca, tám giờ rời khỏi văn phòng thì mới có thể trở về nhà người nào đó.

Sau khi mây mưa xong, Tiêu Luân thích hút thuốc, Dung An Trúc thích uống nước. Tiêu Luân nhìn Dung An Trúc ngửa cổ uống nước cũng sẽ cảm thấy khát theo, liền trực tiếp đoạt lấy ly nước của y uống nốt, còn Dung An Trúc lấy điều thuốc hút dở trên tay hắn hút tiếp.

Không có lời nói hay hành động khác ý ghi tâm gì, nếu mệt mỏi thì ôm nhau ngủ, vẫn còn tỉnh thần thì mở máy tính xem tài liệu, thỉnh thoảng thảo luận đôi ba câu.

Có một ngày Dung An Trúc lại xuống giường cầm máy tính đến, mở ra không phải văn kiện gì mà là một bộ phim điện ảnh cũ, thế là hai người ngồi ở đầu giường vai dựa vai cùng nhau xem, còn chưa xem xong Dung An Trúc đã ngủ mất. Tiêu Luân trước tiên đem đầu Dung An Trúc từ vai mình chuyển xuống gối đầu, rồi tắt máy tính cất đi, sau đó chính mình cũng leo lên giường đi ngủ.

Xuân đến, Khang Giai Tuệ xa cách đã hai năm chạy đến S thành du ngoạn, trước tiên đi tìm Dung An Trúc.

Tìm một phòng trà không tồi, động tác rót nước ngâm trà của Dung An Trúc vẫn bình ổn đại khí.

Khang Giai Tuệ uống xong hai chén, đột nhiên mân mê khoe miệng cười nói. “Trà vị ngọt lành, so với hồi trước có điểm bất đồng”.

Dung An Trúc cười cười. “Xa nhau đã lâu, em còn nhớ rõ trà anh pha là vị gì sao?”

“Trà ngon người pha trà giỏi đương nhiên là sẽ nhớ thôi”. Khang Giai Tuệ buông chén trà. “Sao lại có biến?”

Dung An Trúc cười mà không đáp.

“Chẳng lẽ tìm được rồi, người sẽ được anh pha trà cho cả đời?” Khang Giai Tuệ chớp chớp mắt.

Sau một lúc lâu, Dung An Trúc khoe miệng cong cong đáp lại. “Hắn không uống trà”.

“Khi nào giới thiệu cho em xem?” Khang Giai Tuệ nói.

Dung An Trúc lại lắc đầu không đáp.

“Là không muốn?” Khang Giai Tuệ thiêu mi. “Hay là không thể?”

“Là chưa đến lúc”. Dung An Trúc thản nhiên nói.

“Chẳng lẽ là chưa đến mức độ này?” Khang Giai Tuệ vẫn không chịu buông tha.

Dung An Trúc lẳng lặng thở dài, cuối cùng mở miệng. “Là Tiêu Luân”.

“.....” Bất động thanh sắc nuốt xuống chén trà thứ ba, Khang Giai Tuệ vẫn nhin không được mà co rúm hai má. “Mặc dù đáp án này đã đủ để em khiếp sợ, nhưng mà anh vẫn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của em”.

“Đúng”. Dung An Trúc giương mắt. “Chưa đến mức độ này”.

Khang Giai Tuệ có điểm thổn thức, Dung An Trúc không thềm để ý tới, hai người liền không dây dưa vấn đề này nữa, tán gẫu những chuyện khác.

Khang Giai Tuệ gặp Tiêu Luân là ở một nhà hàng cơm tây tao nhã, rượu vang cùng bát tét.

Không chút khách khí đi thẳng vào vấn đề. “Anh với An Trúc ngủ với nhau rồi?”

Tiêu Luân bất động thanh sắc nuốt xuống một ngụm rượu vang, cho dù tí nữa thì đã bị sặc. “Phải”.

Khang Giai Tuệ cười lắc đầu. “Cũng mệt cho anh.... Anh rõ ràng không phải kiểu người mà anh ấy thích”.

“Cậu ta thích kiểu thể nào?” Tiêu Luân lơ đãng hỏi.

“Thanh niên, thông minh, gây, hảo tụ hảo tán”. Khang Giai Tuệ ánh mắt mơ màng nhớ lại. “Đương nhiên hai năm này có thay đổi gì hay không tôi không biết”.

Nghe được câu ‘hảo tụ hảo tán’ kia, lông mày Tiêu Luân hơi nhíu lại, nghĩ đến y với mình, có phải cũng mang sẵn tư tưởng như vậy?

Bất quá buồn cười chính là, chính hắn từ trước tới nay cũng không phải là thích như vậy sao?

“Nhưng mà anh ấy, cũng không phải mẫu người của anh đi?” Khang Giai Tuệ hay giỡn nói tiếp. “Đầu tiên từ giới tính mà nói thì không phải”.

Tiêu Luân nhún nhún vai. “Chưa đến ngày cuối cùng, ai cũng không biết trước được chuyện gì sẽ xảy ra”.

“Đúng là vậy”. Khang Giai Tuệ cười cười gật đầu.

11. Chương 11

Khang Giai Tuệ ở lại S thành vài ngày, cả Tiêu Luân lẫn Dung An Trúc đều không có biện pháp rút ra một ngày nghỉ, chỉ có thể thay phiên cùng cô đi chơi. Về sau cô bay sang Paris, tiếp tục kỳ nghỉ của mình.

Dung An Trúc lái xe tiễn Khang Giai Tuệ ra sân bay, về đến nhà đã là nửa đêm.

Đèn trong phòng ngủ còn sáng, Tiêu Luân cư nhiên lại đang ở đây.

Dung An Trúc một bên cởi áo khoác, ngạc nhiên hỏi. “Sao cậu vào được?”

Tiêu Luân cười hắc hắc, lấy ra một cái chìa khoá phe phẩy ở trong tay.

“Cậu từ chỗ nào mà lấy được?” Dung An Trúc cũng không tức giận, chỉ tò mò.

“Giai Tuệ nói với tôi, cậu có thói quen cất chìa khoá ở ngăn kéo bàn trong phòng làm việc”. Tiêu Luân cũng không thừa nước đục thả câu.

Nghe xong câu này, Dung An Trúc buồn cười hỏi. “Cậu với cô ấy sao lại nói đến vấn đề này?”

“Trong lúc vô ý cô ấy hỏi tôi có phải tôi với cậu đang ở cùng nhau”. Tiêu Luân nhún vai. “Tôi nói ngay cả chìa khoá nhà cậu tôi cũng không có”.

Dung An Trúc không trả lời thêm, thay quần áo ngủ, vào phòng tắm rửa mặt, trở về leo lên giường mới nói. “Cẩn thận đừng làm mất, tôi chỉ có một chiếc dự phòng này thôi đấy”.

“Mất thì đổi khoá, tôi một cái cậu một cái”. Tiêu Luân nhích lại, hôn nhẹ y một cái.

Dung An Trúc liếc hắn một cái, nâng tay nhìn vật vừa được hắn nhét vào trong tay mình.

“Có qua có lại”. Tiêu Luân cười nói.

Dung An Trúc đem chìa khoá ném lên tủ đầu giường rồi mới xoay người hôn Tiêu Luân một cái. “Có qua có lại”.

Dung An Trúc vốn dĩ chỉ muốn hôn chúc ngủ ngon rồi nằm xuống là ngủ luôn – gần đây cả y và Tiêu Luân đều quá bận rộn, mười hai giờ đêm được đi ngủ đã là may mắn.

Không ngờ Tiêu Luân lại một phen chế trụ gáy y, đem y gắt gao giữ lấy, đầu lưỡi cạy mở bờ môi của y rồi lập tức tiến vào trong khoang miệng vui đùa. Dung An Trúc chỉ cảm thấy phần eo một trận bủn rủn, thiếu chút nữa đã ngã vào trong lòng ngực Tiêu Luân.

Tiêu Luân cười xấu xa nói. “Động phòng hoa chúc, một khắc đêm xuân đáng giá nghìn vàng”.

“Cút”. Dung An Trúc chỉ phun ra một chữ.

“Khẩu thị tâm phi”. Tiêu Luân cười một tiếng, dùng sức đem Dung An Trúc áp đảo ở trên giường.

“Tôi rất mệt, Tiêu thiếu”. Dung An Trúc trở mình xem thường.

“Cho nên cứ để tôi đến là được”. Tiêu Luân một bên nói một bên chuyên tâm vào nhiệm vụ.

Đầu lưỡi dọc theo bờ môi liếm dần xuống hầu kết, hai tay cũng không nhàn rỗi, một tay tháo cúc áo của Dung An Trúc, một tay cởi nút quần của y.

Trải qua một phen khiêu khích, hơi thở của Dung An Trúc cũng dần hỗn loạn.

Từ bỏ từ bỏ, nam nhân vốn là cảm thú, Dung An Trúc nghĩ thế rồi cũng bắt đầu phối hợp lại.

Cảm giác người kia đang ở trước ngực mình làm việc xấu, Dung An Trúc có điểm khó nhịn mà nhú mào, thân thể cũng hơi cong lên, làm cho chính mình càng thêm sát vào nguồn nhiệt kia. Tiêu Luân ngẩng đầu nhìn y cười khê một cái, thay đổi bên, tiếp tục ngậm vào đầu nhũ bên kia của y.

Ở cùng nhau một thời gian, trên người Dung An Trúc có điểm yếu nào, chỗ nào bị bồi dưỡng thành điểm yếu, Tiêu Luân hiểu rõ mồn một.

Hắn cũng từng hỏi mình, lúc trước chưa từng đối với thân thể nam nhân nổi lên dục vọng, vì sao chỉ đối với Dung An Trúc là muốn ngừng mà không ngừng được? Muốn nhìn thân thể y trở nên đỏ ửng, muốn nhìn biểu tình nhú mào vì không chịu nổi khoái cảm khuấy động trong thân thể của y, muốn nghe tiếng rên rỉ nhỏ nhẹ bật ra từ sâu trong yết hầu của y.

Tìm không ra đáp án, lại càng muốn biết thêm nhiều hơn.

Hai tay Tiêu Luân đã lột bỏ xong quần ngủ của Dung An Trúc, thân thể trần trụi hơi run run, vật giữa hai chân vốn đang ngủ yên cũng đã hơi ngẩng đầu.

Tiêu Luân đột nhiên có một sáng ý kỳ quái, hắn ngẩng đầu nhìn Dung An Trúc, thấy hai mắt y khép hờ, bộ dáng mê luyến mông lung, liền cúi đầu lần thứ hai, ngậm lấy vật thô nóng kia.

“A...” Dung An Trúc kêu ra tiếng, phút chốc kinh hãi, chống hai tay nâng lên nửa người trên, trợn mắt nhìn nam nhân đang vùi đầu giữa hai chân mình.

Vật kia của nam nhân vừa mới được ngậm vào miệng đã cương cứng đứng thẳng lên, điều này làm cho Tiêu Luân cực kỳ đặc ý. Phát hiện Dung An Trúc có điểm khác lạ, Tiêu Luân nhìn về phía y, trong ánh mắt mang theo ngập tràn khiêu khích, động tác bên miệng vẫn không ngừng.

“.....” Dung An Trúc nhất thời nói không ra lời, chỉ có thể không ngừng thở dốc, tầm mắt không rời khỏi sự dây dưa của Tiêu Luân.

Bị khoái cảm đột kích, Dung An Trúc chậm rãi nhắm mắt lại, đầu hơi ngẩng lên, cổ họng không ngừng dao động, há mồm giống như đang thở dài. “.... Ân.... Ách...”

Tiêu Luân chưa bao giờ cùng người khác làm chuyện này nhưng lại giống như có thiên phú dị bẩm, môi lưỡi kết hợp khiến cho Dung An Trúc như đang chìm vào trong cõi tiên, cuối cùng mút mạnh một cái, một tay cầm phần gốc của y, miệng lui ra đúng lúc, tuy rằng không bị sặc, nhưng trên mặt khó tránh khỏi mang theo ít bạch dịch.

Toàn thân thả lỏng xụi lơ trên giường, Dung An Trúc lấy giấy ăn ở đầu giường ném cho hắn.

Tiêu Luân một tay tiếp được, rút ra lau đi dấu vết trên mặt. Sau đó tùy tiện ném sang một bên, nghiêng người về phía trước, phần eo ma sát với thân dưới của người kia, thấp giọng hỏi. “Thích không?”

“Thích muốn chết”. Dung An Trúc nhìn hắn, trong mắt mang theo ý cười trả lời.

“Hôm nay, tôi không.... Mang bao được không?” Lại ma sát vài cái, mị hoặc hỏi.

Hoá ra là vì cái này.... Dung An Trúc nâng tay, khê vỗ mặt hắn rồi mới gật đầu. “Tùy cậu”.

Tiêu Luân lập tức nhảy dựng lên, từ ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra KY, đổ một lượng lớn ra tay, lập tức liền cho hai ngón tay vào trong cơ thể Dung An Trúc.

Dung An Trúc động động hạ thân, thay đổi tư thế thoải mái hơn, hai chân mở lớn thuận tiện cho Tiêu Luân khuếch trương.

Đợi cho chuẩn bị ổn thỏa, Tiêu Luân nâng hai chân y lên, gác lên cánh tay hắn, thắt lưng hạ xuống, chậm rãi tiến vào trong cơ thể y.

Dung An Trúc bắt lấy cánh tay Tiêu Luân, chịu đựng cảm giác kỳ quái khi bị dị vật xâm lấn, một bên không ngừng hít thở khiến cho thân thể thả lỏng. Tiêu Luân thấy y phối hợp, trong lòng hơi động, thất lưng dùng sức một cái, toàn bộ phần bên ngoài đều đi vào, lực đạo mạnh mẽ còn nghe được một tiếng ‘ba’ nho nhỏ.

Toàn thân hai người đều đầy mồ hôi, Tiêu Luân thân thiết cọ cọ mũi Dung An Trúc, rồi lại đi hôn môi y, phần eo không chút nào thả lỏng bắt đầu chuyển động.

Dung An Trúc ôm lấy bả vai hắn, nhắm mắt thừa nhận va chạm. Kỳ thật nếu làm từ phía sau thì sẽ thoải mái hơn, nhưng Tiêu Luân thích tư thế mặt đối mặt, vậy thì tùy hắn.

Dần dần, nhiệt độ từ chỗ kết hợp của hai người lan dần đến thất lưng, đến toàn thân. Tiêu Luân thấy người dưới thân không ngừng nhũ mào rồi lại giãn ra, biết y đã bắt đầu có cảm giác, liền không ngừng dùng sức càng thêm hung hăng va chạm.

Không còn tầng ngăn trở của chiếc bao mỏng kia, chỉ còn lại thoải mái dễ chịu.... Tưởng tượng người này sẽ đón nhận lấy thứ kia của mình, Tiêu Luân không khống chế được mà càng thêm điên cuồng, bắt lấy đôi môi y tàn sát bù bời.

Dung An Trúc thấy hắn so với bình thường còn cuồng nhiệt hơn, làm sao lại không biết tâm tư của hắn. Nghĩ đến nếu người nọ thực sự bắn ở trong cơ thể mình.... Y cũng nhịn không được mà khẽ run một trận, hai tay ôm chặt lấy cổ hắn, đem trán mình chôn ở hõm vai hắn, chờ đợi khoảnh khắc kia tiến đến.

12. Chương 12

Sáng hôm sau rời giường, một người thần thanh khí爽, một người xương sống thất lưng đều mềm nhũn.

Dung An Trúc xoa trán, âm thầm suy nghĩ sau này phải dạy dỗ lại tiểu tử Tiêu Luân kia một chút, cho hắn biết cái gì là tiết chế.

Đêm qua hai người ở trên giường điên loạn ba lần, đến lúc vào phòng tắm Dung An Trúc còn đang bận tẩy rửa phía sau cho mình, cửa phòng tắm bất chợt mở ra, y còn chưa kịp phản ứng đã lại bị đè lên tường làm thêm một hồi. Lúc trở ra cả người đã không còn sức, chỉ còn kém bị người ta ôm về giường.

Mà Tiêu Luân thì trái lại, một chút biểu hiện của vận động mệt nhọc cũng không có....

“Bằng không hôm nay cậu nghỉ nửa ngày đi”. Tiêu Luân cười nói.

“Hôm nay ông chủ bên Kim Thạch sẽ tới”. Dung An Trúc đỡ trán, hợp đồng với Kim Thạch vẫn luôn do y xử lý, nếu hôm nay không tới, khẳng định là sẽ lưu lại ấn tượng không tốt.

“Lão cáo già kia?” Tiêu Luân bĩu môi. “Cậu xác định cậu đủ tinh lực để đối phó?”

Dung An Trúc nheo mắt, không nói lời nào chỉ trừng hắn.

Tiêu Luân lúc này mới thu liễm, sờ sờ mũi. “Vậy tôi đi tiếp đãi với cậu”.

Cái gọi là tiếp đãi chính là ra ngoài ăn uống chơi gái một phen.

Một đám người đầu tiên là đi tham quan công ty, nói một chút chuyện công việc, sau đó Tiêu Luân lái xe mang theo Dung An Trúc, ông chủ Kim cùng với trợ lý của gã đến nhà hàng xa hoa nhất Thượng Hải, theo lệ thường chơi oản tù tì uống rượu.

Tiêu Luân coi như còn có điểm lương tâm, phần rượu của Dung An Trúc hắn đều uống thay – Dung An Trúc ở bên cạnh nhìn mà run như cây sậy, chỉ sợ hắn uống quá liều mà thành ngộ độc rượu.

Tiếp đó mấy người đến một hộp đêm, chọn một gian ghế lô, kêu mấy nữ tiếp viên, một bên hát karaoke một bên chơi mật chược, Dung An Trúc phụ trách thua tiền về tay ông chủ Kim, Tiêu Luân thì so chiêu với tay trợ lý.

Đợi cho tiền thua đến mức thoả đáng, Dung An Trúc mới làm bộ kéo ông chủ Kim đến bên mấy cô gái đang hát hò, để bọn họ tận tình phục vụ ông ta, còn y nghỉ ngơi một lát.

Đang bởi vì thắt lưng đau mà ần ần nhứ mảy, một bàn tay lặng lẽ tiến đến phía sau lưng y nhẹ nhàng mát xa. Dung An Trúc lườm Tiêu Luân đang ngồi bên cạnh mình một cái, ý đồ nhắc nhở hẩn yên phận. Tiêu Luân giống như không hề phát hiện, một tay vẫn ở sau lưng y mát xa, một tay ở phía trước cùng chơi đồ xúc xắc với ông chủ Kim.

Thật vất vả chịu đựng đến cuối cùng, đem hai người bên ông chủ Kim cùng nữ tiếp viên đến khách sạn, Dung An Trúc cùng Tiêu Luân mới mỉm cười rời đi.

Ngồi trên xe taxi, Dung An Trúc đã khó nén được thần sắc mệt mỏi, Tiêu Luân mang theo giọng điệu áy náy nói. “Trở về tôi mát xa cho cậu”.

Dung An Trúc giương mắt nhìn hẩn, làm sao nhìn ra chút ý tứ hối lỗi nào, y chỉ phun ra một chữ. “Cút”.

Gần nhất nhân viên trong công ty đều thấy Tiêu tổng mặt mày hớn hở, một mực suy nghĩ xem lúc này mà đưa ra đề nghị tăng tiền lương thì có bao nhiêu phần thành công....

Bất quá quyền lực tài chính là do Dung tổng nắm giữ, mà gần đây sắc mặt Dung tổng lúc nào cũng mệt mỏi, có lẽ là miệt mài quá độ....

Nhưng mà một thời gian rồi không thấy Tiêu tổng lui tới với đám hồng nhan tri kỷ, thế thì lấy đâu ra xuân tình?

Đang ở trong tình thế suy đoán, hồng nhan tri kỷ của người nào đó thực sự tìm tới cửa!

Lúc ấy Dung An Trúc đang có buổi họp nhỏ với chủ quản phòng tài vụ, sau khi tới gian trà nước pha trà trở về liền nghe thấy trong văn phòng Tiêu Luân có tiếng động lớn, làm y kinh hãi run hết cả tay, bình trà nóng tí nữa thì đổ cả.

Chỉ thấy cửa văn phòng Tiêu Luân bị một người từ bên trong mạnh mẽ mở ra, một nữ nhân thân hình nóng bỏng đi giày cao gót cứ thế ‘cộp cộp cộp’ rời đi trong cơn tức giận.

Dung An Trúc cầm đầu dẫn theo một đám quần chúng có tà tâm nhìn trộm về bên này, chỉ thấy trên mặt Tiêu Luân có dấu vết năm ngón tay rõ ràng, nhất thời cả đám nhe răng, không tự chủ mà giơ tay sờ sờ má mình.

Tiêu Luân ném qua một ánh mắt, mọi người lục tục tản ra, Dung An Trúc cũng định rời đi thì bị gọi lại. “Dung tổng, vào đây”.

Dung An Trúc sờ sờ mũi, nhịn xuống tâm tình sung sướng khi người khác gặp họa, nghiêm túc đi vào trong phòng, đóng cửa lại.

Mắt thấy trên mặt Tiêu Luân đã có tơ máu, Dung An Trúc mới thu hồi tâm tình vui đùa, từ trong tủ đồ lấy ra hộp thuốc, thay Tiêu Luân thấm máu bôi thuốc xong rồi mới ngồi xuống.

Tiêu Luân đau đến nhe răng trợn mắt, rầu rĩ không vui cầm lấy một tập báo cáo, giả vờ giả vịt như đang xem.

Dung An Trúc nhìn chiếc ghế bị lật đổ trên mặt đất, trong lòng tán thưởng nữ nhân thời buổi này đi giày cao gót cũng có thể đạp bay một chiếc ghế....

Tiêu Luân nhìn báo cáo nửa ngày cũng chưa lật sang trang, ngẩng đầu lên. “Sao cậu còn ở đây?”

“Không phải Tiêu tổng bảo tôi vào sao?” Dung An Trúc cười cười.

Tiêu Luân hừ một tiếng.

“Cùng người ta chia tay, tôi so với cậu còn thảm hơn”. Dung An Trúc tự khai việc xấu trong nhà, coi như là an ủi một chút trái tim bị tổn thương của Tiêu đại thiếu gia. “Tôi từng bị người ngấm ngấm vậy đánh”.

“Sao cậu biết tôi cùng người ta chia tay?” Tiêu Luân liếc nhìn y một cái.

Dung An Trúc ý cười không giảm. “Là tôi hiểu sai rồi, thật ngại quá a Tiêu tổng”.

Y dứt lời đứng dậy, Tiêu Luân mới mở miệng. “Đúng là tôi và cô ta chia tay”.

Dung An Trúc cầm bình trà ra phía cửa. “Vậy thì tốt, con người tôi lòng dạ hẹp hòi, cậu cần phải sạch sẽ một chút”.

Tiêu Luân hừ một tiếng. “Vậy còn cậu?”

Dung An Trúc đặt tay trên nắm vịn cửa, quay đầu lại cười nói. “Vừa rồi không phải đã nói rồi sao, tôi đã từng bị người đánh”.

13. Chương 13

“Xảy ra chuyện đó lúc nào?” Buổi tối ăn cơm, Tiêu Luân vẫn không nhin nổi tò mò mà hỏi.

Nếu Dung An Trúc bị người ta đánh, hẳn trong khoảng thời gian này đều cùng y một chỗ, không có khả năng không phát hiện ra.

“Lần cậu đi công tác ở H thành”. Dung An Trúc nói.

Tiêu Luân lúc này mới nhớ tới, khi đó mới qua năm mới chưa lâu, nhất thời trong lòng khê động, cảm giác vui mừng.

Thấy hắn hai mắt sáng lên nhìn mình, Dung An Trúc khoé miệng hơi cong lên. “Nếu hiện tại đã nói đến chuyện này, vậy thì cho cậu một tuần, đem tất cả xử lý sạch sẽ”.

Tiêu Luân bĩu môi, trên mặt bày ra biểu tình không nguyện ý, trong lòng thì lại sảng khoái đáp ứng.

Bị một nữ nhân hỏi vì sao muốn chia tay, Tiêu Luân nghĩ nghĩ, đáp. “Em là rượu ngon, nam nhân đều yêu, chính là gần đây anh thích trà”.

“Rượu cùng trà không thể cùng tồn tại sao?” Mỹ nữ lại hỏi. “Anh trước kia cũng không phải như vậy”.

Tiêu Luân cười lắc đầu. “Bạch tửu cùng trà có thể cùng tồn tại, hồng tửu không thể”.

Mỹ nữ thoải mái buông tay, chính là khoé miệng gợi lên ý cười nghiền ngẫm. “Lần này là thật tình sao?”

Tiêu Luân suy tư một lát, lắc đầu cười nói. “Anh không biết”.

Chỉ biết là, nếu hiện tại duy trì quan hệ một một với Dung An Trúc, hẳn rất nguyện ý tiếp nhận. Ngược lại, nếu hắn vẫn ở ngoài trời hoa gheo nguyệt, Dung An Trúc đại khái cũng sẽ không cùng hắn so đo, chính là y cũng sẽ ở bên ngoài lãng nhăng mà thôi.

Cười cười lắc đầu, Tiêu Luân cầm lên chiếc ly để cao, chạm cốc với mỹ nữ, thoải mái cười nói. “Tạm biệt”.

Xuân qua hạ đến, Tiêu Luân đã bước sang tuổi hai mươi tám, việc làm ăn của công ty ngày càng đi lên, sự nghiệp thành công, cuộc sống cá nhân hài hoà, cảm thấy được đời người thật sự là mỹ mãn.

Dung An Trúc ném một tập văn kiện lên bàn hắn. “Tiêu thị bắt đầu gỡ trò quỷ”.

Tiêu Luân bị phá mộng đẹp, trừng mắt nhìn Dung An Trúc một hồi lâu mới nhúu mày cầm văn kiện lên xem. “Kỳ Năng – tiểu đường thúc, Khoái Cao – đại tỷ phụ, Trúc Tuy – đại thúc công...”

Dung An Trúc đến sofa ngồi xuống, cầm tách trà lên uống một ngụm. “Gần đây cậu làm gì mà lại chọc tới mấy lão gia tử nhà cậu vậy?”

Tiêu Luân bỏ lại tập văn kiện, đi đến sofa ngồi xuống cạnh y, châm một điếu thuốc. “Tôi chẳng làm gì cả”.

Dung An Trúc trừng hắn. “Tôi còn tưởng đến lúc này rồi cậu sẽ không có gì giấu tôi”.

Tiêu Luân nhún vai. “Mấy chuyện râu ria, nói với cậu làm gì cho phiền phức”.

“Đưa ra tới hậu thư cho cậu trước ba mươi tuổi phải trở về kế thừa sự nghiệp, quả thực là chuyện râu ria”. Dung An Trúc thản nhiên nói.

Lần này đổi lại Tiêu Luân nhìn y, thở dài. “Cậu sao lại biết chuyện này...”

“Chỉ tiếc không phải là cậu nói với tôi”. Dung An Trúc cũng thở dài.

“Nói cho cậu thì thế nào?” Tiêu Luân cũng có chút tức giận. “Nói không chừng cậu sẽ đem tôi đóng gói đuối về Tiêu gia, rồi chính mình phải xông đi du lịch năm châu”.

“.....” Dung An Trúc khoé miệng run rẩy, sau một lúc lâu mới nói. “Đúng là có từng nghĩ như vậy....”

“Dung An Trúc!” Tiêu Luân trừng y.

Dung An Trúc cười cười, đem tách trà đến bên miệng hắt trấn an. “Đến, uống ngụm trà cho hạ hỏa, bích loa xuân thượng hạng đó”.

Tiêu Luân không khách khí, một hơi uống cạn.

“Tiêu gia lão gia tử muốn bóp chết chúng ta”. Dung An Trúc dựa lưng vào sofa, nhìn trần nhà. “So với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn”.

“Voi chưa chắc đã giẫm chết được kiến”. Tiêu Luân cũng dựa vào sofa, nhìn sườn mặt Dung An Trúc. “Cũng không ngại nói với cậu, lão gia tử còn ném cho tôi tư liệu của mấy vị thiên kim tiểu thư thế gia, muốn tôi đi xem mắt”.

Dung An Trúc nhướn mày, quay đầu nhìn Tiêu Luân, không nói gì.

Nhưng Tiêu Luân rõ ràng cảm thấy được y đang nói: dám đi liền đánh nát chân cậu!

14. Chương 14

Sinh nhật Tiêu Luân, hắn mời nhân viên công ty đi ăn, nhóm nhân viên góp tiền mua tặng hắn một con heo vàng.

Nam nữ thanh niên ở trên sàn nhảy nhảy múa, Dung An Trúc từ trước đến nay ở trên phương diện này tự nhận là kẻ bất tài, Tiêu Luân liền ngồi bên cạnh bồi y, hai người nhàm chán, tự chơi xúc xắc uống rượu.

Hai người từ lúc ở cạnh nhau đến nay trên mặt không có chút thần sắc dị thường, đứng đắn khỏi cần phải nói, tuyệt đối không thể làm cho người ta liên tưởng đến chuyện giữa hai người có gian tình.

Cũng không nghĩ tới việc công khai, có một số chuyện, giấu diếm mới là tình thú. Tỷ như hiện tại anh đến tôi đi một chén rượu, người ngoài nhìn vào bất quá chỉ nghĩ là tình cảm tốt, làm sao chú ý đến dưới ngọn đèn hờn ám hai tầm mắt vẫn luôn khiêu khích dây dưa lẫn nhau.

Cho đến bây giờ vẫn chưa nghĩ tới loại quan hệ này gọi là gì, sẽ kéo dài đến bao lâu. Chỉ là khi nào còn cùng nhau một chỗ thì vẫn sẽ một lòng một dạ. Dù sao chưa đến lúc nhàm chán, vậy thì cứ tiếp tục thôi.

Ngày hôm sau vừa vặn là cuối tuần, Dung An Trúc từ sáng sớm đã tỉnh lại, cũng không đánh thức Tiêu Luân, tự mình đi rửa mặt ăn sáng, rồi cầm một quyển kinh thư ra ban công ngồi đọc. Tiêu Luân từng cười hỏi y hiểu được bao nhiêu, y đáp được bao nhiêu thì bao.

Mặt trời nóng bức dần, ngoài ban công có mái che, hướng nam bắc có gió mát thổi đến, Dung An Trúc từ trước đến nay luôn tĩnh tâm, cũng không sợ nóng.

Đợi đến giữa trưa, người còn lại ở phòng ngủ mới tỉnh dậy, thân trên xích loã, bên dưới mặc chiếc quần đùi màu lam in hoa tiết hoạt hình. Hắn dụi mắt nhìn ra ban công, thấy Dung An Trúc bình thản ung dung ngồi đọc sách liền lẩm bẩm hai tiếng rồi mới đi rửa mặt.

Dung An Trúc làm bữa trưa đơn giản, hai người ăn xong, Tiêu Luân đương nhiên là không cho y ra ban công ngồi đọc sách nữa, đem hai người nhốt ở trong phòng ngủ, mở điều hoà, ở trên giường cọ cọ.

Ngày nghỉ Dung An Trúc có thói quen ngủ trưa, trong lúc mơ màng cảm giác Tiêu Luân đang nghe điện thoại, chuyển thân nhỏ giọng hỏi. “Ai a?”

“Mẹ tôi”. Tiêu Luân cũng nhẹ giọng trả lời, quay đầu lại tiếp tục nghe điện thoại.

Dung An Trúc còn buồn ngủ nằm trở về tiếp tục giấc mộng, sau một lúc lâu Tiêu Luân mới cúp máy, nằm xuống ở sau lưng y nói. “Mẹ tôi chúc mừng sinh nhật”.

“Nga”. Dung An Trúc nhắm mắt, gật gật đầu.

“Thuận tiện nói lại chuyện xem mắt”. Tiêu Luân nói tiếp, trong thanh âm phẳng phát mang theo ý cười.

“Nga”. Dung An Trúc bắt vi sở động.

“Tôi nói tôi đã có người làm bạn rồi”. Tiêu Luân tiếp tục nói.

“À”. Dung An Trúc sắp chìm vào giấc ngủ.

“Bà ấy nói cuối tuần tới sẽ đến nhà tôi nhìn xem”.

“.....”

Dung An Trúc vẫn đi thuê phòng ở, nhưng một tuần thì hơn phân nửa thời gian đều ở nhà Tiêu Luân, vô luận là đồ dùng cá nhân hay quần áo hằng ngày đều có ở nhà Tiêu Luân, hơn nữa còn đặt chung trong một phòng ngủ, cho dù miễn cưỡng nói là bạn bè ở chung thì cũng khó mà chấp nhận được.

Lật người nhìn Tiêu Luân, người nào đó không chút nào né tránh.

“Cậu không ngại mẹ cậu biết”. Dung An Trúc trần thuật.

Tiêu Luân nhún nhún vai. “Cậu thì sao?”

Dung An Trúc lại nhìn hắn trong chốc lát, sau đó trở mình, nhắm mắt tiếp tục ngủ. “Tuỳ cậu”.

Tiêu phu nhân đến thăm nhà con trai rồi ở lại một đêm, ngày hôm sau Tiêu Luân đi làm, Tiêu phu nhân mới ở nhà một mình nhìn đồng hồ nhìn tây muốn tìm ra chút manh mối, lúc đầu là không chút nào để ý, về sau mới hơi khiếp sợ, cuối cùng là không thể yên lòng.

Lúc Tiêu Luân về nhà thì thấy mẹ mình đang ngồi ở sofa bộ dáng như muốn nói rồi lại thôi, hắn liền cười cười. “Mẹ, có chuyện gì sao?”

Tiêu phu nhân suy nghĩ tìm từ.

Trong phòng tắm có hai cốc nước một xanh một lam, hai bàn chải đánh răng màu sắc giống nhau, kem đánh răng một hộp, dao cạo râu hai cái, kem cạo râu lại chỉ có một. Trên móc có hai khăn mặt, màu sắc cùng hình thức xem ra đều là của nam nhân.

Tủ quần áo trong phòng ngủ có hai kiểu dáng và kích cỡ, mà loại quần áo bằng vải bông – hẵn nhiên không phải là của đứa con nhà mình, một loại quần áo có kích cỡ nhỏ hơn nhưng cũng không phải là của nữ.

“Con nói có bạn mà?” Tiêu phu nhân cuối cùng cũng mở miệng. “Sao không đưa về cho mẹ nhìn?”

Tiêu Luân cười cười. “Cậu ấy ngại”.

Tiêu phu nhân đơn giản đi thẳng vào vấn đề. “Là nam?”

“Là nam”. Tiêu Luân gật đầu.

Tiêu phu nhân cả kinh che ngực, há mồm thở dốc. “..... Hư đốn!”

Tiêu Luân rót cho mẹ mình cốc nước, vỗ vỗ lưng bà. “Được rồi mẹ, người ta rất tốt, thông thư đạt lễ, cũng xuất sắc như con trai mẹ vậy”.

“Con xem trọng cậu ta cái gì?” Tiêu phu nhân trở nên sắc bén.

“Con nhìn trúng cậu ấy cậu ấy nhìn trúng con”. Tiêu Luân cười khẽ, nháy mắt mấy cái.

“Con – thật sự là tức chết ta!” Tiêu phu nhân lại vỗ ngực thuận khí.

“Mẹ, hai người vừa ý nhau, sao còn phải quan tâm nhiều thứ như vậy?”

15. Chương 15

Vì nhiều lý do trong ngoài, Tiêu phu nhân cuối cùng vẫn không gặp mặt Dung An Trúc, nhưng là đem tin tức này truyền lại cho Tiêu gia lão gia tử, mọi người hiểu lòng không nói.

Một công ty nho nhỏ, nếu như Tiêu thị không giữ trò quý thì còn có thể yên ổn làm ăn, nhưng rất nhiều chuyện nếu Tiêu thị đã nhúng tay vào thì chẳng khác gì một tảng băng mỏng.

Tiêu Luân cảm thấy bức bối vô cùng, vì sao Tiêu gia lão nhân không thể để cho hắn một con đường sống?

“Có khiêu chiến, không phải mới có động lực sao?” Dung An Trúc cười nói.

Tiêu Luân uể oải dựa lưng ghế, nói. “Cậu cảm thấy tôi thật sự có bản lĩnh có thể gây dựng thiên hạ của chính mình sao?”

“Sao bây giờ lại thiếu tự tin như vậy?” Dung An Trúc nhướn mày.

Tiêu Luân không đáp. Mỗi lần tình trạng của công ty tốt lên, Tiêu thị đều sẽ chạy đến giẫm đạp một cái, là ai rồi cũng sẽ phát cáu.

“Thiên hạ của riêng cậu”. Dung An Trúc nghĩ nghĩ. “Cậu cảm thấy lớn bao nhiêu mới là đủ?”

Tiêu Luân im lặng.

“Rất nhiều chuyện không chỉ cần năng lực kiến thức, mà còn phải xem cơ duyên xảo hợp”. Dung An Trúc nói. “Ông nội cậu có thể làm cho Tiêu thị phát triển lớn đến như vậy, đó chính là thành tựu của thời đại ấy. Hiện giờ cậu muốn xây dựng một Tiêu thị thứ hai, không nói đến chuyện không thể, nhưng là so với thế hệ ông nội cậu thì bọn họ khó khăn hơn nhiều”.

Tiêu Luân cầm một cái khăn ném qua. “Hiện giờ cậu đang ra oai với người khác đấy!”

Dung An Trúc vững vàng tiếp được, thả lại chỗ cũ. “Cậu cảm thấy bao nhiêu mới đủ lớn?”

Tiêu Luân vẫn không nói, hoặc là nói không ra.

“Một người làm ăn tại trấn nhỏ có thể có được một cửa hàng che mưa chắn gió đã cảm thấy là đủ lớn, một người buôn bán nhỏ tại nông thôn có thể có được một quầy bán đồ ăn vặt cũng là đủ lớn”. Dung An Trúc cười nói. “Chân chính dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không dựa vào việc cậu là con cháu thế gia, có thể nắm giữ một phương đã là đủ lớn rồi”.

Tiêu Luân nhìn y, cũng dần dần có ý cười. “Ý của cậu là, nếu lần này bị chinh đến sụp đổ, không bằng rời đến một thị trấn nhỏ, chúng ta thuê một cửa hàng? Làm quán mỳ hay vằn thắn?”

Dung An Trúc nhún nhún vai. “Vậy phải xem cậu thích ăn mỳ hay vằn thắn”.

Khi hai người còn đang nghĩ lần này sẽ bị Tiêu gia lão gia tử chinh đến thảm hại, liền xuất hiện một bước ngoặt ngoài dự liệu. Cư nhiên lại có người không sợ áp lực từ Tiêu thị, liên hệ với Tiêu Luân, nói rất thưởng thức công ty của bọn họ, có ý muốn hợp tác, đợi gặp mặt rồi nói sau.

Thanh âm người nọ nghe ra vẫn còn trẻ tuổi, thái độ ôn hoà ổn trọng không khiến người ta nghi ngờ có phải có người đã đào sẵn một cái hố chờ bọn họ nhảy vào. Tiêu Luân cùng Dung An Trúc mặt đối mặt nhìn nhau một lúc lâu, Dung An Trúc cảm thấy nên cẩn thận một chút, Tiêu Luân lại nghĩ lúc này mà không theo, về sau vuột mất cơ hội thì chỉ có hối hận.

Cuối cùng Dung An Trúc không thắng được, đáp ứng cùng Tiêu Luân đi gặp người thần bí nọ.

Đối phương hẹn gặp tại một phòng trà cao cấp. Tiêu Luân một bước bước qua cửa lớn, liền nhìn nam nhân bên người, quả nhiên thấy y thiêu mi mang theo ý tứ vui vẻ.

Tiêu Luân bất động thanh sắc, chính là hai mắt trở nên thâm trầm, tổng cảm thấy có dự cảm không tốt.

Đến phòng hẹn đã thấy có người ngồi đợi trước. Người nọ mặc áo sơ mi trắng, quần bò màu lam, trông có vẻ đơn giản nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy bộ quần áo kia không hề ít tiền.

Nam nhân tuổi còn trẻ mở miệng. “Tiêu tổng, Dung tổng, hạnh ngộ”.

Tiêu Luân gọi lên khoe miệng, đi qua cùng hắn bắt tay. “Cảnh tổng, nghe danh đã lâu”.

Hoá ra là thiếu gia của gia tộc N thành, Cảnh Kiệt.

Lúc Tiêu Luân còn ở Tiêu gia, dù chưa gặp mặt nhưng song phương đều đã biết nhau, cũng hiểu rõ tương lai sau này giữa hai người sẽ là quan hệ nửa bạn nửa địch. Chính là ai ngờ nửa đường Tiêu Luân lại ‘xuất gia’?

Trước kia nghe nói Tiêu tổng tách khỏi gia tộc, tự mình ra ngoài gây dựng sự nghiệp, tôi vẫn hâm mộ và bội phục vô cùng”. Ba người vừa ngồi xuống, Cảnh Kiệt cười nói. “Cũng rất ngưỡng mộ anh có được sự giúp đỡ của Dung tổng”.

“Cảnh tổng hiện giờ tiếp quản Cảnh thị, việc làm ăn so với tôi không biết lớn hơn bao nhiêu lần, làm sao có thể hâm mộ bội phục gì ở tôi, nói đùa mà thôi”. Tiêu Luân trả lời.

“Tôi là dựa vào gia đình, Tiêu tổng tự lập môn hộ, chỉ nói đến dũng khí thôi cũng đủ để tôi bội phục”. Cảnh Kiệt nói.

Dung An Trúc ở một bên không chen vào, phụ trách nấu nước pha trà.

“Huống chi bên cạnh anh không chỉ có kẻ thù bên ngoài mà còn vướng phải cản trở từ người trong nhà, cho nên năng lực của Tiêu tổng đương nhiên là hơn người”. Cảnh Kiệt nhìn Tiêu Luân, lại nhìn Dung An Trúc. “Dung tổng pha trà tay ổn tâm ổn, Tiêu tổng đúng là có lộc ăn”.

Dung An Trúc cười cười. “Chỉ tiếc Tiêu tổng không thích uống trà”.

Tiêu Luân lập tức phản bác. “Cậu chưa từng pha cho tôi, làm sao biết tôi không thích?”

Cảnh Kiệt thích thú nhìn hai người. “Dung tổng và Tiêu tổng quan hệ tốt như vậy, khó trách hiệp lực đồng tâm”.

Dung An Trúc rót trà cho hai người. “Sao có thể tốt, còn chẳng phải vì hai chữ lợi ích mà thôi”.

“Nói đến thì”, Tiêu Luân uống xong một ngụm trà, giương mắt hỏi Cảnh Kiệt. “Cảnh tổng cũng biết hiện tại tôi gặp phải cản trở lớn, vậy mà vẫn muốn cùng tôi hợp tác?”

Cảnh Kiệt mỉm cười. “Tiêu tổng ở S thành, tôi ở N thành, lão gia tử nhà anh còn chưa quản được đến chỗ tôi”.

“Như vậy vì sao Cảnh tổng lại coi trọng cái công ty nhỏ này của tôi?” Tiêu Luân cười hỏi.

“Nói thật, vài năm nay bên chúng tôi vẫn luôn dõi theo tin tức chỗ cậu”. Cảnh Kiệt gõ gõ mặt bàn. “Ngã xuống rồi lại ổn định đi tiếp, ở trong nghịch cảnh vẫn có thể đứng vững hai chân, không vội không nóng, đến bây giờ mặc dù chưa thể sánh được với Tiêu thị, nhưng là đã có thể nắm giữ một phương S thành”.

“Cảnh tổng quá khen”. Tiêu Luân cười nói.

“Nhắc lại lúc trước”, Cảnh Kiệt cũng cười. “Cậu khư khư cố chấp thoát ly Tiêu gia, đám con cháu chúng tôi bên này cũng cảm thấy không có khả năng”.

Tiêu Luân cười không nói.

“Tiêu tổng còn trẻ, quá hăng hái lại tự đắc, khó tránh khỏi muốn mau chóng đạt được thành tựu”. “Cảnh Kiệt nói. “Nhưng hiện tại xem ra, lời đồn chỉ là lời đồn mà thôi”.

Tiêu Luân nhìn Dung An Trúc, người kia không hề để ý, chỉ chuyên tâm pha trà cho mình.

“Là tôi may mắn”. Tiêu Luân nói.

“Dung tổng trước kia làm ở chức vụ gì?” Cảnh Kiệt cũng chuyển hướng sang Dung An Trúc.

“Chỉ là dân thường, từng làm việc cho một công ty tư nhân, không có chức vụ gì cả”. Dung An Trúc nói.

“Vậy là Tiêu tổng có mắt nhìn người tài”. Cảnh Kiệt nói.

“Nhân duyên gặp gỡ thôi”. Dung An Trúc cười cười.

Ba người nói nói cười cười, còn có hương trà phiêu tán trong không khí, tuy là ngấm ngấm hoặc công khai đả kích, nhưng so với trước kia cứ phải bàn việc qua tiệc rượu thì vẫn còn tốt hơn ít nhiều.

Cuối cùng vừa lòng tan cuộc, Tiêu Luân vốn định chiêu đãi Cảnh Kiệt một bữa, nhưng Cảnh Kiệt nói đã có sắp xếp trước, Tiêu Luân cũng không miễn cưỡng, tiễn Cảnh Kiệt rời đi rồi mới cùng Dung An Trúc lên xe hồi phủ.

Trên đường về, Tiêu Luân lái xe, lơ đãng mở miệng. “Cảnh Kiệt rất vừa ý cậu”.

Dung An Trúc nhìn ngoài cửa sổ, mang theo ý cười nhạt. “Tôi cũng vừa ý hẳn”.

Dọc đường không có tắc nghẽn, trong xe mở một ca khúc trữ tình không biết của ca sĩ nào, hai người đều im lặng, phảng phất như đang chìm trong thế giới riêng của mình.

Về đến nhà Tiêu Luân, lúc dừng xe Dung An Trúc dường như nhớ tới chuyện gì. “Lúc nào mới trả xe cho tôi?”

Xe của Tiêu Luân hai tháng trước đã mang đi sửa, Dung An Trúc liền đem xe của mình dâng cho ông chủ. Về sau xe của Tiêu Luân đã sửa xong nhưng vẫn không đem chìa khoá xe trả lại cho Dung An Trúc.

Tiêu Luân bĩu môi. “Của cậu còn không phải của tôi?”

Dung An Trúc nhìn hẳn một cái, tựa tiểu phi tiểu, cũng không nói thêm gì nữa.

16. Chương 16

Cảnh Kiệt ở lại S thành một tuần, trừ bỏ ‘thuận đường’ cùng Tiêu Luân tán gẫu bàn chuyện hợp tác, thì chủ yếu vẫn là đến thị sát tình hình công ty chi nhánh của Cảnh Kiệt ở S thành.

Rèn sắt khi còn nóng, cả Tiêu Luân và Dung An Trúc đều hiểu đạo lý này, cho nên đều tận tâm xử lý cuộc sống giải trí sau khi tan tầm của Cảnh Kiệt.

Nhưng là Cảnh Kiệt cũng không hứng thú với mấy thứ này nọ, đối với KTV câu lạc bộ đêm luôn luôn uyển chuyển cự tuyệt, bài bạc không đi gái cũng không chơi, ngược lại chỉ thích bám lấy Dung An Trúc bàn luận về trà nghệ.

Một lần ăn cơm xong đến phòng trà uống trà, Cảnh Kiệt thẳng thắn thừa nhận chưa bao giờ thích mấy chuyện tiếp đãi làm ăn.

“Hiện tại là thiên hạ của thể hệ chúng ta, việc gì phải dối lòng đi chơi đùa cùng mấy lão chú bác?” Cảnh Kiệt nói, nhìn Dung An Trúc.

Dung An Trúc nhẹ nhàng vuốt cằm. “Đúng là như vậy”.

Chính là người nọ là thiên chi kiêu tử, Tiêu Luân cùng y không giống nhau, y là từ tầng lớp dưới cùng mà đi lên, nếu không đi theo bởi người ta chơi đùa, chẳng lẽ phải chịu ăn không khí sao?

Tiêu Luân có lẽ cũng nghĩ như y, hẳn nhìn y một cái, cười nói. “Cảnh thiếu cuộc sống đầy đủ thoải mái, là hình mẫu để chúng tôi phấn đấu”.

Cảnh Kiệt nhìn hẳn, nói. “Tiêu thiếu cũng là xuất thân thể gia như tôi, việc gì phải tự hạ mình mà nâng tôi lên như thế?”

Tiêu Luân bật cười. “Là tôi không đúng, bị lây nhiễm thói xấu, nhất thời khi nói chuyện có chút khó nghe”.

“Ha ha, cũng không biết anh biến thành như vậy là tốt hay xấu”. Cảnh Kiệt lắc đầu. “Làm hại tôi không biết nên đề phòng anh kinh nghiệm ngày càng cao, hay là xem anh như bây giờ không có chí tiến thủ mà thả lỏng cảnh giác”.

Lời nói trực tiếp làm Tiêu Luân hơi thiu mi, lại không tỏ vẻ gì, chính là lắc đầu cười cười.

Cảnh Kiệt vỗ tay cười to. “Kiểm chế tốt, xem ra quả nhiên là tôi phải đề cao cảnh giác với anh”.

Dung An Trúc thay hai người rót trà. “Cảnh giác thì không cần, yên tâm cùng Tiêu thiếu hợp tác mới là chuyện nên làm”.

“Anh thật sự là chén trà mát lạnh có thể khiến người khác an tâm”. Cảnh Kiệt cười nói.

Dung An Trúc cũng cười, từ chối cho ý kiến.

Cảnh Kiệt giống như rất thương thức hai người Dung An Trúc và Tiêu Luân, ngoài miệng đã bắt đầu đưa ra một vụ hợp tác trị giá hai ngàn vạn. Số vốn này đối với hắn mà nói không tính là lớn, nhưng đối với Khao Trúc Văn Hoá đang bị Tiêu gia lão gia tử ép tới đường cùng thì không khác gì cọng rơm cứu mạng.

Cảnh Kiệt cũng không giống như những thương nhân tầm thường chỉ biết nói miệng mà đưa ra rất nhiều yêu cầu không hợp lý. Hai người Tiêu Luân cũng hiểu, đối với con cá lớn là Cảnh thị, bọn họ chẳng qua chỉ là con tôm con tép khiến người ta chê cười mà thôi. Nhưng xem thái độ của Cảnh Kiệt thì hắn ta quả thực là thành tâm muốn cùng hợp tác với bọn họ.

Chính là Cảnh Kiệt kia giống như đặc biệt chú ý đến Dung An Trúc, hai người bọn họ làm sao lại không biết.

Dung An Trúc không biết Tiêu Luân nghĩ gì, trên mặt hắn nhìn không ra biểu tình. Tiêu Luân cũng không biết Dung An Trúc muốn sao, chỉ là ý tứ thương thức Cảnh Kiệt trên mặt y chưa bao giờ che giấu.

Trước hôm Cảnh Kiệt rời khỏi S thành là chủ nhật, khó có khi được dịp nghỉ ngơi, hắn mời một mình Dung An Trúc đi uống trà tán gẫu.

Dung An Trúc từ trước đến nay tính tình ổn trọng, đối với người khác cũng thoải mái, thế nhưng lần này lại có điểm chần chừ.

Y cúp máy xong, nhìn Tiêu Luân vừa mới nghe được rõ ràng cuộc trò chuyện giữa mình và Cảnh Kiệt, khoe miệng hắn khẽ nhếch lên nụ cười hời hợt. “Xem ra hợp đồng lần này phải nhờ đến Dung thiếu rồi”.

Sau khi nghe xong, Dung An Trúc cũng tươi cười. “Vậy hy vọng tiền thưởng cuối năm Tiêu tổng có thể cho tôi nhiều một chút”.

Tiêu Luân bĩu môi, đứng dậy đến thẳng phòng bếp rót cho mình ly rượu vang.

Đã qua chín giờ tối.

Nếu ban ngày còn có thể bình thản ung dung, thì hiện tại đã khó nén khỏi khó chịu.

Thật không biết y đang làm gì. Tiêu Luân mặt nhăn mày nhú, trong lòng không ngừng oán thăm, không phải là chơi đến quên trời đất, ngay cả nhà cũng không thèm trở về rồi đấy chứ?

Không phải lo lắng Dung An Trúc, Tiêu Luân vẫn luôn hoàn toàn tin tưởng y, tuy rằng giữa bọn họ không có mấy lời hứa hẹn thề thốt linh tinh gì, nhưng mối quan hệ này vẫn là được cả hai ngầm ngầm thừa nhận.

Chính là, lúc này trong lòng lại xuất hiện một loại dự cảm độc chiếm xa lạ.

Tiêu Luân dựa người vào sofa, ánh mắt chăm chú dõi theo kim đồng hồ chuyển động.

‘Tích tích’, ‘tích tích’, thanh âm làm cho hắn dần dần mơ màng.

Dự cảm độc chiếm? Độc chiếm cái gì?

Dung An Trúc?

Đột nhiên có điểm hỗn loạn, Tiêu Luân lấy tay ôm mặt, không muốn tiếp tục suy nghĩ.

Đêm đó Dung An Trúc không trở về, hơn nữa ngay cả một cú điện thoại một tin nhắn cũng không có. Tiêu Luân đợi đến hai giờ sáng đã không kìm nổi tức giận, cuối cùng tâm không cam tình không nguyện mà đi ngủ.

Đợi đến sáng hôm sau đi làm mới nhận được một tin nhắn của Dung An Trúc, là từ một dãy số xa lạ.

Dung An Trúc nói, y cùng Cảnh Kiệt đến N thành, một tuần sau sẽ trở về.

Tiêu Luân trợn mắt nhìn di động, có điểm không tin được Dung An Trúc dám làm như thế. Đây quả thực là muốn gây chuyện!

Tiêu Luân từ trước đến nay vẫn luôn hành động lý trí, cho nên không làm ra chuyện ném đập điện thoại, chỉ là rất muốn gọi điện cho tiểu tử kia, kêu y mau chóng trở về.

Nhưng là cuối cùng hắn vẫn không làm.

Vô luận là vì cái gì, Dung An Trúc làm như vậy luôn có lý do của y. Đối với điểm này, như đã nói từ trước, Tiêu Luân rất tin tưởng y. Nhưng là cảm giác bị gạt bỏ ra bên ngoài vẫn làm cho Tiêu Luân khó chịu.

Hậu quả của việc Tiêu tổng bực bội đó là, cả một tuần đó công ty đều tồn tại trong tình trạng siêu áp suất thấp. Mọi người chỉ biết Dung tổng không có ở đây, bọn họ hoàn toàn không thể chống đỡ được cơn thịnh nộ của Tiêu tổng, một tuần trôi qua, quả thực là tiếng than thán tận trời xanh.

17. Chương 17

Bầu không khí đau khổ rốt cuộc chấm dứt khi Dung An Trúc mang theo bản hợp đồng trị giá hai ngàn vạn trở về.

Y trở về vào chiều thứ năm, sau khi về đến công ty thì cùng với Tiêu Luân và hai vị phó tổng khác nhốt mình trong văn phòng cả buổi chiều, thẳng đến mười giờ tối mới tan tầm rời khỏi công ty.

Trên đường trở về, Tiêu Luân lái xe, nhìn Dung An Trúc ngồi ở ghế phó lái vì buồn ngủ mà dựa vào cửa sổ, hắn bĩu môi, cũng không nói thêm gì nữa.

Trở về chỗ ở của Tiêu Luân, Dung An Trúc đi tắm rửa trước.

Đợi đến khi Tiêu Luân tắm xong đi ra thì Dung An Trúc đã nằm trên giường ngủ say, trong lòng không cam nguyện nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ, tiến lên hôn y một cái coi như an ủi rồi mới buông tha y.

Tuy rằng trong lòng có chuyện muốn hỏi y, tuy rằng tức giận nhưng cuối cùng cái gì cũng không làm, chỉ lẳng lặng nằm trên giường ôm nam nhân chìm vào giấc ngủ.

Thật ra một tuần vừa rồi không có hôm nào được ngủ ngon.

Ngày hôm sau, Tiêu Luân mở cuộc họp công bố bản hợp đồng hai ngàn vạn, mọi người vui mừng cảm thán, không ủng hộ công Dung tổng đi một chuyến khiến bọn họ gian nan cả một tuần.

Buổi tối tan tầm, Tiêu Luân mời nhân viên đi ăn. Ăn xong lại theo hoạt động truyền thống, đi KTV.

Tuy rằng công ty có chuyện tốt, nhưng Tiêu Luân đối với Dung An Trúc lúc nào cũng chỉ bày ra sắc mặt giải quyết công việc, thời gian còn lại thì một mực xem nhẹ y. Dung An Trúc đương nhiên là nhìn ra, nhưng địch bất động thì ta bất động. Đợi đến khi Tiêu Luân cùng hai vị phó tổng chơi đồ xúc xắc, hắn bị thua đã có chút men say, đột nhiên tiến đến bên tai Dung An Trúc thổi một ngụm nhiệt khí.

Dung An Trúc sớm đã chờ hắn, hiện tại thấy hắn đến chất vấn, khoé miệng không khỏi cong lên.

Tiêu Luân có chút phát hỏa. “Cậu còn dám cười?!”

“Có gì mà không dám?” Dung An Trúc lắc lắc xúc tay trên tay, ném ra ba con sáu.

Tiêu Luân nhìn y một lát, lại tiến đến gần hơn một chút, ghé vào lỗ tai y. “Gia khoản Cảnh Kiệt kia thế nào?”

“Phóng khoáng rộng rãi, hoà nhã dễ gần”. Dung An Trúc tổng kết.

Tiêu Luân ngừng lại một chút, hai mắt sáng lên nhìn Dung An Trúc một lát, thì thầm. “Cậu cùng hắn ta ngủ với nhau chưa?”

.....

Mọi người đang chơi High, đột nhiên nghe ‘phanh’ một tiếng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Tiêu tổng ngày thường vẫn luôn anh tuấn cao ngạo nay đang chật vật ngã giữa trên sofa, sau đó lấy tốc độ không kịp chớp mắt vung ngay một nắm đấm về phía Dung An Trúc.

“Ha....” Mọi người há mồm hít một ngụm khí lạnh.

Nhìn hai người anh tới tôi đi không chút nào nương tay, mọi người trong lòng sợ hãi, sao lại vậy sao lại vậy, hai ông chủ đánh nhau rồi!

Phó tổng vội vàng tiến lên, định khuyên ngăn giữ hai người lại, vừa mới vươn tay đến đã nghe Dung An Trúc nói. “Tôi cùng hần ta có ngủ với nhau hay không thì làm sao, cậu để ý?”

“Tôi không có tư cách để ý?”

..... Mọi người há mồm tập hai, chắc chắn là phương thức can ngăn không đúng cho nên mới nghe được cuộc đối thoại đáng ngờ này.

“Cậu tiếp cận tôi không phải chỉ vì để chọc tức lão gia tử nhà cậu sao?”

Dung An Trúc chiếm thế thượng phong áp đảo Tiêu Luân, khoá gối ở trên người hần, một quyền đánh xuống khiến Tiêu Luân phun ra một ngụm nước miếng mang theo máu. Sau đó hần lập tức phản kích, vung tay đấm về phía cằm Dung An Trúc. Bất quá hần đã có điểm hụt hơi, cú đánh trả không đau như của Dung An Trúc vừa rồi.

Hai mắt Dung An Trúc ngày càng tối đen, nắm tay gờ lên đang muốn đánh xuống thì bị tiếng của Dương phó tổng chen vào cắt ngang.

“Cái kia, Tiêu tổng, Dung tổng, tôi đột nhiên nhớ ra trong nhà còn có chút chuyện, tôi về trước a, ngại quá”.

Mọi người bình tĩnh đại ngộ, không có khả năng tùy cơ ứng biến như vậy, sao có thể ngồi vào vị trí phó tổng? Thế là cả nhóm người mở miệng:

“Thật xin lỗi, vừa rồi tôi nhận được điện thoại của mẹ, muốn tôi phải về ngay”.

“Bạn gái tôi cũng giục mấy lần rồi, tôi phải về thôi, thật có lỗi quá”.

“A, chúng tôi đột nhiên muốn đi bar, đi trước a Tiêu tổng”.

“Tôi, tôi muốn đi WC, xin lỗi không tiếp được”.

.....

Trong giây lát cả đoàn người đã rời đi gần hết, gian ghế lô to như vậy chỉ còn lại hai người Tiêu Luân và Dung An Trúc, trên màn hình LCD cỡ lớn còn đang phát một bản tình ca.

Hai người quay đầu nhìn nhau, đột nhiên Tiêu Luân nhếch miệng cười. “Sao vậy, cậu để ý?”

Dung An Trúc không trả lời mà cúi xuống hôn hần, hung hăng cướp đi nụ cười chói mắt kia.

18. Chương 18

Bầu không khí đau khổ rốt cuộc chấm dứt khi Dung An Trúc mang theo bản hợp đồng trị giá hai ngàn vạn trở về.

Y trở về vào chiều thứ năm, sau khi về đến công ty thì cùng với Tiêu Luân và hai vị phó tổng khác nhốt mình trong văn phòng cả buổi chiều, thẳng đến mười giờ tối mới tan tầm rời khỏi công ty.

Trên đường trở về, Tiêu Luân lái xe, nhìn Dung An Trúc ngồi ở ghế phó lái vì buồn ngủ mà dựa vào cửa sổ, hần bĩu môi, cũng không nói thêm gì nữa.

Trở về chỗ ở của Tiêu Luân, Dung An Trúc đi tắm rửa trước.

Đợi đến khi Tiêu Luân tắm xong đi ra thì Dung An Trúc đã nằm trên giường ngủ say, trong lòng không cam nguyện nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ, tiến lên hôn y một cái coi như an ủi rồi mới buông tha y.

Tuy rằng trong lòng có chuyện muốn hỏi y, tuy rằng tức giận nhưng cuối cùng cái gì cũng không làm, chỉ lẳng lặng nằm trên giường ôm nam nhân chìm vào giấc ngủ.

Thật ra một tuần vừa rồi không có hôm nào được ngủ ngon.

Ngày hôm sau, Tiêu Luân mở cuộc họp công bố bản hợp đồng hai ngàn vạn, mọi người vui mừng cảm thán, không uống công Dung tổng đi một chuyến khiến bọn họ gian nan cả một tuần.

Buổi tối tan tầm, Tiêu Luân mời nhân viên đi ăn. Ăn xong lại theo hoạt động truyền thống, đi KTV.

Tuy rằng công ty có chuyện tốt, nhưng Tiêu Luân đối với Dung An Trúc lúc nào cũng chỉ bày ra sắc mặt giải quyết công việc, thời gian còn lại thì một mực xem nhẹ y. Dung An Trúc đương nhiên là nhìn ra, nhưng địch bất động thì ta bất động. Đợi đến khi Tiêu Luân cùng hai vị phó tổng chơi đồ xúc xắc, hắn bị thua đã có chút men say, đột nhiên tiến đến bên tai Dung An Trúc thổi một ngụm nhiệt khí.

Dung An Trúc sớm đã chờ hắn, hiện tại thấy hắn đến chất vấn, khoé miệng không khỏi cong lên.

Tiêu Luân có chút phát hỏa. “Cậu còn dám cười?!”

“Có gì mà không dám?” Dung An Trúc lắc lắc xúc tay trên tay, ném ra ba con sáu.

Tiêu Luân nhìn y một lát, lại tiến đến gần hơn một chút, ghé vào lỗ tai y. “Gia hỏa Cảnh Kiệt kia thế nào?”

“Phóng khoáng rộng rãi, hoà nhã dễ gần”. Dung An Trúc tổng kết.

Tiêu Luân ngừng lại một chút, hai mắt sáng lên nhìn Dung An Trúc một lát, thì thầm. “Cậu cùng hắn ta ngủ với nhau chưa?”

.....

Mọi người đang chơi High, đột nhiên nghe ‘phanh’ một tiếng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Tiêu tổng ngày thường vẫn luôn anh tuấn cao ngạo nay đang chật vật ngã giữa trên sofa, sau đó lấy tốc độ không kịp chớp mắt vung ngay một nắm đấm về phía Dung An Trúc.

“Ha....” Mọi người há mồm hít một ngụm khí lạnh.

Nhìn hai người anh tới tôi đi không chút nào nương tay, mọi người trong lòng sợ hãi, sao lại vậy sao lại vậy, hai ông chủ đánh nhau rồi!

Phó tổng vội vàng tiến lên, định khuyên ngăn giữ hai người lại, vừa mới vươn tay đến đã nghe Dung An Trúc nói. “Tôi cùng hắn ta có ngủ với nhau hay không thì làm sao, cậu để ý?”

“Tôi không có tư cách để ý?”

..... Mọi người há mồm tập hai, chắc chắn là phương thức can ngăn không đúng cho nên mới nghe được cuộc đối thoại đáng ngờ này.

“Cậu tiếp cận tôi không phải chỉ vì để chọc tức lão gia tử nhà cậu sao?”

Dung An Trúc chiếm thế thượng phong áp đảo Tiêu Luân, khoá gối ở trên người hắn, một quyền đánh xuống khiến Tiêu Luân phun ra một ngụm nước miếng mang theo máu. Sau đó hắn lập tức phản kích, vung tay đấm về phía cằm Dung An Trúc. Bất quá hắn đã có điểm hụt hơi, cú đánh trả không đau như của Dung An Trúc vừa rồi.

Hai mắt Dung An Trúc ngày càng tối đen, nắm tay giơ lên đang muốn đánh xuống thì bị tiếng của Dương phó tổng chen vào cắt ngang.

“Cái kia, Tiêu tổng, Dung tổng, tôi đột nhiên nhớ ra trong nhà còn có chút chuyện, tôi về trước a, ngại quá”.

Mọi người bưng tỉnh đại ngộ, không có khả năng tùy cơ ứng biến như vậy, sao có thể ngồi vào vị trí phó tổng? Thế là cả nhóm người mở miệng:

“Thật xin lỗi, vừa rồi tôi nhận được điện thoại của mẹ, muốn tôi phải về ngay”.

“Bạn gái tôi cũng giục mấy lần rồi, tôi phải về thôi, thật có lỗi quá”.

“A, chúng tôi đột nhiên muốn đi bar, đi trước a Tiêu tổng”.

“Tôi, tôi muốn đi WC, xin lỗi không tiếp được”.

.....

Trong giây lát cả đoàn người đã rời đi gần hết, gian ghế lô to như vậy chỉ còn lại hai người Tiêu Luân và Dung An Trúc, trên màn hình LCD cỡ lớn còn đang phát một bản tình ca.

Hai người quay đầu nhìn nhau, đột nhiên Tiêu Luân nhếch miệng cười. “Sao vậy, cậu để ý?”

Dung An Trúc không trả lời mà cúi xuống hôn hần, hung hăng cướp đi nụ cười chói mắt kia.

19. Chương 19

Ngày hôm sau, Dung tổng luôn hoà nhã dễ gần ỏn trọng phóng khoáng vẫn theo lệ thường đi làm, Tiêu tổng luôn luôn cao ngạo thì cả nửa ngày trôi qua vẫn chưa thấy xuất hiện. Mọi người suy đoán xôn xao, nhất định là Dung lão đại đánh ngã tiêu lão đại rồi. Lập tức có người phản bác, nhưng nói lại không nói ra hết, chỉ cười mờ ám mấy cái, mọi người trong lòng ngầm hiểu.

Dung An Trúc sao lại không thấy biểu hiện cổ tử ra vân đạm phong khinh của mọi người, vì thế y cũng tận lực phối hợp bất động thanh sắc, trước sau trưng ra bộ mặt lạnh nhạt.

Trên thực tế suy đoán của mọi người rất chính xác, Tiêu Luân quả thực là đã bị Dung An Trúc ‘đánh ngã’.

Đêm qua, người nào đó vì chột dạ mà không còn khí thế như ngày thường, lúc bị áp đảo còn cố tình uốn éo từ chối chẳng khác gì gia tăng tình thú. Dung An Trúc không thêm thương hoa tiếc ngọc, cứ một lần rồi lại một lần tiến công.

Lúc Tiêu Luân chỉ còn sức để thì thào một câu ‘Đủ rồi...’, Dung An Trúc còn đang ở phía sau hần ung dung đưa đẩy, liếm liếm khoé miệng nói. “Không phải hỏi tôi có ngủ với người khác hay không sao? Chính mình đến kiểm tra một chút, thế nào?”

Lần ‘kiểm tra’ này phi thường triệt để, đến cuối cùng Tiêu Luân ngay cả sức lật người cũng không có, cứ thế nằm úp sấp mê man ngủ luôn.

Thời điểm tỉnh lại, Dung An Trúc đang ngồi ở đầu giường đọc kinh thư, bên miệng ngậm điều thuốc nhưng không châm. Tiêu Luân nhìn y hồi lâu nhưng không lên tiếng, Dung An Trúc cũng không cảm giác có người đang nhìn mình.

Tiêu Luân nghiêng đầu, quay lưng về phía y, mở miệng. “Phật nói, mọi sự đều có nhân quả. Nếu lúc đầu không phải vì tôi muốn chọc tức lão gia tử thì bây giờ chúng ta làm sao có thể không cùng nhau một chỗ, tôi lại còn cam tâm tình nguyện bị cậu đè làm cả một đêm”.

Dung An Trúc thiêu mi, không trả lời.

“Không có nguyên nhân thì sẽ không có kết quả”. Tiêu Luân nói tiếp. “Nhân quả chẳng phải rất quan trọng?”

“Cậu sai rồi”. Dung An Trúc mở miệng. “Người sống ở đời chỉ sống một lần hiện tại, nhân quả không quan trọng”.

Tiêu Luân không nói gì.

“Nhưng đó là Phật nói, không phải tôi nói”. Dung An Trúc buông sách, một tay xoa đầu Tiêu Luân. “Tôi là người, có cảm xúc của con người, cũng sẽ bị thương, sẽ bị đau”.

Tiêu Luân bắt đầu cảm giác sau móng đau rất, đối với lời Dung An Trúc vừa nói chỉ cười nhạt.

“Cậu cũng không sai, cho nên tôi không giận cậu”. Dung An Trúc nói.

Tiêu Luân quay đầu nhìn y, thấy miệng y khẽ cười, đột nhiên cảm thấy móng cũng không quá đau như vậy.

“Nhưng là cậu gán tội cho tôi để trút bỏ buồn bực với tội lỗi trong lòng cậu”. Dung An Trúc ý cười càng sâu. “Cái này khiến tôi rất không thích”.

Tiêu Luân bĩu môi, sau một lúc lâu mới nói. “Tôi cũng không phải không tin cậu”.

“Tôi biết”.

Buổi chiều Tiêu Luân đến công ty, xử lý nốt công việc rồi cùng Dung An Trúc về nhà. Nhìn Dung An Trúc đang lái xe, Tiêu Luân hỏi. “Bởi vì tức giận với tôi, cho nên cậu mới không từ mà biệt đến N thành một tuần?”

“Tôi sớm đã biết tâm tư của cậu, cần gì phải đến lúc này mới nổi giận?”

“Vậy thì vì cái gì? Ngay cả số điện thoại cũng đổi?”

“Di động của tôi bị nghe trộm”. Dung An Trúc thản nhiên nói, phía sau còn quăng thêm một quả bom. “Của cậu cũng thế”.

Tiêu Luân nhất thời không nói nên lời.

“Sợ lão gia tử gây khó dễ nên tôi muốn tốc chiến tốc thắng, miễn cho Cảnh Kiệt đổi ý”.

“.....”

“Hơn nữa tôi nhận được ‘lời mời’ của lão gia tử”. Dung An Trúc đem xe đỗ vào gara. “Rồi mới liên tưởng đến tôi bị ‘hành động theo cảm tính’ của cậu đây đưa đến bây giờ, thật sự là người vô tội như tôi tự dưng chịu liên lụy, cho nên tạm thời không muốn nhìn thấy cậu”.

Trong xe trầm mặc một lúc rồi mới thấy Tiêu Luân bùng nổ. “Còn nói không giận tôi!”

Dung An Trúc cẩn thận nghĩ nghĩ, nhún vai.

“Còn có, cậu làm sao mà là người vô tội được!”

“Xuống xe”.

20. Chương 20

Giữa hai người có lúc cãi nhau rồi xa nhau coi như là tình thú, còn khi chân chính làm việc thì cũng thực sự nghiêm túc đứng đắn.

Nhận được vụ làm ăn với Cảnh thị chính là một bắt đầu mới cho công ty. Hiện tại bởi vì hai bên đều giữ bí mật, Tiêu gia lão gia tử phỏng chừng còn chưa nghe được tin tức, cho nên càng phải nhân cơ hội đem chuyện này giải quyết êm đẹp.

Kết quả là, Tiêu Luân cùng Dung An Trúc một tuần này cơ hồ đem công ty là nhà, ăn ở đều bao.

“Cho nên có khi ngẫm lại, cậu cứ vui vẻ mà làm con cháu thế gia đi có phải sướng không”. Dung An Trúc uống một ngụm trà, nhu nhu mi tâm.

“Mỗi ngày ngu ngơ mua quần áo mua xe mua rượu mua danh tiếng?” Tiêu Luân đang đọc tài liệu, ngẩng đầu lên thiêu mi hỏi.

Dung An Trúc cười không nói. Tiêu Luân lờm y một cái, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Hồi lâu không nghe Dung An Trúc lên tiếng, Tiêu Luân nhin không được lại ngẩng đầu nhìn y. Đập vào mắt là nam nhân đeo kính mắt hơi cúi đầu, bộ dáng tập trung tinh thần nhìn tài liệu. Có vài sợi tóc chẳng chịu nghe lời rũ xuống trước mắt khiến y nhíu mày, rồi lại chẳng muốn đi quăn. Môi hơi mím, đường cong từ cằm đến hầu kết bóng loáng mê người....

Dung An Trúc cảm giác được đường nhìn chăm chú của hắn liền ngẩng đầu lên nhìn, không quá ba giây đã hiểu rõ hàm ý trong mắt hắn.

Khép lại văn kiện, Dung An Trúc nghiêng người qua, hướng Tiêu Luân gọi lên khoé miệng. “Làm không?”

Dung An Trúc cơ hồ là bị áp đảo mạnh mẽ trên bàn làm việc, tài liệu giấy tờ gì đó đã bị ném hết sang một bên, Tiêu Luân một bên gấp gáp cởi bỏ thắt lưng khoá quần của Dung An Trúc, một bên nhin không được mà cúi đầu hôn y.

Trong giây lát Tiêu Luân đã nghĩ, trước kia vô luận chính mình có cố tình làm bậy thế nào cũng chưa bao giờ mãnh liệt điên cuồng như thế này – ở văn phòng? Ngay cả nghĩ còn chưa từng nghĩ tới.

Dung An Trúc đã cởi rớt ra một bên ống quần, hai chân vòng lên ôm lấy thắt lưng Tiêu Luân, cũng lập tức ôm lấy toàn bộ tâm tư của hắn.

Không có đồ bôi trơn, Tiêu Luân thử đi vào nhiều lần nhưng không thành công, đành phải uỷ khuất lui ra, cùng Dung An Trúc ma sát một chỗ, ngay cả như vậy, khoái cảm mạnh mẽ cũng khiến cho hai người nhin không được rên rỉ thành tiếng.

Bất quá chỉ một tuần không làm, khát vọng đối với thân thể của nhau tựa hồ lại có điểm vượt quá sức tưởng tượng.

Tiêu Luân một tay nắm lấy hạ phúc nóng bỏng cứng rắn của hai người ma sát, một tay theo áo Dung An Trúc tiến vào bên trong, lướt qua vòng eo, đi thẳng đến điểm nổi lên trước ngực, vuốt ve dè dặt.

Dung An Trúc nặng nề thở dốc, không tự chủ mà thẳng lưng đem chính mình dâng đến tay Tiêu Luân, tiết tấu gió giạt mưa rào làm hai người không kiên trì được bao lâu liền song song tước vũ khí.

Nằm trên người Dung An Trúc thở một hồi, Tiêu Luân lại một phen đi chơi đùa thăm dò phía sau Dung An Trúc. Lúc này đã có chất dịch tiết ra làm bôi trơn, phía dưới vốn đã hằng hái tinh thần liền trực tiếp đi thẳng vào cơ thể Dung An Trúc.

Dung An Trúc bị đau đến kêu rên ra tiếng lại bị Tiêu Luân đem nuốt tất cả vào miệng, y nhin nhin chỉ có thể nắm chặt lấy tây trang Tiêu Luân vẫn đang mặc trên người, sức lực mạnh mẽ còn nghe được tiếng vải bị xé rách.

Biết y chịu đau, Tiêu Luân nhin xuống không nhúc nhích, cúi đầu không ngừng hôn trần an y, một tay nắm lấy phần thân y không ngừng vuốt ve, một hồi lâu, Dung An Trúc mới trở lại bình thường.

Đã có cảm giác thì không cần rụt rè, hai chân Dung An Trúc cuốn lấy thắt lưng Tiêu Luân, kéo hắn càng lại gần chính mình. Xâm nhập đột ngột làm cho hai người hít sâu một hơi, Tiêu Luân được cho phép lập tức buông thả động tác, bàn làm việc vững chắc cũng bị dao động làm cho phát ra tiếng vang.

“.... Ngô.... Tê...” Dung An Trúc giữa đầu, cảm giác tê dại chạy từ chân thẳng đến đỉnh đầu, bức y phát ra một tiếng trầm ngâm từ sâu trong cổ họng.

Thân trên của cả hai vẫn còn mặc áo, bên dưới lại hoàn toàn trần trụi. Cảm giác nóng như lửa đốt từ nơi kết hợp căng chặt kia lan ra toàn thân, tiếng hai thân thể va chạm vang vọng trong văn phòng trống trải, hết sức rõ ràng.

Dần dần hậu huyết Dung An Trúc đạt được khoái cảm, nội bích mẫn cảm bị thứ thô to của Tiêu Luân không ngừng va chạm, bất giác chảy ra thứ dịch ẩm ướt, còn nghe được một chút tiếng nước.

Tiêu Luân cúi người, cởi ra nút áo sơ mi của Dung An Trúc, ở căn cổ của y gặm cắn vài cái, tốc độ đưa đẩy thắt lưng càng lúc càng nhanh. Dung An Trúc cơ hồ cũng bị lực đạo của hắn đâm cho chao đảo, cuối cùng chỉ có thể gắt gao bám lấy mép bàn, hai chân cũng bị Tiêu Luân mở rộng ra, làm cho hắn ra vào càng thêm thông thuận.

Đã lâu không cuồng hoan, thời điểm cuối cùng Tiêu Luân bắn vào trong cơ thể Dung An Trúc, cả hai đều cảm thấy khoái hoạt đến nhân mạo kim tinh*. (hoa mắt, sao bay đầy trời)

Cũng may trong văn phòng có một phòng tắm nhỏ, hai người sau khi xong việc thì hút một điếu thuốc, thay nhau đi tắm, thu thập bàn làm việc hỗn độn rồi mới tiếp tục làm việc. thân thể không thể nói là đã thoải mái, chỉ là tạm thời giải quyết cơn đói khát, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhin thấy mái tóc còn ướt nước của đối phương, trong lòng lại cảm thấy phân tâm rối loạn, nhưng trước tiên chỉ có thể dè dặt xuống.

Chờ giải quyết xong vụ này, nhất định phải cùng Dung An Trúc đại chiến ba ngày ba đêm! Tiêu Luân xoay bút, trong lòng có điểm cảm giận.

.... Chờ làm xong hợp đồng này, cùng Tiêu Luân lái xe đi du lịch vài ngày, màn trời chiếu đất, hình như cũng không tồi.... Dung An Trúc nghĩ nghĩ, khoé miệng không khỏi cong lên.

21. Chương 21

Đợi đến lúc hoàn thành xong hợp đồng với Cảnh thị, thời tiết đã bước vào mùa thu.

Tiêu lão gia tử năm lần bảy lượt gửi ‘thư mời’ cho Dung An Trúc, đều bị y dùng thái cực quyền đánh trở về. Cuối cùng không đẩy thêm được nữa mới đem bộ mặt hậm hực đến Tiêu gia làm khách. Đương nhiên song phương đều không nói cho Tiêu Luân.

Lúc bước qua cánh cổng sắt của Tiêu gia, Dung An Trúc bỗng nhiên có loại cảm giác kỳ diệu – nơi này là nhà của nam nhân đang cùng y có quan hệ, là nơi mà từ nhỏ người kia đã lớn lên.

Nghĩ như thế, Dung An Trúc không nhịn được mà tưởng tượng ra bộ dáng Tiêu Luân trước đây. Là đứa nhỏ ngoan ngoãn mặc tây trang đúng chuẩn tầng lớp thượng lưu? Hay là thằng nhóc ngỗ nghịch nước mũi đầy mặt cả ngày đem Tiêu gia làm loạn đến gà bay chó sủa?

Điểm câu nệ và thận trọng khi quyết định tới nơi này gặp Tiêu gia lão gia tử đột nhiên biến mất, ngược lại Dung An Trúc cảm thấy căn nhà to lớn trước mắt này lại có điểm đáng yêu.

Mà Tiêu gia lão gia tử đáng yêu đang ngồi ở phòng trà chờ y.

Lão nhân mặt mũi ôn hoà, râu tóc bạc trắng, không mập không gầy, mặc một bộ đường trang màu lam, chân đi đôi giày vải. Trước mặt ông là một bàn trà nhỏ, lò gốm (1) đang đun nước, hơi nước lượn lờ ẩn hiện trong không khí, một bên là bộ trà cụ loại tốt nhất đã được chuẩn bị sẵn.

Dung An Trúc gật đầu với người dẫn đường tỏ ý cảm ơn, cuối cùng đứng trước mặt lão gia tử.

Lão gia tử nâng mí mắt, quan sát chừng ba giây rồi lại cúi đầu, hết sức chuyên tâm dùng trà đạo (2) tách trà, chỉ thuận miệng nói một câu. “Ngồi”.

“Cảm ơn”. Dung An Trúc gật đầu, ngồi xuống.

Thẳng đến khi nước đã đun xong, lão gia tử đem nước nóng rót vào chỗ trà đã được tách tốt, hai người cũng chưa nói tiếp một câu.

Đợi cho một tách trà Phổ Nhĩ thượng hạng hương thơm nồng đậm đặt trước mặt Dung An Trúc, y không kiên nhẫn nói một câu. “Cảm ơn Tiêu tổng”.

“Uống”. Lão gia tử không nhiều lời vô nghĩa.

Dung An Trúc lĩnh chỉ, chuyên tâm phẩm trà.

Uống xong ba chén, lão gia tử mới mở miệng, không phải hỏi hương vị của trà mà là trực tiếp nói chuyện. “Cậu và Tiêu Luân là quan hệ thế nào?”

“Cậu ấy là lão bản của tôi”. (bình thường mình vẫn edit ‘lão bản’ là ông chủ, nhưng câu này thì giữ nguyên để cho hợp với câu bên dưới)

“Không phải lão công?” Lão gia tử giấu cợt một tiếng.

“Hiện giờ còn chưa phải”. Dung An Trúc tiếp chiêu hoá giải.

“Vậy sau này?”

“Còn phải xem tình huống”.

.... Lão gia tử dựa lưng vào chiếc ghế gỗ, bộ dáng dù gấp vẫn an nhàn. “Tình huống thế nào?”

Dung An Trúc trầm ngâm một lát, trả lời đơn giản. “Thuận theo tự nhiên thôi”.

“Tiêu Luân từ nhỏ thoát nhìn có vẻ nghe lời, nhưng kỳ thật bên trong lại luôn chống đối làm phản”. Lão gia tử nói.

“Hiện giờ vẫn vậy”. Dung An Trúc gật đầu.

“Cậu so với nó có vẻ thành thực ổn trọng hơn nhiều”. Tiêu lão gia hơi nghiêng đầu. “Vì sao phải tự hạ thấp giá trị của mình cùng nó một chỗ?”

“Tiêu Luân có sự mạnh dạn quyết đoán mà tôi không có”. Dung An Trúc mỉm cười. “Người với người luôn cần sự bổ sung cho nhau”.

“Vậy cậu có biết, nó cùng với cậu một chỗ không phải vì cái gọi là tình yêu, mà là nó muốn hướng Tiêu gia tuyên bố sự phản nghịch của nó?” Tiêu lão gia tử không chút lưu tình ném ra liều thuốc đắng.

Dung An Trúc nhẹ nhàng cup mắt, nở nụ cười đậm nhạt rồi mới ngẩng đầu. “Biết”.

Tiêu lão gia chớp mắt.

“Mâu thuẫn nội bộ, nội bộ đã giải quyết”. Dung An Trúc cười nói.

“....Thú vị”. Tiêu lão gia cũng khẽ cười. “Giải quyết thế nào?”

Làm một trận, rồi lại làm hẳn cả một đêm.... Dung An Trúc cảm thấy vẫn là nên nói uyển chuyển một chút. “Đánh một trận....”

Tiêu lão gia gật đầu.

“Rồi làm tình”.

“.....”

“Làm cả một đêm”.

“.....”

“Ở ghế lô KTV”.

“.....” Tiêu gia lão gia tử trừng mắt nhìn Dung An Trúc một hồi lâu, tự mình nuốt xuống một ngụm trà lớn, sau đấy mới chậm rãi mở miệng nói. “Người tới, tiễn khách”.

Tiêu lão gia tử là một người âm hiểm, từ nhất cử nhất động một câu một từ của Dung An Trúc đã nhìn ra đứa nhỏ này không phải là kiểu dễ đối phó, cho nên chi phiếu mấy trăm vạn chuẩn bị lúc trước đã không đem ra, chỉ gọi người tới tiễn y khỏi Tiêu gia, coi như là một đòn ra oai phủ đầu.

Là ông thất sách, coi nhẹ mị lực của đứa cháu nhà mình, hoá ra có thể lôi kéo được một người như thế, cho nên chưa chuẩn bị toàn vẹn. Nhưng mà không quan trọng, lần sau lại hảo hảo gặp thẳng nhóc này một phen. Mấy chuyện bỗng dưng yên ương thế này, không có một chút khiêu chiến thì quá nhàm chán.

=====

(1) Âm lò:

(2) trà đao:

22. Chương 22

Dung An Trúc muốn đến nội thành rồi tìm một chỗ xuống xe, nhưng vị huynh đệ lái xe lại bắt cầu ngôn tiểu*, đối với lời y nói hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, trực tiếp đem xe dừng trước cửa nhà Tiêu Luân.

* Bắt cầu ngôn tiểu: nghiêm túc, nói năng thận trọng.

Chuyện cũng thật trùng hợp, Tiêu Luân vừa đi siêu thị mua đồ trở về liền thấy một chiếc xe từ kiểu dáng đến biển số đều hết sức quen mắt dừng ở cửa nhà mình, rồi trợn tròn hai mắt nhìn Dung An Trúc bước xuống xe.

Dung An Trúc liếc mắt một cái đã nhìn thấy Tiêu Luân, khoe miệng khê nhếch nói một câu tiếp đón.

Vị huynh đệ lái xe cũng hướng Tiêu Luân phát tay. “Đã lâu không gặp, thiếu gia”. Sau đó còn chưa kịp nghe câu trả lời đã nhanh chóng lái xe chạy lấy người.

Dung An Trúc cùng Tiêu Luân đối diện, được một lát Dung An Trúc mới sờ sờ mũi, tiến lên cầm túi đồ cho Tiêu Luân.

Tiêu Luân hai tay rảnh rỗi khoanh trước ngực, bộ dáng như tên lưu manh. “Tiền lì xì đâu? Lấy được bao nhiêu?”

Dung An Trúc trả lời mang theo phần uỷ khuất. “Không có, ông nội cậu không cho”.

“Hừ”. Tiêu Luân xuy một tiếng, đi trước lên lầu.

“Dung thiếu”. Buổi tối ngồi ở sofa phòng khách xem một bộ phim đã lâu, Tiêu Luân chung quy vẫn nhin không được mà đi hỏi. “Lão gia tử nói cái gì?”

“Mấy chuyện cũ rích”. Dung An Trúc không nhìn hẩn lấy một cái, tập trung xem TV.

“Ví dụ như?” Tiêu Luân kỳ thật có chút lo lắng, không biết Dung An Trúc đã bị lão gia tử tẩy não cái gì. Cho dù tẩy não không thành, tạo thành bóng ma tâm lý cũng không phải chuyện tốt.

“Ví dụ như, cậu rắp tâm kéo tôi xuống nước chỉ là vì muốn chống đối Tiêu gia”. Dung An Trúc bình tĩnh trả lời.

“.....” Nghĩ đến hậu quả lần trước khi đàm luận vấn đề này, Tiêu Luân đột nhiên sờ sờ mông mình – hình như hẩn mới là người đang có bóng ma tâm lý, nhưng vẫn phải hỏi ra. “Vậy cậu nói thế nào?”

“Trả lời chi tiết”. Dung An Trúc nghĩ đến bộ dáng bất động của lão gia tử khi ấy, khoe miệng không khỏi nhếch lên. “Lão gia tử thật không ngờ tôi so với cậu còn phản nghịch hơn”.

“Tôi đoán ngay mà, cái chiêu trò kinh điển dùng tiền để chuộc thân sao lại không được đem ra dùng chứ”. Tiêu Luân lẩm bẩm, bất tri bất giác lộ ra chút thất vọng.

“Một chút tiền vật tôi sẽ để vào mắt sao?” Dung An Trúc liếc hẩn một cái.

“Sẽ”. Tiêu Luân trả lời chắc chắn.

Chuyện công việc rốt cuộc giải quyết xong, vốn muốn đi du lịch một chuyến, cuối cùng lại không thành.

Trưa chủ nhật, Dung An Trúc ở ban công căn phòng mà mình thuê ngồi đọc sách, vừa lúc nhìn thấy một đàn chim bay về phía Nam, đột nhiên y đi ngồi thiền.

Y ở S thị cũng coi như là được một thời gian dài, không nói rõ là chán ghét, nhưng đã rất quen thuộc. Y nghĩ mình đúng là một tên quái thai, ở nơi quen thuộc thì thấy không an tâm, đến một nơi hoàn toàn xa lạ thì lại vô cùng tự tại. Nghĩ đến lần trước đi N thành, tuy rằng cách S thành không xa, nhưng là vẫn cảm thấy rất thoải mái.

Kỳ thật y mới chân chính là người không chịu trách nhiệm, đây cũng là chỗ thiếu hụt của y, là nghiệp chướng của bản thân y.

Chính như lời Tiêu Luân nói, nếu chuyện của bọn họ bị người khác nhúng tay vào, y thực có thể sẽ đem người kia đóng gói hồi phủ, chính mình ung dung tự tại du lịch năm châu.

Tiêu Luân.... Giữa hai người chưa từng có hứa hẹn gì.... Nhưng tựa hồ lại thân thiết tín nhiệm lẫn nhau.

Khuôn mặt vốn lạnh nhạt lúc này lại xuất hiện ý cười.

Y đây là xem như khổ sở vì tình sao? Thú vị.

Tâm tư mơ hồ theo gió cuốn đi, bên tai nghe được thanh âm mở cửa.

Tiêu Luân vừa mới vào cửa liếc mắt một cái đã thấy Dung An Trúc ngoài ban công, y ngồi trên ghế, quay đầu lại nhìn hẩn.

Thoáng nhìn thấy nét tươi cười trên mặt y, Tiêu Luân nheo lại ánh mắt, trực giác cảm thấy có chỗ không thích hợp. Dem túi đồ mới mua ở cửa hàng tiện lợi về ném vào phòng bếp, Tiêu Luân vừa cởi áo khoác vừa đi ra ngoài ban công.

Dung An Trúc nhìn mỹ nam thoát y, khoé miệng lại vênh lên.

Tiêu Luân đi qua, cúi người cùng y hôn môi một cái rồi mới hỏi. “Thừa dịp tôi không ở đây, đang âm mưu chuyện gì?”

“Tôi muốn nghỉ phép”. Dung An Trúc đi thẳng vào vấn đề.

Tiêu Luân hơi sững sốt, nhướn mi hỏi lại. “Cậu muốn nghỉ bao lâu?”

“Một tháng có thể chứ?” Dung An Trúc hỏi.

Tiêu Luân xúc động, Dung An Trúc cư nhiên lại đang dùng ngữ khí thương lượng – bằng vào hiểu biết của hắn, tiểu tử này bình thường nói một thì sẽ không có hai. Nghĩ như thế, trong lòng hắn không khỏi mừng thầm.

“Hơi lâu”. Tiêu Luân cố ý nói thế, hoặc là trong lòng hắn kỳ thật cũng nghĩ như vậy.

Dung An Trúc thiêu mi.

“Bất quá vẫn có thể”. Tiêu Luân lập tức đổi giọng.

23. Chương 23

Tuy rằng ông chủ không quá tình nguyện, nhưng Dung An Trúc vẫn bắt đầu kỳ nghỉ dài hạn của mình.

Tuần đầu tiên, y ở trong căn phòng trọ của mình không ra khỏi cửa, ngủ dậy thì lên mạng, xong thì ăn cơm, ăn xong lại ngủ. Tan tâm Tiêu Luân có ghé qua, nhưng không nói chuyện công việc, chỉ xem phim đọc sách, sau đây thì tận tình lăn lộn trên giường.

Ngày đầu tiên của tuần thứ hai, Dung An Trúc lên máy bay đến Vân Nam.

Tự y thuê một chiếc xe, bắt đầu từ Vân Nam xuất phát đi về phía tây Tứ Xuyên, đến Garzê, Gongga, Hoàng Long (1). Không giống như những du khách bình thường thích chụp ảnh lưu niệm, y chỉ ngắm cảnh ở những nơi đi qua, thỉnh thoảng sẽ vào chùa miếu nghe đọc kinh.

Từ ngày đầu Dung An Trúc nghỉ phép, trong công ty lòng người đã bắt đầu hoang mang lo lắng, chỉ sợ Tiêu Luân hoá lực tràn đầy mỗi ngày bắt bọn họ lao động khổ sai – dù sao cũng đã từng có vết xe đổ. Chính là ngoài dự kiến của mọi người, lần này tâm tình của Tiêu Luân rất tốt, ít nhất lúc mới đầu thì là như thế.

Đến cuối tuần tuần thứ hai, tại buổi họp định kỳ mỗi tuần, Tiêu Luân lơ đãng mở miệng. “Dung tổng hiện tại không ở công ty, mọi người chịu khó vất vả một chút. Gặp phải chuyện khó khăn tự mình không quyết định được thì chờ Dung tổng về nói sau, bất quá nếu là chuyện thật sự cấp bách...”

Nói đến đây thì dừng lại. Dương phó tổng ngồi bên cạnh hắn hai tay đặt trên bảng số liệu báo cáo, biểu tình vô cùng nghiêm túc nói. “Bất quá nếu là chuyện thật sự cấp bách, chúng ta cũng không thể không liên lạc với Dung tổng”.

..... Các nhân viên khác bình tĩnh đại ngộ, nhất thời cảm thấy xấu hổ – xem Dương phó tổng người ta kia kìa, nhiều ít cũng đoán được suy nghĩ của cấp trên. Bằng không sao có thể lên tới tận chức phó tổng?

Cho nên Dung An Trúc bắt đầu chậm rãi nhận được điện thoại từ người trong công ty gọi đến – ngay từ đầu y vì muốn báo đáp sự rộng lượng của Tiêu Luân nên đã đáp ứng không tắt điện thoại.

Lúc đầu còn tạm ổn, hai ngày một cuộc điện thoại. Một tuần sau này, cơ hồ là mỗi ngày vài cuộc gọi đến hỏi y chuyện công việc quan trọng phải xử lý như thế nào. Dung An Trúc ngẫm lại liền đoán ra được tám chín phần, đại khái là Tiêu thiếu gia một người ở nhà tịch mịch, đang thúc giục người trở về đây.

Nếu là trước kia, y nhất định sẽ cảm thấy vừa phiền toái vừa mất kiên nhẫn. Bất quá lần này, y chỉ thản nhiên cười cười.

Tiêu Luân cũng có nhắn tin cho y, một ngày một lần, đơn giản là báo cáo tình huống của nhau. Hắn tựa hồ thực chịu đựng được, chưa từng gọi điện đến. Hắn cảm thấy ngoài việc để Dung An Trúc không xem thường mình, thì lần này cũng coi như là một loại khảo nghiệm cho bản thân.

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ cảm thấy rời xa một người thì sẽ không thể sống nổi, hiện tại vẫn vậy.

Nhưng là sẽ cảm thấy tịch mịch.

Tuần thứ ba, Dung An Trúc đặt phòng tại một nhà nghỉ ở Lệ Giang, y đã ở đây hai ngày. Ông chủ là một người khiến cho người ta nhìn thoáng một lần rồi lại không nhìn được mà muốn nhìn thêm, mặc quần bò cùng sơ mi, cường tráng nhưng không quá cơ bắp, kiểu tóc nhẹ nhàng tùy ý, để một ít râu, không hay cười nhưng khi cười lên thì cực dễ nhìn, ánh mắt của anh ta rất đen, bên trong dường như chứa rất nhiều điều.

Dung An Trúc biết nếu anh ta cạo râu mặc tây trang thì đích xác sẽ là một bức tranh đẹp, y cũng biết anh ta nhất định từng là người như vậy.

Có một loại pheromone khiến Dung An Trúc biết y và nam nhân này là cùng một loại người. Đương nhiên, chỉ là thưởng thức đơn thuần, y đối với người kia cũng không có ý tứ gì. Ông chủ này hình như cũng rất thưởng thức y, có đôi khi sẽ mời y uống rượu. Nhưng y biết, chỉ cần ông chủ cao hứng, mời khách uống rượu là chuyện thường tình.

Dung An Trúc hỏi anh ta vì sao lại ở đây. Anh ta nói. “Sống cả đời còn lại”.

Dung An Trúc cười lắc đầu. “Không, anh đang đợi người”.

Ông chủ cụp mắt. “Chờ không được thì sống cả đời còn lại ở đây”.

Dung An Trúc không nói tiếp, nhìn ông chủ lau chùi mấy cái ly thủy tinh rồi xếp lên kệ.

Chuông gió treo ngoài cửa vang lên, cánh cửa gỗ nặng nề bị đẩy ra, ông chủ ngẩng đầu lên nhìn, gọi lên khoé miệng với nam nhân ngồi trước mặt. “Người cậu chờ đến rồi”.

Dung An Trúc không quay đầu lại, thẳng đến khi nam nhân đặt mông ngồi bên cạnh y, hướng ông chủ nói. “Một ly café, cảm ơn”.

Dung An Trúc cúi đầu nhìn tách trà trong tay mình, vẫn không nói gì.

Ông chủ bưng café tới, hỏi nam nhân kia. “Vì sao cậu tới nơi này?”

“Đón người”. Nam nhân đáp.

Ông chủ đối với hai người trước mặt cười cười lắc đầu, xoay người rời đi.

“Có bật lửa không?” Người nào đó rút ra một điều thuốc, nói với Dung An Trúc. “Trước khi lên máy bay bị mất, lúc xuống chưa kịp mua”.

Dung An Trúc thiêu mi, lấy ra bật lửa của mình, vươn tay qua châm thuốc cho hắn.

Hai người khó tránh khỏi tiếp xúc, hai tay Tiêu Luân nắm lấy bàn tay vừa mới châm thuốc cho mình, không chịu buông ra. Dung An Trúc thử một chút, phát hiện không thể rút tay ra liền để mặc hắn, một tay kia đoạt lấy điều thuốc bên miệng hắn, chính mình hút một ngụm.

Trong chốc lát ai cũng không nói gì, giữa hai người chưa bao giờ nói ra mấy lời ân ái tâm tình gì đó.

Cho nên hiện tại mới có chút lặng yên ngẩn ngui này.

Kỳ thật giữa người với người cũng có thói quen yên lặng, có người yên lặng là xuất phát từ bất đắc dĩ, bị thương hoặc phần nộ, cũng có người coi yên lặng là xuất phát từ một loại ăn ý. Hai người bọn họ cho tới bây giờ đều là kiểu phía sau.

Dung An Trúc cười cười, người ta đều nói vợ chồng không cãi nhau không phải vợ chồng tốt, vậy y với Tiêu Luân –

“Thật muốn đánh cậu một trận”. Tiêu Luân đột nhiên nói.

Dung An Trúc lập tức muốn rút tay ra, nhưng lại bị nắm chặt hơn.

“Tôi nói nghiêm túc đó”. Tiêu Luân nói. “Bắt quá lại không đành lòng”.

Dung An Trúc đem điều thuốc nhét vào miệng hắn.

Tiêu Luân thở ra một hơi rồi lẩm bẩm. “Cậu đúng là tên bạc tình bạc nghĩa lại còn nhẫn tâm”.

“..... Vô tình vô sỉ cố tình gây sự nữa đúng không?” Dung An Trúc cong ngón tay, ở trong lòng bàn tay Tiêu Luân gãi gãi. “Cậu đang diễn < mẫu= ” đơn= ”” đình= ”> hay là phim Quỳnh Dao hả?” (2)

“Bao giờ thì trở về?” Lần này Tiêu Luân hỏi thẳng.

“.....” Dung An Trúc nhìn Tiêu Luân, hai mắt nam nhân vừa sâu vừa đen, giống như có rất nhiều điều đang muốn thoát ra.

Dung An Trúc lại gần Tiêu Luân, không hôn hắn, nhưng bầu không khí ái muội quanh này cũng không khác biệt lắm so với một nụ hôn. “Sao không ở lại một đêm?”

Rõ ràng là lời khiêu khích hấp dẫn.

=====

(1) Garzê: Châu tự trị dân tộc Tạng Garzê (, Cam Túc Tạng tộc tự trị châu) là một châu tự trị của tỉnh Tứ Xuyên.

* Gongga: Núi ở Garzê.

* Hoàng Long: một danh lam thắng cảnh và di tích tự nhiên nằm tại khe núi Hoàng Long thuộc huyện Tùng Phan, châu A Bá, tỉnh Tứ Xuyên.

(2) Mẫu đơn đình: một trong những vở kịch nổi tiếng trong lịch sử sân khấu Trung Quốc, do nhà soạn kịch nổi tiếng thời kỳ nhà Minh là Thang Hiển Tổ viết năm 1598, là câu chuyện tình lãng mạn triền miên sinh sinh tử tử của đôi trai gái: Đỗ Lệ Nương và Liễu Mộng Mai.

* Quỳnh Dao: nổi tiếng rồi không dẫn chú thích nữa tui lười =o=

24. Chương 24

Dưới ánh nhìn hiểu rõ của ông chủ nhà nghỉ, hai người cùng nhau lên lầu. Đi qua mấy vòng hành lang nhỏ hẹp, Tiêu Luân phảng phất có một loại ảo giác, giống như lần đầu tiên khi ấy, Dung An Trúc đang từng bước dẫn dắt hắn tiến vào thiên đường.

Hắn nuốt nước bọt, hiện tại đang là buổi chiều, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ áp mái, vừa rực rỡ lại vừa chói mắt.

Có thể là vì thời tiết như vậy, hắn cảm thấy thực nóng.

Dung An Trúc giống như đã trở về con người y, khuôn mặt sáng sủa mang theo tươi cười mà Tiêu Luân quen thuộc, nhẹ nhàng khoan khoái lại chứa thêm vài phần khiêu khích.

Ở mối quan hệ giữa hai người, nam nhân này thuỷ chung không có lúc nào là không cùng hắn phân cao thấp. Y nhìn bề ngoài thì như chấp nhận thỏa hiệp, nhưng kỳ thực là đang giữ sức, chờ cơ hội tốt rồi mới ra tay hành sự.

Tiêu Luân còn nhớ rõ màn ‘tình cảm mãnh liệt ở KTV’ lần trước, khi ấy y như thế nào mà chế trụ hắn, cánh tay nhu hoà nhưng lại mang theo lực đạo mạnh mẽ kiềm giữ hắn, khiến cho hắn từ dưới nhìn lên mà trong lòng đầy ngưỡng mộ.

Dung An Trúc là sư huynh của Khang Giai Tuệ, đây là tin tức mà Tiêu tổng tìm hiểu được sau lần thứ n gặp mặt Khang sư muội.

Sáu mươi tư chiều thức Thái Cực, y so với sư muội mình còn cao hơn mấy bậc.

Nam nhân thiên tư hơn người lại chưa bao giờ thiếu đi sự kiêu hãnh của giới thượng lưu, thế nhưng có những thời điểm Tiêu Luân cũng sẽ cảm thấy nghi ngờ, cảm thấy hoang hốt.

Có lẽ, nam nhân xứng đôi với Dung An Trúc phải là rất cao lớn, cường tráng, thành thực, khiêm nhường và bình tĩnh.

Có lẽ, là hần của mười năm sau.

Chứ không phải là hần bây giờ.

Dưới ánh chiều tà, hai người một bên vừa ôm hôn, một bên tùy tiện thả xuống tấm màn che.

Xa nhau rồi gặp lại, so với tình cảm mãnh liệt khó nhịn, lần này hai người rất ăn ý mà chỉ cọ qua cọ lại an ủi lẫn nhau. Bởi vì hình như ngoài sự khao khát về thân xác, còn có một thứ cảm xúc nào đó được che giấu tận sâu bên trong.

“Cậu cứ nhiên lại để tôi chờ lâu như thế...” Dung An Trúc ghé vào bên tai Tiêu Luân nói, một tay chui qua áo sơ mi dò xét bên trong, ở eo của hần nhẹ nhàng vuốt ve.

Tiêu Luân gặm vai y một cái. “Xin cậu đó, không có lệnh của cậu, ai dám đến phiền nhiễu chứ...”

Dung An Trúc khẽ cười ra tiếng. “Nghe lời như thế, khó có khi thấy được”.

Tiêu Luân ngẩng đầu, dùng mũi cọ hần. “Có thưởng không?”

Dung An Trúc thiêu mi, cởi bỏ từng nút áo tây trang của Tiêu Luân, ôn nhu thay hần cởi ra, thuận tay ném xuống một cái ghế bên cạnh, động tác dịu dàng giống như người vợ chào đón người chồng trở về.

Tiếp đó là cà vạt, Dung An Trúc một bên gặm cắn cầm Tiêu Luân, một bên tháo ra nút kết cà vạt, thả tự do cho hầu kết của hần. Dung An Trúc thuận theo hôn xuống, đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo loạn, phảng phất mang đến cảm giác ẩm ướt trơn trượt như con rắn bò qua.

Tiêu Luân than nhẹ một tiếng, xa nhau lâu như thế, hành động này của Dung An Trúc đối với hần thật sự là một loại tra tấn ngọt ngào.

Áo sơ mi cũng được cởi ra, Dung An Trúc dùng môi cùng mũi cọ trước ngực Tiêu Luân, rồi chậm rãi trượt xuống. Tiêu Luân biết y muốn làm gì, cho dù đã làm rất nhiều lần, nhưng hần cũng không nhịn được mà hít sâu vài cái, trái tim cũng bất chợt gia tốc.

Rèm cửa đã chặn lại ánh mặt trời cản quấy, nhưng bên trong phòng ánh sáng vẫn ngập tràn, có thể thấy rõ tấm màn che trên giường nhẹ nhàng lay động, thấy được mạng nhện giăng ở một góc trần nhà, có thể thấy những sợi tóc trên đỉnh đầu Dung An Trúc được bao quanh bởi vàng sáng nhàn nhạt.

Không phải chưa từng làm giữa ban ngày, nhưng không hiểu sao lần này Tiêu Luân cảm thấy hai người bọn họ thật phóng dăng.

Có lẽ bởi vì địa điểm bất đồng, không phải nơi quen thuộc của bọn họ.

Có lẽ bởi vì ‘cửu biệt’ gặp lại.

Có lẽ bởi vì, hần đến tìm y, mà y đang đợi hần.

Dung An Trúc điều chỉnh vị trí nửa ngồi nửa quỳ cho thêm thoải mái, sau đó mới cởi bỏ đi tầng trối buộc cái thứ đã sớm ngắt cao đầu của Tiêu Luân.

Hai tay Tiêu Luân dao động ở bên tai và vai y vô vẻ, hần đột nhiên nghĩ tới một chuyện, đây là lần đầu tiên bọn họ dùng tư thế này, hần đang đứng, mà Dung An Trúc thì cam tâm tình nguyện quỳ gối.

Suy nghĩ miên man của Tiêu Luân kết thúc vào lúc môi Dung An Trúc chạm tới vật kia của hần.

Xúc cảm ẩm ướt ẩm áp làm cho thất lực Tiêu Luân một trận tê dại, khoái cảm từ xương sống chạy thẳng lên não. Hần không nhịn được mà nhẹ nhàng đóng đưa thất lực, lại bị người nào đó nhéo một cái ở bên hông, lực đạo không mạnh không nhẹ mang theo ý tứ cảnh cáo.

Dung An Trúc cho dù quỳ gối, nhưng giờ phút này y vẫn đang chiếm giữ chủ đạo. Đầu lưỡi linh hoạt di chuyển từ đỉnh xuống phần gốc, lại từ dưới gốc đi lên trên, dường như đang miêu tả hình dáng của vật trụ, còn có mạch đập đang không ngừng nảy lên của nó.

Dung An Trúc dùng hàm trên cọ xát phần đỉnh, nghe được nam nhân phía trên chợt thở gấp một hơi, y cũng cảm giác được một trận khoái ý tê dại từ thắt lưng truyền đến. Y nuốt vào chất dịch nam nhân vừa bắn ra, kích thích như vậy làm cho biểu tượng nam nhân giữa hai chân y bị đánh thức.

Tóc đột nhiên bị nắm lấy, Tiêu Luân kéo y ngẩng đầu lên, hai mắt ướt át cùng người kia nhìn nhau.

“Dung An Trúc...” Tiêu Luân thanh âm khàn khàn gọi y. “Tôi muốn cậu”.

Dung An Trúc nheo mắt, chậm rãi phun ra thứ ở trong miệng, còn mang theo một đường chỉ bạc.

“Lên giường đi”. Liếm liếm khoé miệng. “Như cậu mong muốn”.

.....

Thân thể trần trụi dưới ánh mặt trời mang theo một vàng sáng tự nhiên đặc biệt.

“Không có mũ, làm sao giờ...” Tiêu Luân ở bên tai Dung An Trúc giống như nỉ non, một bên không ngừng ở cửa vào chậm rãi cọ xát.

Dung An Trúc một tay chặn cầm hấn. “Vậy lăn xuống đi”.

“.....” Tiêu Luân cong khoé miệng, một tay duỗi ra vớ lấy áo khoác vừa bị ném sang một bên, từ trong túi lấy ra một lọ KY mới toanh cùng một tá bảo hiểm.

Cầm thú.

“Đúng là có chuẩn bị mà đến”. Dung An Trúc tựa tiểu phi tiểu.

“Đã nói chúng ta có thần giao cách cảm”. Tiêu Luân một tay mở nắp KY, trực tiếp đổ vào chỗ kia của Dung An Trúc.

Xúc cảm lạnh lẽo đến trong chớp mắt rồi biến mất, rất nhanh đã bị ngón tay Tiêu Luân biến thành nóng bỏng.

Dung An Trúc đặt tay trên vai Tiêu Luân, tầm mắt đối diện với hấn trong chốc lát, được một lúc thì nhìn hạ thân chính mình. Tiêu Luân nhìn y một cái, kéo tay y tới địa phương kia.

Ngón tay của mình đụng phải nơi đã được Tiêu Luân chuẩn bị tốt, nam nhân xấu xa còn muốn để y tự đi vào trước.

Ngón tay của y cùng với của Tiêu Luân cùng nhau đi vào, tần suất ma sát ngày càng nhanh, trong ánh mắt quẩn rũ lẫn nhau, *** tăng vọt.

Ngón tay chậm rãi rút ra, cả hai cùng nắm lấy vật kia của Tiêu Luân, dẫn dắt tiến vào trong cơ thể y, bên trong vừa ẩm ướt lại vừa nóng vô cùng.

Dung An Trúc ngửa đầu, không biết là thống khổ hay vui thích bật ra một tiếng rên rỉ.

“A a...” Thanh âm trầm thấp lại mang theo một tia du dương.

Hai tay Tiêu Luân ôm mặt y, gạt đi những sợi tóc vương trên trán, cúi xuống hôn y, lông mi, mũi, môi. Động tác ôn nhu như thế, nửa người dưới lại vẫn bảo trì tốc độ cùng lực đạo va chạm nhất định, sự mềm dẻo cùng hơi ấm từ Dung An Trúc cơ hồ làm cho hấn phát cuồng.

“Nhanh chút nữa...” Dung An Trúc khàn giọng nói. “Mạnh một chút...”

“Không”. Tiêu Luân cự tuyệt.

Hiện tại nhần nại bao nhiêu, đến lúc đó sẽ càng thêm khoái hoạt. Trẻ con đều hiểu đạo lý này.

“.....” Dung An Trúc trừng hấn một cái, ngoảnh đầu đi nhắm mắt kiềm chế.

“Chúng ta từ từ đến”. Tiêu Luân ghé vào bên tai y nói, một bên còn vươn đầu lưỡi liếm lỗ tai y, như ý nguyện cảm giác được chỗ kết hợp kia lại siết chặt hơn. “Tin tưởng tôi”.

Sau đó không còn tiếng nói, Tiêu Luân thật sự không nuốt lời, nhịp độ va chạm khiến cho khoái cảm tuy rằng không đột ngột ồ ồ kéo đến như nước lũ, nhưng lại giống như thủy triều không ngừng dâng cao theo từng giây phút.

Dung An Trúc cảm giác chính mình sắp đến cao trào, Tiêu Luân đột nhiên phát lực, vừa mạnh vừa nhanh một đường đâm thẳng vào trong y, khiến cho y không ngừng thở gấp.

“Tiêu.... Tiêu Luân....” Dung An Trúc bắt lấy cánh tay hắn. “Chậm một chút....”

“A, thật khó hầu hạ....” Tiêu Luân một bên giữ vững tốc độ ra vào cực nhanh, một bên ghé vào lỗ tai y treu đùa. “Không....”

“A.... Vô liêm sỉ.... Ngô!” Dung An Trúc tới cực hạn, lại bị người nào đó cầm lấy phân thân không cho bắn, y bất mãn há mồm cắn xuống bả vai nam nhân một cái.

Tiêu Luân ghé vào tai y trấn an. “Cùng nhau.... An Trúc.... Chờ tôi cùng nhau, vì tôi.... Tin tưởng tôi....”

Cảm giác mình sắp bùng nổ trong cơ thể Dung An Trúc, Tiêu Luân buông tay giải phóng cho y, nhìn khoé mắt nam nhân chảy ra nước mắt cùng với hậu huyết đột nhiên siết chặt làm cho Tiêu Luân cũng nhịn không được, rất nhanh liền lên đến đỉnh điểm.

Đợi đến giọt cuối cùng bắn ra, Tiêu Luân mới trầm tĩnh lại, hai tay đặt bên đầu Dung An Trúc, chậm rãi cúi đầu, liếm đi vết tích trên khoé mắt y.

“Rất thích đúng không?” Tiêu Luân nói, còn mang theo một chút ý cười.

Không phải đắc ý, mà là ý cười ôn nhu.

Dung An Trúc thở hổn hển, sau một lúc lâu mới bình ổn lại, không trả lời mà chỉ cong cong khoé miệng, nâng tay xù loạn tóc Tiêu Luân.

25. Chương 25

Đến lúc ăn cơm tối hai người mới rời khỏi giường một lát, sau đó lại tiếp tục quấn lấy nhau.

Thẳng đến nửa đêm, Dung An Trúc mới xoa xoa cái thắt lưng vừa đau vừa mỏi, đẩy ra Tiêu Luân vẫn còn đang cạ trên người mình.

Nam nhân bất mãn lắm lắm một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục làm bừa. Hắn nằm nghiêng sang một bên, một tay chống đầu, một tay quấn lấy eo Dung An Trúc sờ soạng.

Động tác có chút đáng khinh nhưng lại thích thú không muốn buông ra. Dung An Trúc trắng mắt liếc hắn một cái, cũng lưỡi đi ngăn cản.

Tiếng ồn ào bên ngoài vì buổi đêm mà đã dần lắng xuống, ngoài cửa sổ ánh trăng như nước rọi vào, Dung An Trúc nhịn không được nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài. Y chậm rãi ngồi dậy, xuống giường, cả người vẫn trần truồng tiêu sái đến bên cửa sổ, mang theo một chút hiếu kỳ nhìn ánh trăng bên ngoài. Tiêu Luân không ngăn cản hành động quái dị này của y, ngược lại chỉ đi đến phía sau y, giang hai tay gắt gao đem y ôm vào trước ngực.

“Đừng rời đi”. Tiêu Luân nói. “Đợi ở nơi này”.

“Đợi ở đâu?” Dung An Trúc hỏi lại.

Tiêu Luân siết chặt cái ôm. “Nơi này”.

Dung An Trúc nghiêng đầu, nâng lên một tay vòng qua cổ Tiêu Luân, kéo hắn lại gần mình. “Nơi này là chỗ nào?”

Tiêu Luân mở miệng nhưng không nói ra tiếng.

“Là trong vòng tay cậu?” Dung An Trúc cười khê. “Hay là trong lòng cậu...”

Đột nhiên bị người kia kéo ngược lại, cả người bị ép trên tấm song cửa sổ, Tiêu Luân một tay chống đỡ phía sau y, một tay giữ đầu y, không giải thích gì mà cứ thế hôn tới.

Nụ hôn này thực kịch liệt, nam nhân lúc chiều còn nói ‘từ từ đến’, giờ phút này lại lấy khí thế như vũ bão muốn đem Dung An Trúc nuốt vào.

Dung An Trúc không phản kháng giây dựa, ngược lại rất dung túng ôm lấy hắn, không chút nào yếu thế hôn đáp trả.

Môi lưỡi dây dưa, răng va chạm với nhau, năm phút không ngừng phòng thủ phản kích trôi qua, đợi đến khi cả hai hít thở không thông mà buông nhau ra, Dung An Trúc mới cảm giác được đầu lưỡi mình có mùi vị của máu.

“Ngô...” Dung An Trúc hơi đưa lưỡi ra, Tiêu Luân lại ngậm lấy, nhẹ nhàng mút vào chút máu đang chảy kia.

Lần này lại vô cùng ôn nhu.

Sau một lúc lâu mới lưu luyến tách ra.

Tiêu Luân dùng chóp mũi chính mình cọ Dung An Trúc. “Ở nơi này”.

Dung An Trúc không đáp, chỉ cười khê.

“Trong lòng tôi”.

“Được”.

Ngày hôm sau, hai người bay trở về S thành.

Nhân viên trong công ty kích động không nói nên lời, chỉ kém không giờ hai tay mà hoan hô mấy tiếng. Vốn dĩ mọi người định xếp hàng ở cửa giờ bằng hiệu nghênh đón, lại bị Dung An Trúc liếc cho một cái, cả đoàn lập tức như bầy thú tan tác.

Dung An Trúc hoài nghi, y rõ ràng là một người nghiêm túc đứng đắn, sao lại có đám nhân viên dở hơi như vậy?

Tiêu Luân không đợi cho y nghĩ ra đáp án đã lập tức đem người tha tới văn phòng tổng tài.

Gần một tháng không tiến vào căn phòng quen thuộc, Dung An Trúc cong khoe miệng, tầm mắt vừa đảo qua liền thấy trên bàn làm việc đã chất hai chồng giấy tờ cao như núi.

“Chỗ này, đều là của cậu”. Tiêu Luân vừa chỉ vừa nói.

“.....” Dung An Trúc giật nhẹ khoe miệng. “Công ty sắp sụp sao?”

“Không”. Tiêu Luân đi đến bàn làm việc ngồi xuống. “Ngược lại, công ty sắp có kế hoạch phát triển cực lớn”.

Dung An Trúc ngồi xuống đối diện hắn, cầm lên một tập văn kiện xem thử. Sau một lúc lâu mới ngẩng đầu lên. “Cậu muốn làm gì?”

“Tôi cũng đâu thể mãi làm miếng thịt để mặc người ta xâm chiếm?” Tiêu Luân nhún vai.

Dung An Trúc rút ra hai tập văn kiện xem tiếp.

“Lần này nếu thành công, cuộc sống sau này của chúng ta sẽ chỉ có sung sướng hạnh phúc, nếu thất bại, vậy thì về quê mở tiệm mỹ thời”. Tiêu Luân cười nói.

“Có cần quyết liệt đến mức này không?” Dung An Trúc hơi nhíu mày. “Dù sao trên đời cũng không phải chỉ có đen và trắng”.

“Nhưng cuộc sống nửa vời như vậy, cậu chưa từng chán ghét sao?” Tiêu Luân trừng mắt hỏi y. “Cậu không muốn thay đổi một cuộc sống mới?”

Biết rõ còn hỏi. Dung An Trúc bỏ lại tập văn kiện. “Được rồi, tôi làm”.

26. Chương 26

Tiêu Luân đổi một phòng làm việc mới, cùng một chỗ với Dung An Trúc, còn ngăn thêm một căn phòng nhỏ để thuận tiện nghỉ ngơi. Cũng không phải trường kỳ ở lại công ty, chính là có đôi khi muộn quá cũng ngại về nhà.

Đương nhiên bọn họ tăng ca thì tăng ca, cũng không bắt ép nhân viên phải tăng ca theo.

Một lần Dương phó tổng không cẩn thận tăng ca xong thì thời gian đã có chút muộn, thấy đèn trong văn phòng tổng tài còn sáng liền muốn đem báo cáo nộp lên. Sau khi cửa mở, chỉ thấy Tiêu Luân mặc độc chiếc quần âu, cúc còn chưa cài, đang trừng mắt nhìn mình.

Dương phó tổng mỉm cười nói. “Tiêu tổng ngày mai gặp”.

Đúng vậy, văn phòng tổng tài, lúc nào cũng tràn ngập một loại hương diễm kích thích. Tuy rằng Dương phó tổng tuyệt đối không có gan tưởng tượng ra cảnh tượng bên trong.

Về sau, Dương phó tổng mỗi ngày đúng giờ tan ca bỏ cửa chạy lấy người, một giây cũng không chậm trễ. Hơn nữa hắn còn ban tử lệnh đối với cấp dưới trực tiếp của mình, không thể ở lại công ty quá sáu rưỡi.

Sinh nhật hai mươi chín tuổi của Tiêu Luân, hắn trở về Tiêu gia, còn dẫn theo Dung An Trúc.

Khi Tiêu Luân nắm tay Dung An Trúc nghênh ngang đi qua cửa Tiêu gia, tất cả mọi người đều dừng lại động tác trên tay.

Tiêu lão gia tử ngồi trên chiếc ghế gỗ lim ở đại sảnh, một bên uống trà một bên chậm rì rì hỏi. “Về rồi?”

“Ông nội gọi về, sao con dám không nghe lời”. Tiêu Luân mỉm cười, mang theo Dung An Trúc tiến lên.

Dung An Trúc bị hắn nắm tay, sắc mặt vẫn thản nhiên không có ý mất kiên nhẫn không có ý khoe khoang, biểu tình vẫn là không kiêu ngạo không siểm nịnh, bộ dáng giống như mọi chuyện vốn dĩ là thế.

“Ông nội, đây là Dung An Trúc”. Tiêu Luân xem như chính thức giới thiệu. “Lần trước hai người có gặp qua rồi”.

“Tiêu tổng hảo”. Dung An Trúc gật đầu, thái độ tôn kính đối với trưởng bối.

Lão gia tử nâng ánh mắt, nhìn hai người trước mặt. Tiêu Luân mặc bộ quần áo đơn giản nhạt màu, Dung An Trúc mặc một bộ đường trang. (xin lỗi chỗ này chả biết gọi nó là quần áo gì nên chém bừa ;_;))

Tiêu lão gia tử cũng mặc đường trang.

“Phòng của anh vẫn còn giữ”. Lão gia tử nói. “Tối nay chuẩn bị tiệc mừng cho anh, đi chuẩn bị một chút đi”.

Tiêu Luân thiêu mi nhìn Dung An Trúc. Dung An Trúc mỉm cười bất động thanh sắc.

Lão gia tử cùng những người có mặt nhìn hai người mắt qua mày lại, cuối cùng Tiêu mục mục mới khụ một tiếng.

“Chúng con đi trước”. Tiêu Luân đột nhiên mặt mày hớn hở, kéo tay Dung An Trúc cùng lên lầu.

Tiêu ba Tiêu mẹ Tiêu cửu Tiêu thẩm Tiêu bá Tiêu biểu đệ đường muội người nhìn ta ta nhìn người. Tiêu lão gia tử còn đang uống trà.

Đường muội Tiêu Giai Giai trộm nhỏ giọng nói với đường đệ Tiêu Nhân. “.... Tuy rằng không tính là quá đẹp trai, bắt quá thoát nhìn cũng rất thuận mắt....”

“.... Đường trang....”

“Bọn họ lên lầu làm chi?”

“Thay quần áo thôi”. Đường ca Tiêu Kiệm đẩy kính mắt.

“Muốn cá bọn họ thay mất bao lâu không?” Tiêu Giai Giai hề hề cười. “Em cực hai giờ”.

“Nửa giờ đi...” Tiêu Nhân không quá xác định.

“Không đến giờ khai tiệc sẽ không xuống”. Tiêu Kiệm nói.

“Khụ khụ!” Tiêu mục mục giả ho hai tiếng, trộm nhìn sắc mặt Tiêu lão gia tử.

Tiêu lão gia tử buông chén trà, nhìn mọi người bốn phía, chậm rãi mở miệng. “Ai chia rẽ được hai đứa nó, có trọng thưởng”.

Dung An Trúc đi theo sau Tiêu Luân, lên tầng hai, đến tận cuối hành lang mới dừng lại trước một cánh cửa.

“Sao vậy?” Dung An Trúc nhướn mi.

Tiêu Luân quay đầu lại, nhún nhún vai. “Không có gì, chính là, cậu không thấy hồi hộp sao?”

“.....” Dung An Trúc cẩn thận ngẫm lại, gật đầu. “Có chút”.

Rất nhiều người ki ‘gặp cha mẹ’ sẽ cảm thấy hồi hộp, cũng có chờ mong, bởi vì trừ bỏ gặp người nhà, còn có thể nhìn thấy nơi người kia từ nhỏ lớn lên.

Tiêu Luân mở cửa, Dung An Trúc mang theo tò mò theo hắn đi vào.

Trong phòng rất sạch sẽ, một chút tro bụi cũng không có, bài trí cũng gọn gàng. Rèm cửa được kéo ra, bên ngoài cửa sổ là cảnh cây đã rụng gần hết lá, ánh mặt trời vào đông chiếu vào lớp vỏ cây, mang theo một tầng loang lổ.

Trong phòng có TV treo tường, dàn âm thanh nổi, hai chiếc ghế đơn, một bàn trà cùng tủ quần áo. Còn có một chiếc giường Kingsize, bên trên trải tấm chăn bông dày, vỏ chăn là hình caro đen trắng.

Dung An Trúc nhìn quanh một vòng rồi bắt đầu cởi áo khoác. Tiêu Luân cười to, một bên cũng cởi đồ của mình ra.

Chính là Dung An Trúc để lại một chiếc áo len trên người rồi leo lên giường, lật chăn chui vào. Sau đó ngáp một cái, đối Tiêu Luân cười cười, nhắm mắt, ngủ.

Tiêu Luân còn giữ nguyên động tác cởi áo khoác, cuối cùng lắc đầu bật cười, cũng xốc chăn lên, chính mình chui vào.

Cảm giác một bên giường trũng xuống, Dung An Trúc không mở mắt nhưng khoé miệng lại khê nhếch, theo nhiệt độ cơ thể của người kia nhích lại gần.

27. Chương 27

Ngủ thẳng đến bốn năm giờ chiều, Tiêu Luân tỉnh dậy trước, dùng hai chân quần lấy Dung An Trúc quấy nhiễu, cuối cùng người nào đó cũng bị hắn nháo tỉnh.

“Mấy giờ rồi?” Dung An Trúc khép hờ mắt hỏi.

“Còn sớm”. Tiêu Luân xoa đầu y.

“Thật ảm áp”. Dung An Trúc ngửa đầu, không chút phòng vệ nào cười nói. “Không muốn đứng dậy nữa”.

“Vậy không cần dậy”. Tiêu Luân cũng cười nói, dùng mũi cọ cọ hai má y.

“Sao thế được, yện hội tối nay cậu là nam chính đó”. Dung An Trúc nhún vai.

“Không”. Tiêu Luân giơ một ngón trỏ lắc lắc. “Đêm nay, cậu mới là diễn viên chính”.

“Vậy còn cậu?” Dung An Trúc buồn cười hỏi.

“Bạn trai của nam chính”. Tiêu Luân trả lời.

Dung An Trúc cười to, bị Tiêu Luân đột ngột xoay người đè dưới thân.

“Dung thiếu”. Tiêu Luân nói. “Dung An Trúc....”

Dung An Trúc chậm rãi đem mình dịch khỏi dưới thân hắn, tìm một vị trí thoải mái nghiêng người, chống đầu gối. “Cậu là như thế nào mà lớn lên?”

Tiêu Luân cũng không trối buột ý, cùng nằm nghiêng xuống, một bên nhớ lại nói. “Con ngoan trong mắt cha mẹ, trò giỏi trong mắt thầy cô, bạn trai tốt trong mắt nữ sinh.... Là vậy đi”.

“Về sau?”

“Về sau, bởi vì cứ sống mãi như vậy, cho nên đột nhiên có một ngày cảm thấy mọi thứ trôi qua quá nhàm chán”. Tiêu Luân mỉm cười nói. “Trong đầu liền muốn đảo lộn tất cả”.

“Sao nữa?”

“Sau đó, tôi cảm thấy quyết định của mình là hoàn toàn chính xác, không có một chút sai lầm, thậm chí là”. Tiêu Luân dời tầm mắt từ trần nhà qua nhìn thẳng vào Dung An Trúc. “May mắn”.

“Tình cảm của chúng ta phát triển quá nhanh”. Dung An Trúc nằm thẳng nhìn trần nhà.

“Ít nhất cậu cũng thừa nhận, đây là tình cảm”.

“Chẳng thế thì là cái gì?”

“Sao có thể nói là nhanh, chúng ta quen nhau bao lâu rồi chứ?”

“Bốn năm, hoặc là năm năm....” Dung An Trúc ngẫm lại. “Trừ phi cậu nói cậu đối với tôi là nhất kiến chung tình, bằng không thì vẫn là quá nhanh”.

“Cậu không phải đệ nhất mỹ nữ, không thể có chuyện nhất kiến chung tình”. Tiêu Luân cong cong khoe miệng. “Lúc mới đầu phá sản, ở phòng trọ của cậu ở nhờ, khoảng thời gian ấy tôi cảm thấy rất an nhàn, rất thoải mái, cảm thấy giống như bản thân tôi vốn dĩ phải thuộc về nơi ấy”.

“Nga – ” Dung An Trúc kéo dài ngữ điệu rồi không nói gì nữa, để mặc cho bầu không khí dần yên tĩnh.

Cuối cùng Dung An Trúc mở miệng hỏi. “Cho nên hiện tại chính là vương tử cùng vương tử sống hạnh phúc bên nhau trọn đời đấy hả?”

Tiêu Luân cười. “Nghĩ đẹp thế, hiện tại là vương tử cùng vương tử đang phải vượt qua mọi chông gai của cuộc sống”.

Thân hình của Tiêu Luân bảo trì tương đối tốt, quần áo trước kia vẫn còn mặc vừa, còn kiểu dáng thì, đã chỉ ra số tiền kinh điển thì vĩnh viễn cũng sẽ không lỗi thời. Cả quá trình thay quần áo, Dung An Trúc hai tay ôm ngực tựa vào cửa sổ, nhìn Tiêu Luân thay hình đổi dạng từ kẻ nghèo hèn biến thành quý tộc.

Tiêu Luân thay xong đồ, quay đầu lại nhìn Dung An Trúc, nhướn mi suy nghĩ một chút rồi kéo người ta ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu, rẽ trái rẽ phải rồi dừng lại trước một căn phòng.

Dung An Trúc không nói gì, không biết kinh hỉ gì đang đợi mình, chỉ đợi Tiêu Luân mở cửa dâng đồ quý.

..... Dung An Trúc nhìn mọi thứ trước mặt, nghiêng ngẫm quay đầu nhìn về phía Tiêu Luân.

Tiêu Luân không chút nào để ý tiêu sái đi vào, vừa nhìn xung quanh vừa nói. “Đây là quần áo của ông nội khi còn trẻ, đáng người ông nội khi đó cũng không khác biệt lắm so với cậu, cậu thử xem có mặc được không?”

“.....” Dung An Trúc nhìn xung quanh một vòng, ánh tím, màu chàm, đỏ thắm, vàng tơ, xanh đồng, đường trang hay quần áo thời dân quốc đều có đủ cả. Đường may tinh tế, từng chi tiết đều được xử lý khéo léo, tơ vàng kim tuyến hoa văn mũi thêu như rồng bay phượng múa. Quần áo được bảo vệ trong túi nilon, treo lên phẳng phiu sắp xếp theo thứ tự bốn mùa. Hơn mười cái tủ quần áo, cơ hồ là chiếm trọn cả gian phòng.

“Kiểu dáng thế nào?” Tiêu Luân quay đầu hỏi Dung An Trúc, bộ dáng còn giống như đứa trẻ nhỏ đang chờ cha mẹ khen ngợi.

“Ông nội cậu sẽ giết tôi”. Dung An Trúc nghiêm túc nói.

“Sao thế được, quần áo treo ở đây mới gọi là lãng phí, ông nội thấy cậu mặc chúng, để chúng được gặp lại ánh mặt trời không biết chừng còn rất cao hứng ấy!” Tiêu Luân cười sáng lạn.

28. Chương 28

Bảy giờ tối, các bậc trưởng bối cùng con cháu Tiêu gia đã chuẩn bị sẵn sàng cho yến hội, nhân vật chính lại chậm chạp không thấy hiện thân.

Cũng không phải cố ý tạo bầu không khí hồi hộp thần bí gì, chẳng qua hai người cân nhắc một chút, một khi yến hội đã bắt đầu thì chắc chắn không có thời gian ăn cơm, cho nên mới lén lút đi từ một cầu thang khác xuống phòng bếp, kiểm chút đồ ăn tạm.

Bảy rưỡi, hai người hơi chút thoả mãn đi lên lầu hai, rồi chân chân chính chính từ lầu hai đi xuống.

Thời điểm hai người bọn họ từ trên lầu đi xuống, toàn trường dần dần an tĩnh, hoặc là nói, yên tĩnh.

Đám con cháu Tiêu gia nhìn hai người, cố gắng khống chế khoe miệng không cần run rẩy hoặc biến thành hình chữ O.

Bậc cha chú của Tiêu Luân dù phần khích thì cũng không dám làm xằng, bởi vì lão gia tử còn đang ở ngay bên cạnh.

Mà lão gia tử.... vẫn một bộ tư thái như bất động. Lúc này người vẫn còn trấn định, ngoại trừ hai tên hỗn tiểu tử kia, có lẽ cũng chỉ có mình ông.

Tiêu Luân cực kỳ thoả mãn khi tiêu điểm ánh mắt của mọi người đều dừng trên người Dung An Trúc. Tuy hấn mặc tây trang giày da đứng chuẩn bộ dáng tinh anh của xã hội, nhưng Dung An Trúc một thân đường trang màu xanh viền chỉ vàng nạm cúc phỉ thúy mới là khí phách ung dung trầm tĩnh chân chính.

“Mọi người tối hảo, hoan nghênh đến buổi tiệc ngày hôm nay, mời mọi người cứ thoải mái”. Tiêu Luân mở miệng, nhìn Dung An Trúc.

“Tiêu tổng xin chào, chúc ngài sinh nhật khoái hoạt, sự nghiệp tràn đầy hứa hẹn”. Vẫn là có người phản ứng nhanh, lời vừa nói ra rồi lập tức hỏi ra tiếng lòng của tất cả mọi người. “Xin hỏi người bên cạnh ngài là....”

“Là quý nhân của tôi”. Tiêu Luân cười nói. “Cũng là bạn thân của tôi, tổng giám đốc Khao Trúc Văn Hoá”.

“Hoá ra là Dung tổng, thất kính thất kính”. Lập tức có người tiến đến chào hỏi.

Khách sáo qua lại vài câu, hai người mới xuyên qua đám đông đến trước mặt lão gia tử.

“Anh họ, sinh nhật vui vẻ!” Tiêu Giai Giai mặc một bộ lễ phục mỏng, ngồi bên cạnh lão gia tử, mỉm cười đáng yêu.

“Cảm ơn”. Tiêu Luân đáp, rồi tiến lên, hướng lão gia tử trong cung kính mang theo một tia ngang ngược, nói. “Ông nội, sinh nhật của cháu bất hiếu, ông nội có thể phát lì xì không?”

Tiêu lão gia tử liếc hần một cái, chỉ tay về mấy bậc trưởng lão ngồi đối diện. “Mấy bậc tiền bối thế gia đây đến chúc mừng, còn không đi tiếp đón tốt cho ta?”

“Tuân mệnh”. Tiêu Luân nhún nhún vai, chuyển hướng. Không chỉ có mấy lão nhân, còn có mấy đại mỹ nữ.

“Chúng ta đều là lão già cả rồi, làm sao cần mấy người trẻ tuổi bồi chứ”. Một lão nhân trong đó cười to. “Bất quá cháu gái ta mới từ Mỹ trở về, đối với trong nước còn chưa quen, tiểu tử Tiêu gia nếu không chê thì giúp đỡ giới thiệu một chút?”

..... Hoá ra là thế.

Đại mỹ nữ đã đứng dậy bắt đầu giới thiệu về bản thân, Tiêu Luân đang muốn mang Dung An Trúc cùng đi, Tiêu lão gia tử lại lên tiếng. “Dung tiên sinh có thể bớt chút mặt mũi lưu lại bồi ông lão ta đây uống trà được không?”

Thế là Dung An Trúc ném cho Tiêu Luân một cái nhìn ‘lực bất tòng tâm’ cùng ‘cậu xem mà lo liệu’, rồi mới nói với lão gia tử. “Là vinh hạnh của vãn bối”.

Tiêu Giai Giai chủ động đem vị trí nhường lại, còn mỉm cười nâng váy cho Dung An Trúc một cái lễ.

“Người trẻ tuổi khí huyết phương cương, các người cũng thật có gan”. Lão gia tử chậm rì rì nói.

“Cả đời chưa từng mặc qua cẩm y hoa phục, khó tránh khỏi có chút tò mò, mong lão gia tử thứ lỗi”. Dung An Trúc giải thích.

“Quần áo không ai mặc thì cũng không có giá trị”. Lão gia tử khoát tay. “Sao lại chọn bộ này?”

Dung An Trúc nhìn cổ tay áo, nơi đó có chút lỗi nhỏ nhưng đã được khâu sửa lại hoàn hảo. “Bởi vì có vẻ cũ, mặc vừa vặn thoải mái”.

“Ánh mắt không tồi”.

“Cho nên chọn non nửa cuộc đời, chọn trúng Tiêu Luân”. Dung An Trúc cười cười.

“Cho nên không phải Tiêu Luân chọn cậu?” Tiêu lão gia tử hỏi lại.

“Là cậu ấy chọn tôi”. Dung An Trúc ngấm lại, cảm thấy vậy cũng đúng.

“Cậu không phải người có thể dễ dàng lưu lại”. Tiêu lão gia tử thần nhiên nói. “Không phải người dễ dàng bị nắm lấy. “Cậu nghĩ rằng tôi phản đối cậu và Tiêu Luân là vì xuất thân của cậu, hay là giới tính của cậu sao?”

Dung An Trúc không nói tiếp, chỉ thần nhiên ngồi nghe.

“Ta lo lắng chính là cuối cùng cậu sẽ làm tổn thương Tiêu Luân, sẽ làm nó thất bại thảm hại”. Lão gia tử buông chiếc ấm tử sa trong tay, đáy ấm cùng đá cẩm thạch khẽ chạm vào nhau, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Dung An Trúc nhìn Tiêu Luân ở cách đó không xa đang uống rượu nói chuyện cùng mỹ nữ, rất lâu không nói lời nào.

Lão gia tử hừ lạnh một tiếng, không thúc giục ép buộc y mở miệng nói chuyện.

Dường như qua thật lâu, Dung An Trúc vẫn không hề động, thẳng đến khi mỹ nữ bị người không cẩn thận đụng vào, Tiêu Luân đỡ eo mỹ nữ. Hai người đối mặt cười cười, rồi lịch sự buông nhau ra.

Dung An Trúc rũ mắt, rồi lại nâng lên nhìn lão gia tử. “Chúng tôi có tình cảm cùng suy nghĩ chín chắn, không bức bách không nghi ngờ, từng bước phát triển, thẳng thắn vô tư, tín nhiệm lẫn nhau. Nhưng là, tôi cũng sẽ ghen”. Dung An Trúc nói, hướng lão gia tử cười cười. “Cho nên thứ cho tôi rời đi trước, phải đem tiểu tử kia cứu trở về đã”.

Tiêu lão gia tử trợn mắt nhìn y, y bỏ qua sắc mặt mà đứng dậy, hướng lão gia tử gật đầu rồi xoay người đi về hướng Tiêu Luân.

29. Chương 29

Thời điểm Dung An Trúc tiến lại gần, rất nhiều người không tự chủ mà tránh ra một bên, dường như mang theo điểm tò mò và cả kính sợ.

Không phải bộ dáng của y anh tuấn suýt khiến đến bức người, ngược lại là ổn trọng mang theo ôn hoà, cũng không phải y ăn mặc quá phú quý hoa lệ. Có lẽ vì trước kia luôn ẩn mình không gây chú ý, cho nên lần này lên sân khấu lại đặc biệt nổi tiếng.

Cuối cùng dừng lại trước mặt hai người kia, Tiêu Luân mỉm cười nhìn y. “Sao vậy, ông nội đồng ý để cậu lại đây?”

Dung An Trúc nhún vai. “Ông ấy không cho”.

Tiêu Luân cười ha ha, mỹ nữ có chút khó hiểu, nhưng cũng lịch sự mỉm cười.

Dung An Trúc nghiêng người, ghé vào bên tai mỹ nữ nói nhỏ. “Ngại quá, có thể đem cậu ấy trả lại cho tôi được chưa?”

Tiêu Luân không biết y đang thì thầm cái gì, chỉ thấy mỹ nữ kia lúc đầu là trợn mắt, sau đó nhìn qua nhìn lại y và hắt mấy lần rồi mới hiểu rõ bật cười. “Đương nhiên có thể, bất quá trước tiên anh phải nhảy với tôi đã”.

Dung An Trúc nói. “Tôi không biết nhảy”.

“Nói dối”.

Dung An Trúc bắt đắc dĩ nhìn Tiêu Luân, người kia uống một ngụm rượu, nói. “Ân chuẩn”.

Lúc Dung An Trúc ôm eo mỹ nữ tên Elis chuẩn bị tiến vào sàn nhảy, Tiêu Luân còn cố ý vô tình ở trên lưng y xoa loạn một phen. Dung An Trúc mặt không đổi sắc, cùng Elis thông thả khiêu vũ trong tiếng nhạc, bước nhảy thành thạo, động tác tràn đầy mỹ lực.

“Chẳng trách vừa rồi Nicola ngữ khí thoải mái tự nhiên, trên mặt ung dung tiêu sái, thế nhưng ngay cả ánh mắt cũng không thèm cho tôi lấy một cái”. Elis nhẹ nhàng cười nói. “Còn tưởng rằng tôi không phải style của anh ấy”.

Dung An Trúc nhìn mái tóc được uốn xoắn của cô, lông mi cong cong, khoé mắt loé ra lưu quang, nói. “Cô là style của cậu ấy”.

Elis lắc đầu. “Tôi với anh đâu phải cùng một kiểu”.

“Cô cũng đâu hiểu cậu ấy bằng tôi”. Dung An Trúc nâng tay cho mỹ nữ xoay một vòng.

“Hai anh yêu nhau lâu rồi sao?” Elis hỏi.

Dung An Trúc cười đáp. “Rất lâu”.

“Vì sao lại chọn anh ấy?” Elis lại hỏi.

“Sao lại hỏi tôi như vậy?” Dung An Trúc cong khoé miệng.

“Vì sao anh phải cùng anh ấy một chỗ?” Elis nghiêng đầu, tầm mắt lướt qua vai y, nhìn về chỗ mấy lão nhân đang ngồi.

“Cường cường liên thủ, sở hướng vô địch”. Dung An Trúc nói.

“Ha ha”. Elis hứng thú nhìn y. “Đời người thời gian thú vị còn nhiều, việc gì phải vì một thân cây mà coi cả ngọn núi lớn là địch?”

“Đời người không có nhiều lần mười năm, quyền thế coi như là đại khiêu chiến”. Dung An Trúc nói.

“Thành thì thế nào, bại sẽ ra sao?”

“Nếu thất bại, vậy thì về quê mở quán mỳ”. Dung An Trúc thần nhiên cười nói. “Nếu thành công, vừa lúc tìm được người ấy, cả đời không đổi, vậy là đủ rồi”.

“Sao anh lại nói cho tôi mấy chuyện này?” Elis thực sự rất tò mò, hai người tình cờ gặp nhau, y lại dễ dàng bỏ qua cho sự bất quá của mình.

“Vậy vì sao cô lại hỏi tôi mấy chuyện ấy?” Dung An Trúc vẫn thần nhiên mỉm cười, chính vì tình cờ gặp nhau, người không quan trọng, việc không quan trọng.

Hai người nhìn nhau cười, lẳng lặng nhảy nốt vũ khúc cuối cùng. Đợi đến khi kết thúc, hai người lịch sự buông nhau ra, đang muốn trở lại chỗ cũ, Dung An Trúc vừa mới xoay người thì đụng phải một ***g ngực.

“Tôi cũng muốn nhảy”. Tiêu Luân cười xấu xa nói.

Hai nam nhân trước mặt bao nhiêu người cùng ôm nhau chậm rãi nhảy, dù là người hiểu biết sâu rộng đến đâu cũng không thể không ngừng động tác trong tay mà nhìn hai người giữa sân khấu kia. Ánh đèn mập mờ chiếu trên đầu bọn họ, Tiêu Luân không chút nào để ý mỉm cười, nhìn chăm chú người đang cùng nhảy với mình.

“Nháo lớn a....” Dung An Trúc giống như than thở.

“Ai bảo cậu nhảy với cô ta vui vẻ như vậy, lại còn nói chuyện đầy hứng thú nữa”. Tiêu Luân thiêu mi.

Dung An Trúc đương nhiên biết hẳn làm vậy không phải vì lý do này, nhưng y cũng không nói ra, chỉ mỉm cười nhìn hẳn.

“Cậu mà cứ như vậy tôi sẽ không nhịn được mà hôn cậu đó”. Tiêu Luân chậm rãi kéo gần khoảng cách giữa hai người, ngửi khí ái muội.

Dung An Trúc hạ ánh mắt, nói. “Nếu vậy sẽ có hai trường hợp: chúng ta được thừa nhận, hoặc bị mọi người phủ nhận”.

“Cậu cần người khác thừa nhận sao?” Tiêu Luân hỏi lại.

“Cậu cần”. Dung An Trúc nói.

Tiêu Luân nhìn y, khẽ nhú mày.

“Cậu về Tiêu gia đi”. Dung An Trúc nói. “Cậu ra ngoài đủ lâu rồi, viên đá ngay từ đầu đã tự nó toả sáng, hiện tại cần được mài giũa tinh chế thành hoàn mỹ”.

Tiêu Luân không lên tiếng nhìn y thật lâu, sau đó mới cười cười, nói. “Trình tự của cậu bị ngược rồi, phải là tranh đoạt trước, rồi mới có thể kế thừa”.

Dung An Trúc nhún vai.

“Tuy rằng không cần hỏi cũng biết”. Tiêu Luân gắt gao nhìn vào mắt y. “Nhưng mà, cậu sẽ ở bên cạnh tôi chứ?”

“Cậu không hỏi cũng biết mà”. Dung An Trúc cong khoé miệng, trả lời.

30. Chương 30

Là thời đại của những đêm không ngủ, mười một giờ tối chính là lúc buổi party sinh nhật Tiêu Luân đang high nhất.

Một chiếc bánh ngọt ba tầng được chậm rãi đẩy ra, Tiêu lão gia tử ôm bình trà cùng với đàn con cháu nhà mình đứng ở trên cùng, khó tránh khỏi phải nói đôi câu.

“Đứa cháu chẳng có tài đức này của tôi, hôm nay được các vị ưu ái nể mặt đến tham dự tiệc mừng sinh nhật”. Lão gia tử chậm rãi mở miệng. “Tam thập nhi lập là thời điểm đẹp nhất của nam nhân, vô luận có phản nghịch thế nào, không thể phủ nhận thế giới sau này chính là của lớp trẻ”.

Tiêu Luân khoé miệng cố nhịn cười, bả vai kề bên Dung An Trúc, nghe lão gia tử nói linh tinh.

“Mọi người đều biết, tiểu tử này cánh đã sớm vững chãi, vội vàng muốn cùng lão nhân đây gạt bỏ mọi quan hệ, tự gây dựng sự nghiệp riêng. Ta khi đó đã nói, cứ để mặc nó, để xem nó có thể làm ra được bộ dáng gì”. Lão gia tử liếc Tiêu Luân cùng vị kia bên cạnh hẳn một cái. “Cũng phải nói thật, ta đã gây không ít sức ép cho nó, nhưng bức nó đến đường cùng, nó lại có thể cùng tiểu tử họ Dung kia chen chúc trong một cái phòng như ổ rơm”.

Xung quanh bật cười.

“Ánh mắt lão nhân đây vẫn còn sáng lắm, tuy rằng Tiêu Luân đến nay vẫn chưa làm ra kết quả nổi bật gì, nhưng là bản thân nó ít nhất cũng đã được tôi luyện trưởng thành, ta cùng cha mẹ nó đều vui mừng”. Lão gia tử gật gật đầu, bên miệng hơi cong lên. “Vẫn là câu nói cũ, tam thập nhi lập, lập nghiệp thành gia, hôm nay lão nhân cũng không dè dặt nữa, Tiêu Luân đến giờ vẫn chưa có người đính ước, nhân đây ta sẽ tìm cho nó một hôn ước thích hợp”.

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên, tầm mắt tự nhiên dừng lại trên người Tiêu Luân.

Tiêu Luân nhin xuống khoe miệng run rẩy, dùng vai huých Dung An Trúc một cái. “Hoá ra đã tính toán cả”.

Dung An Trúc mỉm cười, mặt mày khê rũ xuống, không phản ứng lại hẳn.

Nhóm người già rời đi trước, đám người trẻ tuổi chơi đến hai giờ sáng mới tốp năm tốp ba giải tán, trước khi đi còn không quên ném cho Tiêu Luân mấy cái hôn gió.

Tiêu Luân cùng Dung An Trúc chuẩn bị rời đi lại bị Tiêu Kiệm gọi lại. “Muộn thế này rồi, ngủ luôn ở nhà đi”.

Tiêu Luân cả người dính lấy Dung An Trúc, cười hì hì nói. “Sợ âm thanh lớn quá, ồn đến mọi người”.

Tiêu Kiệm khoe miệng run rẩy nhìn huynh đệ nhà mình, tên này da mặt dày không cần nói, lại nhìn người bên cạnh hẳn, ngoại trừ thần nhiên cười thì mặt cũng chẳng đỏ lấy một chút, không khỏi cảm thán bề ngoài đúng là nhìn không ra, nhưng bên trong quả nhiên vẫn là nòi nào úp vung này.

Đợi đến khi trở về chỗ ở của Tiêu Luân đã là bốn năm giờ sáng, hai người trực tiếp vào phòng tắm, mở nước ấm tắm rửa. Dung An Trúc lau khô tóc, mở máy tính xem một ít tin tức nước ngoài trong khi chờ Tiêu Luân, sau đó cả hai mới lên giường – ngủ đơn thuần.

Dung An Trúc không quen với cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi bị đảo lộn, buổi sáng lúc ánh mặt trời chiếu vào cũng tự nhiên mà tỉnh, bất quá thỉnh thoảng cũng có thể nằm yên trên giường, nhất là vào mùa đông như thế này, bên cạnh lại có một cái lò sưởi hoàn toàn tự nhiên.

Từ cổ họng bật ra một tiếng rên rỉ, thời điểm run rẩy mở mắt cũng không biết chính xác thời gian, theo ánh sáng bên ngoài chiếu vào, có lẽ là hai ba giờ chiều. Dung An Trúc nuốt hầu kết, lấy tay gạt ra mấy sợi tóc trước mặt, cổ ưỡn thẳng lưng, xốc chân lên.

Nam nhân đang vui đùa giữa hai chân y ngẩng lên nhìn một cái, mười phần mị hoặc.

“Cũng không sợ nóng....” Dung An Trúc cười cười, với tay lấy điều khiển điều hoà trên tủ đầu giường, mở lên.

Tiếp theo, đương nhiên là thời gian tận lực hưởng thụ.

“A.... A....” Dung An Trúc hai mắt khê nhắm, thỉnh thoảng bật ra vài tiếng than nhẹ, một tay chống đỡ chính mình nửa ngồi, một tay luồn vào tóc Tiêu Luân, dường như đang cố vũ lại âu yếm da đầu hẳn.

Bị người dùng phương thức này để đánh thức, không thể nghi ngờ chính là sự lãng mạn nhất khiến nam nhân vừa lòng.

Tiêu Luân đã biết rõ từng nhược điểm của y, đầu lưỡi di chuyển cao thấp liếm láp làn da nóng như lửa cùng gân xanh gồ lên, thỉnh thoảng còn dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn lấy làn da non mềm trên phía đỉnh. Hai tay cũng không rảnh rỗi, một tay vuốt ve hai tiểu cầu đã trưởng lên, một tay đã yên lặng dò xét đi vào nơi tư mật giữa hai mông.

“Ấn.... A.... Cậu thật đúng là.... Càng ngày càng lợi hại....” Dung An Trúc rướn thẳng eo, tùy ý ở trong khoang miệng hẳn co rút rồi lại nhẹ nhàng đóng đưa. “Không, không được.... A a....”

Một tiếng thở dài nặng nề, Dung An Trúc mềm oặt ngã xuống, suy nghĩ tạm thời một mảnh trống rỗng.

Y nhìn Tiêu Luân lau miệng, ngậm lấy thứ y vừa mới bắn ra, khoe miệng còn dính lại chút dấu vết. Dung An Trúc liếm môi, khoe miệng gọi lên ý cười thích thú, hai chân mở rộng, hướng nam nhân bày ra chỗ bí mật.

Tiêu Luân cúi đầu, chậm rãi đem dịch trong miệng nhổ ra, nơi vừa trải qua khuếch trương đã trở nên mềm mại phiếm hồng. Không để cho Dung An Trúc nghỉ ngơi, một lần hữu lực trực tiếp tiến vào, Dung An Trúc nắm chặt ga trải giường, kêu lên một tiếng đau đớn.

Tiêu Luân hôn lên đôi môi vừa rồi hấp dẫn hẳn, trần trọc mút vào, đầu lưỡi vươn ra cuốn lấy lưỡi Dung An Trúc vui đùa. Dung An Trúc một tay ôm đầu hẳn, không chút yếu thế làm cho nụ hôn này trở nên mãnh liệt hơn, đầu lưỡi lui vào tiến ra, cùng Tiêu Luân dây dưa một chỗ.

Tạm nghỉ tách nhau ra, nếu không tựa hồ ngay cả hô hấp cũng sẽ bị đối phương cướp đi. Tiêu Luân tạm dừng động tác, nâng một chân Dung An Trúc gác lên vai mình rồi tà ác cười, hung hăng đè ép đi vào.

“..... Fuck” Dung An Trúc hoài nghi thất lưng mình đã bị bẻ gãy rồi – y cũng đâu phải thanh niên tuổi trẻ dẻo dai, cũng may bình thường y có luyện thái cực, lúc này thể nhưng cũng có thể chống đỡ được động tác ra vào ngày càng hung mãnh của Tiêu Luân. Ngay cả như vậy, khoé mắt cũng không nhịn được mà chút ướt át.

“Đúng vậy....” Tiêu Luân ghé vào lỗ tai y khẽ nói. “Là tôi đang thao cậu....”

Dục vọng của Dung An Trúc chịu ma sát giữa bụng của hai người, niêm dịch ẩm ướt chảy đầy ra trên bụng, còn ở cả nơi Tiêu Luân đang không ngừng ra vào. Thanh âm mạnh mẽ vang dội khắp phòng, thẳng đến khi Tiêu Luân dùng sức động một cái, cả người căng cứng bắn vào trong cơ thể Dung An Trúc.

“Hô....” Tiêu Luân úp sấp trên người Dung An Trúc hồi lâu rồi mới ngẩng lên, rút phân thân của mình ra.

Thất lưng Dung An Trúc đều đã mềm nhuyễn vô lực, cảm thấy cơ thể so với đánh một mãnh nam còn thảm hơn, nhưng vật ngẩng cao giữa hai chân vẫn đang nhiệt tình phun ra chất lỏng trong suốt. Tiêu Luân nâng đùi Dung An Trúc lên, nhìn người anh em của mình vừa rồi còn sinh mãnh chậm rãi rời khỏi cơ thể Dung An Trúc, đến khi toàn bộ được rút ra, cái miệng nhỏ cực kỳ nhiệt tình kia lập tức không ngừng khép mở, giống như muốn đem toàn bộ dịch trắng đang chảy ra giữ lại bên trong.

“A....” Dung An Trúc dường như cũng chịu kích thích không nhỏ, chính mình chưa được phát tiết nhịn không được lại cương cứng thêm chút nữa.

Hai mắt Tiêu Luân vừa qua cao trào lại dần tối lại, thanh âm khàn khàn mở miệng. “Không đủ, phải không?”

Dung An Trúc lườm hẩn một cái, nhưng thân thể hư một lại giống như mang theo vài phần phong tình.

“Khẩu vị của Dung tổng”, Tiêu Luân cầm lấy phân thân của Dung An Trúc cao thấp vuốt ve, khoé miệng càng thêm tươi cười. “Lúc nào cũng rất lớn mà....”

Dung An Trúc rất muốn chửi hẩn, rõ ràng lần nào người không tiết chế được cũng là nam nhân bừa bãi trước mắt này, nhưng lời còn chưa ra đến miệng đã bị Tiêu Luân ôm eo lật lại, dưới thất lưng được nhét vào một cái gối, vật nóng quen thuộc kia cũng áp sát cửa vào.

Phía trước bị cầm lấy xoa nắn, phía sau bị nam nhân thô lỗ cắm vào rút ra, Dung An Trúc không có cơ hội để phản bác, mà thực ra cũng đã quên phải phản bác cái gì. Chính là nam nhân xấu xa kia ở thời điểm mấu chốt lại dừng động tác. Dung An Trúc quay đầu lại, hai mắt ướt át như bao một tầng sương mờ trũng nam nhân. Tiêu Luân đem trụ thể cọ xát giữa đùi hẩn lại không chịu tiến vào.

“Muốn không?” Tiêu Luân ghé vào tai y nói nhỏ. “Lửa nóng này của tôi, có thể thỏa mãn cậu a....”

Dung An Trúc duỗi tay ra sau, cầm lấy vật cứng bướng bỉnh kia để tại hậu huyết chính mình rồi hơi lùi thân, huyết khẩu nộn thịt mở rộng đem vật thể thô to chậm rãi nuốt vào. Dung An Trúc chống đỡ thân thể, nửa quỳ dậy bắt đầu xoay vòng eo.

Tiêu Luân bị chiêu thức này của y biến thành thử dốc liên tục không kiểm chế được, tâm tư vốn muốn đùa giỡn người ta bị ném lên chín tầng mây, phần eo theo bản năng mà đuối theo động tác của Dung An Trúc.

Dung An Trúc thỏa mãn quay đầu lại, ôm đầu Tiêu Luân lại gần, thưởng cho hẩn một nụ hôn sâu hít thở không thông.

31. Chương 31

“Cho tôi đi nha cho tôi đi nha!” Hai tay Tiêu tổng kéo một tay Dung tổng lắc đến lắc đi. “Cho tôi đi nha cho tôi đi nha Dung An Trúc!”

Một tay Dung An Trúc được rảnh rồi cầm văn kiện lên xem, một chút cũng không bị ảnh hưởng.

“An Trúc nha ~” Tiêu tổng tiếp tục lắc, ngay cả người cũng sắp lay đổ theo rồi. “Cho tôi đi đi được không ~”

Dung An Trúc một tay mở nắp bút máy, ký tên vào văn kiện.

“Được nha được nha ~” Tiêu tổng mở to hai mắt đầy vô tội, thỉnh thoảng còn nháy nháy vài cái, không ngừng bắn ra sóng điện. “Nếu không cũng không công bằng a!”

Dung An Trúc cuối cùng cũng chịu liếc hắt một cái. “Không công bằng?”

“Cậu đều đã gặp cha mẹ tôi rồi, tôi còn chưa được nha!” Nam nhân gần ba mươi tuổi tiếp tục giả vờ đáng yêu.

“.....” Dung An Trúc một tay đỡ trán. “Tiêu tổng, bên ngoài còn có người đang nhìn”.

Rèm cửa đang mở, trong ngoài văn phòng đều có thể nhìn nhau rõ đến nhất thanh nhị sở, cho nên kỳ thật hai vị thư ký cùng với Dương phó tổng đang hết sức chuyên chú làm việc của mình, một chút cũng không để ý hai người họ ở bên trong làm cái gì.

“Cậu không đáp ứng tôi sẽ tiếp tục”. Tiêu Luân thấy làm nũng không được liền chuyển sang uy hiếp.

“Tùy cậu”. Dung An Trúc trước sau như một vẫn đậm phong khinh.

“Nếu cậu đáp ứng, tôi liền.... tôi cho cậu ở trên một tháng”. Uy hiếp không tác dụng, vậy thì dụ dỗ.

“Nga?” Dung An Trúc cuối cùng ngẩng đầu nhìn hắt, trong mắt mang theo một tia kinh ngạc. “Chỉ vì muốn cùng tôi trở về mừng năm mới, ngay cả chuyện này cậu cũng làm?”

Tiêu Luân nghiêm túc gật đầu.

Những năm trước, Dung An Trúc đều là một mình đạp máy bay về thành phố nhỏ ở tây nam, đón năm mới cùng các sư phụ trong chùa, Tiêu Luân cũng không có dị nghị gì, không biết làm sao năm nay lại giờ chúng, kiên quyết đòi đi theo cùng.

“Cậu sẽ bị phương trượng đánh đó”. Dung An Trúc mặt nhăn mày nhú, tuy rằng điều kiện trên kia rất hấp dẫn, nhưng mà vẫn phải cân nhắc một chút.

“Tôi không sợ, cơ thể tôi rất khỏe, có thể chịu được”. Tiêu Luân nói.

“Tôi cũng sẽ bị đánh”. Dung An Trúc tiếp tục.

“Tôi đỡ cho cậu!” Tiêu Luân hào khí ngút trời, khí khái nam tử mười phần.

“.....” Dung An Trúc nghĩ nghĩ, tiếp tục lấy văn kiện ra đọc.

“Cậu lúc nào cũng như vậy...” Người nào đó bắt đầu giả bộ đáng thương. “Giống như một cơn gió, khiến cho người ta không thể nắm giữ.... Tôi chỉ là muốn, một ngày nào đó nếu cậu bỏ lại tôi, ít nhất tôi còn có một nơi để chờ cậu”.

..... Vốn nghĩ kế sách này cũng không có tác dụng, nhưng ngày hôm trước còn bị vị lão nhân nào đó nhắc nhở, cho nên, thành ra cũng có một chút tác dụng....

“Cậu phải cam đoan không được ăn nói lung tung”. Dung An Trúc cuối cùng thỏa hiệp.

“Không thành vấn đề!” Nam nhân được đồng ý lập tức sảng khoái buông tay, cầm lấy tập văn kiện Dung An Trúc vừa ký đến bàn làm việc ngồi xem, rất nhanh đã quay trở về trạng thái bình thường.

Vài phút sau, Dương phó tổng gõ cửa đi vào.

Xuống máy bay, gọi taxi đến bến xe, ngồi xe đến thị trấn, đổi thành xe buýt, cuối cùng đi bộ một đoạn, đại khái đi gần hai tiếng mới thấy một ngôi chùa không cũ không mới xuất hiện trước mắt.

Dung An Trúc mặc một chiếc áo khoác bông màu be, khăn quàng cổ màu nâu. Tiêu Luân bên cạnh cũng mặc chiếc áo bông tơ cùng màu, khăn quàng cổ giống nhau.

Thế là Dung An Trúc hai ba vòng đã tháo khăn quàng cổ của Tiêu Luân xuống, nhét vào balo mình.

Tiêu Luân trừng y. “Có cần khoa trương thế không?”

Kỳ thật hẳn muốn hỏi, Dung An Trúc chưa bao giờ để ý đến ánh mắt người khác, vì sao bây giờ lại phải suy tính nhiều như vậy?

Dung An Trúc trở mình xem thường. “Nếu cùng phương trượng tranh luận về phật pháp, tôi có thể nói mấy tiếng cũng không thua. Chuyện này của chúng ta cũng có thể, nhưng là ông ấy già rồi, tôi không muốn ông ấy thương tâm”.

Tiêu Luân hé miệng. “Tôi cũng muốn có một nơi, vào lúc tôi không còn chỗ nào để dựa vào, vẫn sẽ luôn đợi tôi trở về”. Dung An Trúc nhìn Tiêu Luân một cái. “Đây là nhà của tôi”.

Tiêu Luân vốn định nắm tay y, nhưng cuối cùng đổi thành khoát vai y. “Vây đến trước cửa nhà rồi, còn chờ cái gì nữa?”

Dung An Trúc liếc hẳn một cái, hai người trước sau đi lên, bước qua cánh cửa.

32. Chương 32

Cuộc sống trong chùa so với tưởng tượng của Tiêu Luân thì không giống lắm, nhưng cũng không hẳn là quá khác biệt.

Ví dụ như, bốn năm giờ sáng phải rời giường, đây là chuyện hẳn hoàn toàn không ngờ tới. Kỳ thật Dung An Trúc cũng không miễn cưỡng hẳn, hẳn không phải hoà thượng trong chùa, cũng không phải cư sĩ (người tu tại gia) một lòng khổ tu.

Nhưng là mỗi ngày khi trời còn chưa sáng, Tiêu Luân vẫn bò xuống giường, lấy áo bông ra mặc, kiên trì cùng Dung An Trúc đến chính đường ngồi nghe kinh. Có đôi khi khó tránh khỏi ngủ gật, về sau Dung An Trúc để hẳn ngồi gần cửa, gió lạnh sáng sớm thổi vào, Tiêu Luân không bao giờ ngủ gật được nữa.

Ăn cơm đều là đồ ăn chay, Tiêu Luân ăn qua vài ngày, sắc mặt đã xanh mét chẳng khác gì mấy món ăn kia. Dung An Trúc thấy thế thì cười trộm, kéo hẳn lên lút ra sau núi. Không biết là gà ở đâu nuôi, Dung An Trúc tay chân lão luyện bắt được một con, mang đến con suối sau núi xử lý sạch sẽ, hai người cùng nướng ăn, rất có phong độ của mấy vị đại hiệp thời xưa.

Lúc nướng gà, Tiêu Luân đem hai tay Dung An Trúc vì bị nước suối làm lạnh đến đỏ ửng giữ trong ngực ủ ấm.

Ăn xong, hai người đem xương gà chôn ngay tại chỗ, huỷ thi diệt tích. Dung An Trúc kéo Tiêu Luân đến nhà kho nhỏ bên cạnh chuồng gà, y lấy một ít cám đem cho gà ăn, lại để Tiêu Luân đi lấy nước đem cho bọn chúng, sau đó hai người mới rời đi.

“Đó là đàn gà của nhị sư thúc”. Dung An Trúc giải thích.

Ở trong chùa, thức ăn chủ yếu đều là tự mình làm ra. Dung An Trúc kéo Tiêu Luân đến vườn rau phía sau, bón phân nhỏ cỏ y đều làm thông thạo, Tiêu Luân đứng nhìn mà trợn mắt.

Dung An Trúc quăng đòn gánh, xắn tay áo nói. “Cái này mà cũng phải trợn mắt hả, Tiêu thiếu?”

Tiêu Luân bĩu môi. “Sao cậu có thể làm mấy việc này?”

Dung An Trúc cười cười. “Quá tẩn thiên phạm giai bất thị”. (1)

Tiêu Luân lần thứ hai bĩu môi, lần này không trả lời lại. Ở nơi này, thỉnh thoảng Dung An Trúc nói chuyện lại mang theo điểm không ăn nhập, có cái nói ra còn hiểu, có cái hẳn nghe vào thì chẳng hiểu lắm. Có chút giống như cảnh tượng ngày trước khi ‘bàn chuyện làm ăn’, y đối với các tiểu thư giảng ‘kinh’.

Sống ở trong chùa thật sự rất kham khổ nhàm chán, nhưng Tiêu Luân chưa từng than vãn điều gì. Chính là mỗi ngày nhìn Dung An Trúc xếp bằng ở đại đường, hai mắt khép hờ đối mặt với pho tượng Phật tổ, trong lòng hẳn lại có điểm lo sợ.

Lão phương trượng trong truyền thuyết Tiêu Luân chưa từng giáp mặt qua, có chăng chỉ là mỗi sáng ngồi nghe kinh, từ xa xa nhìn bóng dáng lão phương trượng ngồi ở trên cùng. Thời gian còn lại nếu không phải lão phương trượng nhốt mình trong phòng, thì cũng là Dung An Trúc lúi húi đến trần nhỏ giết thời gian.

Trước khi rời đi một ngày, Dung An Trúc ở lại trong phòng của lão phương trượng suốt từ sáng đến tối, bỏ mặc Tiêu Luân một mình không biết làm gì, cuối cùng hắn mới quyết định đến vườn rau. Tưới nước bốn phân hắn không hiểu đúng cách, chỉ có thể ngồi xồm trên đất nhỏ cỏ.

Đến giờ cơm trưa cũng không thấy Dung An Trúc đi ra, Tiêu Luân túm lại một tiểu hoà thượng hỏi, tiểu hoà thượng nói, vẫn còn đang ở trong phòng phương trượng.

“Vậy cơm trưa thì sao?” Tiêu Luân hỏi.

Tiểu hoà thượng cười cười. “Sư phụ vẫn quen bữa trưa không ăn, hôm nay Dung sư huynh sợ là phải theo sư phụ”.

Tiêu Luân ‘nga’ một tiếng, tiểu hoà thượng vừa cười vừa nói. “Trước kia cũng không thấy Dung sư huynh dẫn người về, Tiêu tiên sinh là người đầu tiên đó”.

Tiêu Luân nghe xong lời này, trên mặt có điểm nóng nóng nhưng vẫn không biểu lộ ra điều gì, chính là kéo tiểu hoà thượng đến hỏi mấy chuyện trên trời dưới đất.

Mãi đến giờ giảng kinh buổi tối, lão phương trượng cùng Dung An Trúc mới xuất hiện. Tiêu Luân vẫn ngồi ở chỗ cũ, Dung An Trúc ngồi lại gần hắn, cùng nhau nghe các hoà thượng niệm kinh.

Tẩy rửa xong, trở lại căn phòng nhỏ của Dung An Trúc, Tiêu Luân cuối cùng vẫn nhịn không được đến hỏi. “Hôm nay hai người nói cái gì vậy?”

Dung An Trúc mặc đồ ngủ cuộn tròn trên giường, nhàn nhạt cười, hai mắt hơi nhắm lại, nhẹ nhàng mở miệng. “Không nói cho cậu”.

“.....” Tiêu Luân khẽ hừ một tiếng, cởi áo khoác, leo lên một cái giường khác.

~~ *

~~ *

~~ *

~~(1) Ý lấy từ bài thơ “Vọng Giang Nam” của nhà thơ thời Đường Ôn Đình Quân. Quá tẫn thiên phàm giai bất thị – Ngàn cánh buồm qua đều chẳng phải: nói lên nỗi chờ đợi của thi nhân, ngồi nhìn nghìn chiếc thuyền trôi qua nhưng người kia vẫn không thấy bóng dáng.

33. Chương 33

Sau khi rời khỏi thị trấn, hai người cũng không lập tức quay về thành phố mà nhân lúc đang có hứng đi chơi một vòng Tây Tạng. Đợi đến lúc trở lại S thành đã là mười lăm tháng giêng.

Ngày hôm sau phải đi làm, trước đó một ngày hai người làm tổ trong căn nhà của Tiêu Luân, đem từ trong ra ngoài quét dọn sạch sẽ. Không gọi người giúp việc hay người làm công, tự mình động thủ, mang theo ý tứ hàm xúc muốn thân cận.

Đem rác đi ném xong, Tiêu Luân quay về nhà, vào thư phòng lấy ra hai bản hợp đồng trong ngăn kéo.

Dung An Trúc đem chiếc khăn cuối cùng vắt cho ráo nước, lau lau tay đi ra, liền thấy Tiêu Luân đang ngồi ở sofa chờ y, trên bàn trà còn bày hai bản hợp đồng cùng một cái bút máy.

Dung An Trúc nhướn mày. Tiêu Luân gọi y. “Đến đến đến, xem của hồi môn của tôi”.

“.....” Dung An Trúc ngồi vào ghế, cầm một bản hợp đồng lên xem, thấy được mấy chữ to rõ ràng ‘hợp đồng chuyển nhượng quyền sử dụng đất’.

“Căn phòng này tuy rằng hơi nhỏ”. Tiêu Luân dựa người vào sofa, một tay chống đầu. “Nhưng mà tôi biết cậu sẽ không ghét bỏ nó”.

Dung An Trúc tựa tiểu phi tiểu liễu hất một cái, lật đến trang cuối, Tiêu Luân đã ký tên sẵn, y cầm bút lên, ký xuống tên của mình. Ký xong cũng không đưa ngay cho Tiêu Luân mà cuộn lại, gõ đầu Tiêu Luân một cái.

“Cậu làm gì?” Tiêu Luân cười mắng.

“Cho cậu lắm quỷ kế”. Dung An Trúc gõ thêm hai cái nữa.

Tiêu Luân cười không đáp.

Dung An Trúc cầm tờ hợp đồng còn lại ký nốt, ném cho Tiêu Luân. “Tôi nếu đã đáp ứng cậu thì sẽ không nuốt lời. Tôi nói muốn lưu lại, thì sẽ không một mình rời bỏ cậu. Lễ mừng năm mới cậu theo tôi trở về để thăm dò đường lui của tôi, bây giờ còn dùng một căn nhà để bắt tôi mọc rễ ở nơi này, cậu đối với tôi thật sự một chút tin tưởng cũng không có sao?”

Tiêu Luân hé miệng cười vài giây rồi mới nói. “Chính xác là tôi không tin tưởng chính mình”.

Dung An Trúc nhìn hắn không nói, Tiêu Luân cũng không trốn tránh, thẳng thắn trước mặt y.

Từ nhỏ hắn đã là thiên chi kiêu tử, làm gì cũng dễ như trở bàn tay, nhưng khi đối mặt với Dung An Trúc, tựa hồ cho tới bây giờ trong tiềm thức của hắn luôn cảm thấy một phần tự ti – vì y tiêu sái, ổn trọng, thành thực, lại quá mức thản nhiên. Dường như đối với phần tình cảm này, y lúc nào cũng là bộ dáng vân đạm phong khinh, khiến cho người ta hoài nghi y chẳng hề đặt quá nhiều tâm tư.

“Cho dù cậu có đủ tâm tư, nhưng tình cảm này cũng không phải là trọng tâm trong cuộc sống của cậu. Nếu như có chuyện gì khác xảy ra, vậy thì bên nào trọng bên nào khinh?”

Dung An Trúc nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng cười nói. “Cậu không công bằng”.

Tiêu Luân nhú mày. Dung An Trúc cười cười đi đến phòng bếp, một bên chuẩn bị trà một bên nói. “Cậu cũng không phải là người sống vì tình yêu, vì sao lại đòi hỏi điều ấy ở tôi?” Rót hai chén trà trở về, ngồi xuống sofa.

Tiêu Luân ngẩng đầu nhìn y. “Cậu có yêu tôi không?”

Hắn cuối cùng cũng hỏi ra. Cho tới bây giờ hai người vẫn chưa trực tiếp nói đến chuyện này, có lẽ bởi vì đều là người trưởng thành, có lẽ bởi vì đều đã quá quen thuộc, hay có lẽ là vì tình cảm này chưa đến mức yêu?

Tiêu Luân còn chưa đợi Dung An Trúc trả lời, tâm can đã bị suy nghĩ của mình quất cho một roi.

Dung An Trúc đưa cho hắn một chén trà.

“Yêu là thứ rồi sẽ biến mất”. Dung An Trúc nhẹ nhàng thở dài, vươn tay nghịch vài sợi tóc rủ xuống bên trán Tiêu Luân. “Hận cũng thế”.

Tiêu Luân hơi thay đổi sắc mặt, con quỷ nhỏ trong lòng hắn quất roi ngày càng mạnh.

“Người xuất gia không nói yêu hận, chỉ nói từ bi”. Dung An Trúc thấy hắn như thế, khoé miệng hơi nhếch lên.

Tiêu Luân nghĩ thầm, hay là đi mời ông nội hắn đến làm phiên dịch?

“Nhưng tôi chỉ là người phạm tục, cậu thì lại càng không phải nói”. Dung An Trúc mỉm cười.

“Vậy nói phạm tục thôi”. Tiêu Luân sắp thở dài.

“Tôi yêu cậu”.

34. Chương 34

Tiêu Luân không đáp lại Dung An Trúc, không phải tình cảm của hắn không đủ sâu nặng, ngược lại, nó xoay chuyển trong lòng hắn, khuếch tán trong máu hắn, thế nhưng ba chữ kia hắn không nói ra.

Trái lại, Dung An Trúc bị hắn yêu cầu lại có thể cứ như vậy thốt ra – điểm ấy hắn không bằng Dung An Trúc.

Nhưng ở trong lòng hắn có điểm nghi hoặc, vì sao Dung An Trúc không hỏi hắn?

Không thể phủ nhận, cùng Dung An Trúc một chỗ là chuyện bất ngờ xảy ra, nhưng một năm rồi lại một năm trôi qua, ở vào lúc chính bản thân hắn còn không tự ý thức được, hắn đã làm ra những hành động như vậy, vô luận là đưa Dung An Trúc về Tiêu gia, hay là thăm dò đường lui của y, kéo y mọc rễ ở nơi đây.

Muốn đem người này giữ ở bên cạnh, cho dù có một ngày tình cảm này đã nguội lạnh hay thậm chí là không còn, hắn cũng không muốn chia lìa.

Nhưng còn suy nghĩ của Dung An Trúc? Cho dù y nói yêu hắn, nhưng nghe vào chẳng khác gì một câu trấn an cho có lệ, bằng không vì sao y không hỏi, là vì y biết, hay là phần tình cảm này, y thực chất không cần?

“Tôi không cần”.

Dung An Trúc bình tĩnh hít thở, nhìn trần nhà nhẹ nhàng nói, âm thanh khàn khàn khô gỏi.

Tiêu Luân áp trên người y bất động, vật nóng vẫn chôn sâu trong cơ thể Dung An Trúc, hắn cũng không lấy ra.

Con người là động vật rất hay tò mò, bình thường những lời muốn hỏi sẽ không thể dễ dàng nói ra, nhưng vào một lúc nào đó lại có thể thẳng thắn thành khẩn.

Dù sao lúc này thân thể đều đã trần trụi, còn có cái gì để thẹn thùng?

Nửa đêm, sau một phen chiến đấu kịch liệt, Tiêu Luân hạ vũ khí đạt đến cao trào trong cơ thể Dung An Trúc, còn chưa hoàn toàn bình ổn lại, hắn ghé vào bên tai y, nhẹ giọng hỏi ra lời trong lòng.

Lời Dung An Trúc nói ra tựa hồ rất tàn nhẫn, nhưng Tiêu Luân không làm ra hành động gì. Lúc này, thân thể không có lấy một chút bảo hộ, nhưng hắn lại vạn phần an tâm, Dung An Trúc sẽ không thương tổn hắn.

“Lấy ví dụ thế này có lẽ không thích hợp lắm”. Lúc nói ra lời này, Dung An Trúc khẽ cười. “Cậu sẽ không bởi vì súng vật của cậu không nói lời nào mà không biết nó muốn gì, bởi vì nhất cử nhất động nó làm ra đều đã thể hiện suy nghĩ của nó”.

Tiêu Luân dịch người, khoe miệng mang theo ý cười lại có điểm run rẩy vụn vụn. “Cái ví dụ này đúng là không thích hợp tí nào”.

“Tôi chỉ muốn nói, con người cũng là động vật, tất cả hành động của cậu đều nói cho tôi biết, cậu suy nghĩ cái gì”. Dung An Trúc khẽ cười nói. “Cho nên, tôi không cần”.

Tiêu Luân thẹn quá hoá giận, trừng Dung An Trúc. “Vậy cậu nói xem hiện tại tôi muốn làm gì?”

Dung An Trúc trở mình xem thường, còn muốn làm cái gì, chính là lưu manh đùa giỡn – cái thứ còn chôn trong cơ thể y cùng y chặt chẽ tiếp xúc lại bắt đầu cương lên rồi.

“Cút”. Dung An Trúc nói.

Tiêu Luân làm sao có thể cút, cười hắc hắc đem vị trí đối ngược cho Dung An Trúc, chính hắn nằm đối diện trần nhà. “Tôi trở về Tiêu gia”.

“Ừ...” Dung An Trúc tùy ý Tiêu Luân hành động, thấp giọng trầm ngâm.

“Cậu ở lại Khao Trúc”. Tiêu Luân nói. “Tôi cho cậu đường lui, cậu có thể làm chuyện cậu muốn”.

Dung An Trúc một bên phối hợp động tác với Tiêu Luân, một bên khẽ cười nói. “Hợp ý tôi đấy”.

.....

“Tiêu Luân”.

“Ân?”

“ ‘Từ’ trong Phật ngữ, chính là yêu trong phạm tục”. (‘từ’ trong ‘từ bi’)

“Ân”.

Nhân viên của Khao Trúc Văn Hoá vẫn luôn cảm thấy công ty nhà mình thật sự là.... Ý vị tuyệt vời a!

Hết năm, công ty tổ chức đại hội công nhân viên, Tiêu tổng luôn luôn khí phách tiêu sái còn thật sự nghiêm túc thành khẩn phát biểu một bài, lòng người nghe mà hoảng sợ, không biết có phải là đang an ủi trước khi cắt giảm biên chế không.

Nhưng người nào đó năng lực nắm bắt thông tin bên lề quá mạnh thì vẫn vô cùng trấn định.

“Dương phó tổng, anh xem đây là chuyện gì?” Vị thư ký nào đó cùng cấp trên nhà mình lặng lẽ kể tai nói nhỏ.

“Hắn là không phải chuyện xấu”. Dương phó tổng lặng lẽ ném trở về.

Bài phát biểu dài đến hai tiếng kết thúc, Tiêu tổng ôn nhu mỉm cười nói. “Những năm qua, cảm ơn sự tín nhiệm của mọi người dành cho tôi và Dung tổng. Khao Trúc Văn Hoá có được ngày hôm nay, đều là nhờ sự cố gắng của mọi người”.

“Dương nhiên, nhất là bên trên còn có một toà núi lớn thỉnh thoảng đến chèn ép....” Dương phó tổng lần này chủ động kể tai nói nhỏ với thư ký nhà mình.

“Hiện tại tôi xin tuyên bố, từ hôm nay chức vị tổng tài của Khao Trúc chính thức được chuyển giao”. Tiêu Luân nhìn Dung An Trúc ngồi bên cạnh. “Tôi sẽ tiếp tục đảm nhiệm vị trí chủ tịch liên hợp của công ty”.

Phía dưới một trận xôn xao, anh nhìn tôi tôi nhìn anh, hết nhìn Tiêu tổng lại nhìn Dung tổng – nga, hoá ra là như vậy!

Tiêu Luân cười nói. “Sau đây mời tân tổng tài của Khao Trúc Văn Hoá, Dung tổng lên phát biểu đôi câu”.

Dung An Trúc cười cười nhìn mọi người, chậm rãi mở miệng. “Có việc báo cáo, không việc tan cuộc”.

Cho nên nói, cũng chỉ là đổi thang không đổi thuốc mà thôi!

“Dương Tập”. Mọi người lục tục ra khỏi hội trường, Tiêu Luân mở miệng.

Dương phó tổng mở to hai mắt vô tội nhìn nhị vị quan trên, trong lòng thầm nghĩ, không phải vừa rồi phân tán có một chút đã bị bắt được chứ?

Tiêu Luân ngồi ở bàn họp, cầm trên tay một tập văn kiện. Dung An Trúc ngồi bên cạnh hắn, trước mặt y cũng có một tờ giấy.

“Lão bản, lão đại”. Dương phó tổng ngoan ngoãn mở miệng.

“Tôi sắp đến Tiêu thị”. Tiêu Luân trực tiếp mở miệng.

Quả nhiên tin lẻ đường chính xác a....

“Cậu muốn đến làm trợ lý cho tôi không?”

..... Dương Tập rất muốn hỏi một câu, cái gì?

“Đây là offer, cậu xem một chút”. Tiêu Luân đưa ra tập văn kiện.

Dương Tập chậm rãi tiếp nhận, lật thẳng đến trang ghi tiền lương, gấp ba lần hiện tại – quả nhiên là rừng lớn thì có quả to! Dương Tập nhìn Tiêu Luân, lại nhìn Dung An Trúc.

“Đây là giấy tờ huỷ hợp đồng của cậu với Khao Trúc”. Dung tổng giơ ngón tay chỉ tờ giấy trước mặt, thần nhiên cười nói.

~~Dương phó tổng của tui sắp có đất diễn rồi hê hê

35. Chương 35

Văn phòng tổng tài vốn có hai người dùng, hiện tại một người đi rồi, cho dù đồ đạc của hắn cơ bản vẫn còn ở đây, nhưng vẫn cảm thấy có chút trống trải. Dung An Trúc nhìn vị trí vốn dĩ thuộc về Tiêu Luân, trên mặt mang theo biểu tình nghi ngờ.

Không nghĩ lại có điểm hoài niệm.

Cùng tưởng niệm.

Khoảng cách hoặc thời gian là sát thủ của tình yêu, mà khoảng cách cùng với thời gian là sát thủ lớn nhất của tình yêu.

Y cũng không phải quá tự tin, tỷ như Tiêu Luân không có y thì sẽ không sống nổi. Nếu Tiêu Luân rời đi, hoặc là trở về vòng tròn lớn luẩn quẩn kia, gặp một người khác, hắn cảm thấy đó là người tốt, thì y cũng không còn cách nào.

Y cũng không phải không có Tiêu Luân thì không sống được.

Ngày đó y cùng phương trưởng nói, ba phần vì người, bảy phần vì mình. Phương trưởng hỏi y sao lại vì người, y nghĩ nghĩ, chỉ nói chung quy vì người cũng là vì mình.

Nhưng y cũng không phải hoà thượng, phải gạt bỏ tham sân si. (tham lam – tức giận – si mê/ngu tối).

Phương trưởng nói với y, y có thể ở chốn hồng trần bị ba nghìn tia phiền não quần quanh, đó cũng là chuyện tốt. Trong chùa dưỡng dục y, không phải trói buộc y, lòng người ai cũng không thể trói buộc.

Nhưng có một thời gian, y cảm thấy chính mình đã bị Tiêu Luân trói buộc.

Giả sử đời này không có Tiêu Luân, có lẽ y sẽ tiếp tục cuộc sống tản mạn mà bất loạn, đi đi dừng dừng, cả đời lang bạt, cư vô định sở. (không nơi ở cố định).

Y xuất thân bình thường, trong mắt người đời thậm chí là thấp hèn. Ngay từ đầu đã không lưu tâm, đến khi lưu tâm rồi lại phải gạt bỏ nó đi cũng chẳng phải một quá trình dễ dàng. Thời gian vừa đúng, ở vào lúc y vừa buông bỏ tất cả, Tiêu Luân lấy trạng thái nhẹ nhàng nhất mà xuất hiện trong đời y.

Cho nên y và hắn ở chung có vui cười, có tức giận, có mắng mỏ. Sau khi thẳng thắn nói chuyện lại càng thêm hoà hợp lẫn nhau.

Trong phần tình cảm này, dường như Tiêu Luân là người cố chấp hơn, nhưng quay trở lại lúc ban đầu, là ai đã câu dẫn ai?

Dung An Trúc xoay ghế dựa hướng ra cửa sổ, nhìn toà cao ốc thấp hơn phía đối diện, hai tay đan chéo dưới cằm, ngón tay vờ vẽ viền môi, trên miệng gợi lên tươi cười thản nhiên.

Tiêu lão gia chính thức bổ nhiệm Tiêu Luân vào vị trí phó tổng giám đốc của Tiêu thị, phụ trách chiến lược của công ty, các kế hoạch chung, quản lý, còn kiêm cả tài vụ. Người sáng suốt vừa nhìn đã biết là đang bồi dưỡng hắn cho vị trí lão đại.

Dương Tập theo Tiêu Luân ‘đi ăn máng khác’ là trợ lý đặc biệt cho hắn.

Tiêu Kiệm cũng là phó tổng, phụ trách phát triển và thương mại hoá. Tiêu Luân vừa mới nhậm chức, sau khi kết thúc buổi họp cổ đông cấp cao, gã liền ở lại trong văn phòng Tiêu Luân, cùng Dương Tập mất to trường mất nhỏ.

Người nào đó năng lực dò la cực mạnh sau khi so chiêu cùng vị phó tổng này liền vùi đầu làm việc, một ánh mắt cũng không thêm ném qua – hành động này có thể coi là trốn tránh uy hiếp trong tiềm thức.

Tiêu Kiệm cũng không đi để ý vị trợ lý này, dù sao thoát nhìn cũng chỉ là một tên bình thường. Tuy rằng là cùng Tiêu Luân từ công ty trước chuyển tới, nhưng trước kia khí tràng của Dung An Trúc làm cho người ta có cảm giác quá mức mãnh liệt, thế là trong tiềm thức những người khác tự động bị xem nhẹ.

Tiêu Kiệm chỉ lưu tâm mình Dung An Trúc. Tuy rằng hiện tại hai người kia không cùng một chỗ, thời gian ở chung cũng giảm bớt, nhưng là sự uy hiếp của Dung An Trúc vẫn không thể bỏ qua.

Tiêu Kiệm sờ cảm khê cười, kính mắt vì ánh đèn mà loé loé sáng.

Dương Tập lại cố gắng cúi đầu, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Tiêu Luân bị kéo đến bàn ‘việc nhà’ Tiêu gia một phen, nội dung đơn giản là nếu đã trở về Tiêu thị, không bằng dọn luôn về nhà, người một nhà cũng có nhiều cái thuận tiện. Tiêu Luân chỉ cười nói, biệt thự Tiêu gia cách Khao Trúc quá xa, Dung An Trúc không muốn đến ở.

Vừa nghe đã biết là lấy cớ, ai quản có đúng là Dung An Trúc không muốn đến ở hay không?

Tiêu lão gia tử cũng không miễn cưỡng, thả Tiêu Luân trở về.

Tiêu Luân đi rồi, Tiêu lão gia tử ngồi vuốt râu, cười cười không rõ ý nghĩa.

“A Luân”. Tiêu Kiệm buông quyển tạp chí trong tay, nhìn người vừa mới vào văn phòng.

“Anh họ”. Tiêu Luân chào hỏi, thiêu mi. “Ngọn gió nào thổi anh đến đây vậy?”

“Đương nhiên là phong tiếp phong*”. Tiêu Kiệm cười nói. “Chú ra ngoài lâu như vậy rồi, hiện tại người một nhà cuối cùng cũng đoàn tụ, tiểu Nhân với tiểu Giai cứ ồn ào đòi phải ăn cơm với chú”.

* Phong tiếp phong: chữ phong đầu tiên là chỉ gió, tiếp phong là đón tiếp/mời khách dùng cơm.

“Được, lúc nào?” Tiêu Luân cười đáp.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, tối nay luôn đi, thế nào?” Tiêu Kiệm cũng cười.

“Không thành vấn đề, thời gian địa điểm mọi người cứ quyết, báo cho em một tiếng là được rồi, chắc chắn sẽ đến đúng giờ”. Tiêu Luân nói.

“Nói rồi đó, đến muộn phạt một bình rượu trắng”. Tiêu Kiệm cười đứng dậy.

Tiêu Luân cười to, sau khi đóng cửa lại, nhìn nhìn bàn làm việc của trợ lý, Dương đặc trợ (trợ lý đặc biệt) đem hai chồng văn kiện ngăn cản chính mình với thế giới bên ngoài. “Cảm thấy thế nào?”

“Hai con sói cười đặc biệt chân thành”. Dương đặc trợ trả lời chi tiết.

Tiêu Luân nhếch miệng. “Nếu đã nói vậy, đêm nay chi bằng cậu đi cùng luôn đi”.

Dương Tập trợn mắt, cảm nhận nỗi đau hoạ từ miệng mà ra.

“Đêm nay tôi chắc chắn sẽ bị chuốc rượu, cậu giúp tôi lưu ý mấy con sói kia, đừng làm tôi bị chiếm tiện nghi”. Tiêu Luân nói, đi đến bàn làm việc ngồi xuống.

“..... Lão bản”

“Àn?”

“Tôi muốn trở về....”

“Mơ đi”.

36. Chương 36

Hào môn thế gia chưa bao giờ thiếu đi những tiết mục đâm đá lẫn nhau, thế hệ trước cũng không phải không biết, mà thói đời chính là như thế, cá lớn nuốt cá bé, nếu ngay cả người trong nhà cũng đấu không lại, thì làm sao đấu được với người ngoài?

“Lão gia tử đúng là quyết tâm phải mài mòn tôi”. Tiêu Luân ôm Dung An Trúc, hung hăng than thở.

Dung An Trúc xoa bụng hần trấn an.

Mấy ngày nay hần đều bị Tiêu Kiệm lôi ra ngoài, nếu không phải đi cùng các đường huynh biểu muội thì cũng là gặp mặt ăn cơm với nhóm nguyên lão cấp cao trong công ty. Hết trắng lại đỏ lại vàng uống vào, mỗi lần hần đều là được Dương đặc trợ dìu trở về. (trắng đỏ vàng:chỉ rượu)

“Ném cho tôi vị trí này rõ ràng là muốn nói cho người khác biết, đây là hồng tâm, phải bắn trúng!” Tiêu Luân bị dạ dày hành cho khó chịu, cọ cọ trên người Dung An Trúc.

“Đến uống chút nước đi”. Dung An Trúc cầm cốc nước trên tủ đầu giường đem cho Tiêu Luân.

Tiêu Luân lắc đầu. “Không uống, uống vào lại muốn nôn”.

“Vậy thì nôn, nôn cho sạch sẽ càng tốt”. Dung An Trúc đem cái cốc kê bên miệng Tiêu Luân.

Tiêu Luân ngậm miệng lắc đầu, nhất định không chịu uống.

Dung An Trúc không nói gì nhìn hắn chơi xấu, cuối cùng đành phải chính mình ngậm một ngụm nước to, rồi mới quay sang mớm cho hắn.

“Ngô...” Tiêu Luân bị bắt nuốt vào chất lỏng ấm áp, một bên than thở. “Mới nôn xong, cậu cũng dám đến”.

“Tôi đâu có chê cậu”. Dung An Trúc nói.

Tình trạng như vậy đương nhiên đã sớm đoán được, Tiêu Luân đương nhiên không có khả năng ở Tiêu thị thuận buồm xuôi gió. Chính là tình cảnh này dường như rất giống vài năm về trước, khi đó hai người vừa mới gây dựng sự nghiệp, mọi chuyện dù vất vả thế nào đều có hai người chống đỡ, không khỏi có chút thốn thức.

Mà hiện tại, đối mặt với áp lực càng lớn, y lại không thể ở bên cạnh hắn.

Dung An Trúc nửa ôm nửa đỡ nam nhân đã mơ màng nằm xuống giường, đắp chăn cho hắn, rồi chính mình cũng nằm xuống.

“Dung thiếu...”

“Àn?”

“Cảm ơn”.

“Ngủ ngon”.

Cứ như vậy kéo dài hơn một tháng, Tiêu Kiệm bên kia yên ắng dần, Tiêu Luân coi như qua cửa ải thứ nhất – Dương đặc trợ cũng vậy.

Cơ hồ mỗi ngày đều uống say đến không còn biết trời đất, ngày hôm sau lại vẫn có thể thanh tỉnh đi làm, hiệu suất làm việc một chút cũng không hề thấp, thế nhưng lũ lượt kéo tới chính là công việc càng thêm nặng nề. Đầu năm, tuy rằng rất nhiều quyết sách đã được định phương hướng tốt từ năm trước, nhưng cũng chính là vì thế mà Tiêu Luân cần làm rất nhiều việc mới có thể đuổi kịp tiến độ của công ty.

Cách thức làm việc giữa công ty lớn và công ty nhỏ hoàn toàn khác nhau, bất quá cũng may là trước kia Tiêu Luân đã áp dụng phương thức quản lý của Tiêu thị vào Khao Trúc Văn Hoá nhà mình, cho nên cũng có điểm giống nhau. Tuy rằng là thế, mỗi đêm vẫn phải ở lại văn phòng đến mười hai giờ là chuyện không tránh khỏi.

Dương đặc trợ thì lại càng hoài niệm cuộc sống mỗi ngày sáu giờ tan tầm trước kia.

Lúc trước, Dung An Trúc có mời hắn uống trà, đặc biệt khách khí đặc biệt chân thành nói. “Tiểu Dương, sau này Tiêu Luân phải nhờ cậu chiếu cố”.

Làm cho hắn cực kỳ khiếp sợ, liên tục gật đầu nói nào có nào có là chuyện phải làm là chuyện phải làm.

X, tên nào tên nấy đều là cáo già!

Thời gian Tiêu Luân về nhà càng ngày càng muộn, có lúc Dung An Trúc không chờ được đành đi ngủ trước. Dung An Trúc cũng từng nói, nếu muộn quá thì ngủ lại ở công ty luôn đi, hắn là phó tổng, trong văn phòng chắc chắn phải có phòng nghỉ.

Tiêu Luân lắc đầu. “Nhìn thấy cậu sẽ không mệt mỏi”.

Dung An Trúc cười mắng. “Buồn nôn còn lấy làm thú vị”.

Tiêu Luân nói chính là thật lòng, hẳn đương nhiên biết chính mình có thể làm được, nhưng mỗi khi nghĩ đến ý nghĩa của những việc mình đang làm, hẳn lại cần có Dung An Trúc ở bên.

Không thiếu người ở sau lưng chỉ trở bàn tán về hắn, nếu hiện tại muốn tranh giành vị trí ở Tiêu gia, vì sao lúc trước còn thề thốt muốn tung hoành thiên hạ, kết quả bây giờ còn không phải xám xịt trở về?

Hắn không để ý là ai đã tung ra tin đồn này, hẳn chỉ cần biết chính mình đang làm gì là tốt rồi. Hẳn không nói với Dung An Trúc tất cả mục đích của hắn, nhưng trong thâm tâm hẳn tựa hồ biết, Dung An Trúc sẽ hiểu.

Cuối cùng cũng đến cuối tuần, cướp được nửa ngày nghỉ nhàn hạ, Tiêu Luân nằm bẹp trên giường, thoải mái rên hừ hừ. Nhiều lúc hắn rất muốn hỏi, Dung An Trúc có phải vừa sinh ra đã có bàn tay vàng – tiểu tử này ngày cả thủ pháp mát xa cũng chuyên nghiệp như thế.

Hai tay Dung An Trúc thấm ướt tinh dầu, thuận theo đường cong cơ thể trên người Tiêu Luân xoa bóp. Lúc trước khi y học Thái Cực, cũng thuận tiện học được mấy bài xoa bóp từ đại sư.

“Tuần sau tôi đi SZ thị công tác”. Tiêu Luân hí mắt nói.

“Nga, đi bao lâu?” Dung An Trúc hỏi.

“Chắc khoảng một tuần, tôi sẽ cố gắng rút ngắn thời gian”. Tiêu Luân trả lời. “Công ty bên này nhiều việc muốn chết, cậu không biết tiểu Dương sắp bị đồng tài liệu chôn sống rồi”.

“Cậu ta có đi với cậu không?”

“Có”. Tiêu Luân xoay đầu, tiếp tục nằm úp sấp. “Nếu không tôi không an tâm. Tôi không ở đây, trong công ty nhất định sẽ có người chỉnh cậu ta”.

“Cậu ta đi theo cậu tôi cũng an tâm”. Dung An Trúc nói.

Tán gẫu một hồi, Dung An Trúc đến phòng tắm rửa tay, cầm một cái khăn ẩm đi ra, thay Tiêu Luân lau người, sau đó mới vỗ vỗ mông hắn. “Được rồi”.

Tiêu Luân đứng lên, vặn mình một cái. “Thoải mái muốn chết, bảo bối cậu thật giỏi”.

Dung An Trúc thiêu mi. “Muốn thoải mái hơn nữa không?”

Tiêu Luân cười ta. “Được, đến nha!”

“Vậy tiếp tục nằm úp xuống đi”. Dung An Trúc nói xong, đem đồ đạc dọn dẹp vào phòng tắm.

Đợi đến khi đi ra, Tiêu Luân quả nhiên ngoan ngoãn nằm úp sấp trên giường, Dung An Trúc còn nghĩ tên này sao hôm nay lại nghe lời như vậy, đi qua nhìn mới thấy người này đã ngủ mất, khoé miệng còn ướm ướm. Dung An Trúc cười cười, đắp lại chăn cho hắn, kéo rèm cửa rồi đi ra ngoài, để cho Tiêu Luân chút yên tĩnh.

Pha cho mình một ấm trà, Dung An Trúc mở máy tính, hòm thư đến có mấy thư mới, mở từng cái ra xem rồi chọn những cái quan trọng trả lời lại.

Di động không tiếng khê rung, Dung An Trúc cầm lên xem, khoé miệng khê nhếch, nghe máy. “Xin chào”.

“Xin chào, tôi tìm Dung lão bản”. Bên kia truyền đến thanh âm bi thương thành khẩn, làm cho người ta nghe xong trong lòng lạnh lẽo.

“Tôi đây”.

“Dung lão bản, tư liệu ngài cần tôi đã gửi đến hòm thư mã hoá, mời ngài chú ý kiểm tra”.

“Được, cảm ơn”.

“Đừng khách khí, anh khách khí tôi sẽ sợ hãi”. Bên kia nói.

Dung An Trúc cong cong khoé miệng, cúp máy.

37. Chương 37

Chạng vạng, Tiêu Luân tỉnh dậy, lại là bộ dáng sinh long hoạt hổ, cơm tối ăn xong liền lăn đến giường, biến thành ăn Dung An Trúc. Nghĩ đến thời gian trước cùng thời gian kế tiếp đều không được làm, Dung An Trúc cũng liền phối hợp với hắn, động tác yêu cầu độ khó cao cũng làm, cuối cùng chỉ có thể ôm thất lưng đem Tiêu Luân đá xuống giường.

“Này, dùng xong rồi ném a!” Tiêu Luân từ dưới đất bò lên trên giường, cười hì hì ôm y.

Dung An Trúc vỗ vỗ mặt hắn. “Nháo đủ chưa? Xong rồi thì nghỉ ngơi cho tốt đi, mai cậu còn phải đi công tác”.

Tiêu Luân thoả mãn ôm người kia nằm xuống. “Gần đây bên cậu thế nào?”

“Cậu ở phía trước trải đường sẵn rồi, tôi còn có thể thế nào?” Dung An Trúc nói.

Tiêu Luân khi mới trở lại Tiêu gia đã lập tức cùng lão gia tử đặt ra ba quy ước, thứ nhất không được động đến Dung An Trúc cùng Khao Trúc Văn Hoá, thứ hai thứ ba còn chưa nghĩ ra. Cho nên Khao Trúc không có sức ép từ Tiêu gia, việc làm ăn thông thuận hơn rất nhiều.

“Sao lại không thế nào”. Tiêu Luân nói. “Lão gia tử cũng không phải nói là làm dâu, mấy cái chuyện lật lọng là ông ấy giỏi nhất. Chẳng qua hiện tại đang bận chỉnh tôi thôi, cho nên cậu nhân lúc rảnh rỗi, việc gì nên làm thì làm mau đi”.

“Muốn chỉnh cậu còn cần đích thân ông ấy ra tay hả”. Dung An Trúc cười nói.

“Không cần, ai...” Tiêu Luân thở dài.

Tiêu Luân mang theo Dương đặc trợ xuất phát đi SZ, Dung An Trúc một mình thanh nhàn, mỗi ngày gần giữa trưa mới đến công ty.

Khao Trúc thật sự là vui vẻ, thẳng đến một ngày, Dung An Trúc bị người ta đến phá cửa đập bàn.

“Dung An Trúc, mày XX đem mọi chuyện nói rõ ràng!” Người đến cao to thô kệch, miệng ồm ồm thô tục.

“Lâm tổng, tức giận lớn như thế, cẩn thận ảnh hưởng đến gan”. Dung An Trúc cười cười, chỉ chiếc ghế đối diện bàn làm việc. “Mời ngồi, để tôi pha cho anh chén trà”.

“Phi, mày đừng có ở trong này giả mù sa mưa!” Nam nhân đỏ mặt tía tai, đúng là tạo nên cảm giác gan phổi sắp nổ tung. “Bình thường tao với mày nước sông không phạm nước giếng, mày động đến tao là có ý gì?”

Dung An Trúc vẫn là biểu tình đạm cười. “Công ty của Lâm tổng vài năm gần đây phát triển không tồi, tôi chỉ là muốn thử xem có cơ hội hợp tác hay không thôi”.

Hợp cái gì tác?! Hiện tại thẳng nhai này rõ ràng là muốn cá lớn nuốt cá bé! Nam nhân hận không thể bay qua bàn làm việc túm lấy cổ Dung An Trúc. “Tao nói cho mày biết họ Dung kia, nếu mày dám động đến tao, tao thề sẽ không để mày sống yên ổn đâu!”

“Lâm tổng, mọi người cùng hoà thuận hợp tác không phải tốt sao?” Dung An Trúc thở dài. “Điều kiện tôi đưa ra không hề kém, không bằng anh trở về cân nhắc một phen, tỉnh táo lại rồi chúng ta tiếp tục bàn?”

“Phi!” Nam nhân nhổ một ngụm, không chút mảy may bị thuyết phục.

Đợi đến lúc bảo vệ chạy lên, nam nhân hùng hùng hổ hổ mới được ‘mời’ ra ngoài.

Dung An Trúc thở dài, cầm tập văn kiện đang đọc dở tiếp tục xem.

Tiêu Luân vừa đến công ty con ở SZ đã bị người ta không tiếng động ra oai phủ đầu.

Tổng giám đốc Lý của công ty con tự mình tiếp đãi bọn họ, đưa người đi các nơi trong công ty cuối ngựa xem hoa một lần, rồi kéo đến một nhà hàng lớn ăn ngon một trận, buổi chiều tiếp tục đi uống trà ngắm cảnh Hongkong, buổi tối đến câu lạc bộ đêm xa hoa rục rịch.

Dưới ngọn đèn mờ ám, mấy tiểu thư lộ da lộ thịt ngồi bên, Tiêu Luân trên mặt cười cười, nhìn thì như trái ắp phải ôm, nhưng cơ hồ không có động tác gì khác.

Lý tổng xem ở trong mắt, cười nói. “Mấy cô gái này đều xinh đẹp động lòng, chẳng lẽ Tiêu tổng chường mắt?”

Tiêu Luân cười nói. “Nào có, chính là hiện tại đã là người có vợ, nếu bị biết được, trở về sẽ bắt tôi quỳ bàn giặt a”.

Lý tổng cười to. “Nam nhân ra ngoài sao còn phải chịu tính khí này của nữ nhân. Yên tâm, cậu ở SZ xa xôi, phu nhân làm sao quản đến được?”

Tiêu Luân liếc nhìn Dương Tập ngồi một bên. “Ở đây có người thân tín của y a”.

Lý tổng liền đối Dương Tập nói. “Dương đặc trợ sẽ không mất hứng như vậy chứ?”

Dương đặc trợ trên mặt một vẻ vô tội, lời di động ra, nhắm ngay Tiêu Luân chụp một cái, rồi mới nhấn gửi đi hình ảnh. Sắc mặt Lý tổng lập tức thay đổi, nhưng nhìn Tiêu Luân còn không nổi giận, gã cũng không tiện phát câu.

Di động Tiêu Luân lập tức vang lên, Tiêu Luân một bên ‘ai nha ngại quá’ một bên đứng lên ra ngoài nghe điện thoại. “Uy, không có không có, Lý tổng làm chủ anh cũng không tiện từ chối.... Ai cũng đừng giận, gặp dịp thì chơi mà thôi, thật đó.... Cũng phải tin tưởng anh....”

Lý tổng nhìn một màn này, không biết nên làm ra biểu tình gì, Dương Tập thì vẫn vẻ mặt vô tội như cũ. “Dung tổng mất hứng, Tiêu tổng sẽ không cao hứng. Tiêu tổng mất hứng, sẽ không phát tiền lương cho tôi....”

“.....”

Đại khái nửa giờ sau, Tiêu Luân ở toilet cùng Dung An Trúc cười nói đùa giỡn đủ rồi mới trở lại ghế lô, vừa tiến vào đã nói. “Ngại quá Lý tổng, hôm nay cảm ơn tiếp đãi của anh, bất quá thời gian cũng không còn sớm, tôi với tiểu Dương về khách sạn nghỉ ngơi trước....”

“Sao có thể, tôi đưa mọi người về”. Lý tổng đứng lên nói.

Tiêu Luân cùng gã bắt tay, gọi Dương Tập đến. “Chúng tôi tự gọi xe về là được rồi, không phiền Lý tổng”.

38. Chương 38

Ngày hôm sau, Tiêu Luân để Lý tổng mở một cuộc họp nhỏ cấp cao, đưa ra báo cáo hàng năm sớm đã được chuẩn bị tốt, bằng phân tích tài chính các quý của công ty, rồi mới đến quản lý các ngành luân phiên phát biểu.

Một vòng kết thúc, Tiêu Luân vừa lòng gật đầu, nói với mọi người. “Vất vả cho các vị rồi, bữa tối nay tôi làm chủ, cho mọi người hảo hảo thoải mái một chút”.

Mọi người ngậm thở dài nhẹ nhõm một hơi, liên tục gật đầu cảm ơn.

Buổi chiều, Tiêu Luân cùng Lý tổng đi đánh golf, tối đến trực tiếp đi gặp quản lý các ngành.

Vừa mới vào tiệc, Tiêu Luân mang theo vẻ áy náy nói. “Thật ngại quá, vốn dĩ muốn cùng mọi người uống thoải thích một trận, bất quá mấy ngày trước tôi vừa được chẩn đoán bị viêm loét dạ dày mãn tính, vị kia trong nhà đã lệnh tôi không được phép uống rượu. Nhưng mà mọi người không cần cố kỵ tôi, cứ ăn uống thoải mái đi”.

Vốn muốn để mọi người thay nhau kính rượu Tiêu Luân, nhưng trải qua chuyện tối hôm trước, Lý tổng cũng không dám làm bừa.

Kết quả tiệc xong một vòng, mọi người vẫn còn giữ tiết chế, Tiêu Luân vừa cười vừa nói. “Xem ra mọi người vẫn còn câu nệ, chẳng lẽ là bởi vì tôi?”

“Đâu có đâu có....” Mọi người vội cười nói.

“Chúng ta đến hộp đêm chơi một chút, mọi người không cần dè dặt, hoá đơn hôm nay đều tính vào tôi”. Tiêu Luân cười nói.

Thế là người có mặt lại kéo nhau đến ghế lô xa hoa.

Tuy rằng Tiêu Luân nói không uống rượu, nhưng là rượu thì vẫn phải kính, Tiêu Luân bắt quá là lấy trà thay rượu mà thôi.

Nhảy nhót dưới ánh đèn, bên cạnh là màn hình tinh thể lỏng siêu lớn, Tiêu Luân nhận mic hát xong một bài, mọi người lập tức trầm trồ khen ngợi. Dương đặc trợ lên hát một khúc, giọng ca từ nam cực chạy đến bắc cực, cả đoàn cười rũ rượi.

Dù sao đều là người trẻ tuổi, cuối cùng vẫn là phóng túng một phen, rượu mở ra phải đến mười chai, Tiêu Luân thanh toán mất mấy vạn, mặt mày cũng không nhăn một chút.

Cách mỗi tối Tiêu Luân lại mời mọi người đi chơi một lượt.

Lúc tan cuộc, người nào người nấy đã say khướt đều nói, vị khâm sai đại thần này thật không tồi.

Lại cách một ngày, chúng quản lý còn đang chịu thống khổ sau khi say rượu thì nhận được thông báo, Tiêu Luân gọi mọi người đến họp.

Lần này Tiêu Luân đưa ra một bản báo cáo hàng năm, một bản phân tích tài chính cùng quý, đối mọi người nói. “Ngại quá, vừa rồi nhận được bưu kiện từ tổng công ty, nói là phần văn kiện lúc trước có vấn đề, bọn họ mới gửi cho tôi một phần lại đây”.

Phần văn kiện trước kia là công ty con tự làm, phần văn kiện này là tổng công ty làm, hai phần nhìn thì như nhau, nhưng Tiêu Luân chỉ nói ra mấy vấn đề, sắc mặt nhóm quản lý cùng với Lý tổng đều đã trắng bệch.

Thế nhưng đầu lại đau muốn chết, đối với mấy vấn đề của Tiêu Luân đưa ra, một chữ cũng không nói ra được.

Giằng co suốt hai tiếng, cuối cùng từ phòng họp đi ra, ai nấy đều mặt mũi tái mét, cước bộ lại càng thêm phù phiếm vô lực. Bọn họ đều nghĩ, lần này thì xong rồi...

Tiêu Luân cùng Lý tổng ở lại phòng họp thêm hai tiếng nữa, lúc đi ra, mặt Lý tổng đã đầy mồ hôi lạnh.

Tiêu Luân cho gã thông điệp cuối cùng, nếu trong vòng một quý không đem vấn đề giải quyết rõ ràng, thì gã cũng đợi mà về nhà nghỉ ngơi luôn đi. Lý tổng vốn đang muốn tái chiến, ai ngờ Tiêu Luân đưa ra bằng chứng gã tham ô hai ngàn vạn công quỹ của công ty, muốn gã một là gặp nhau trên toà, hai là hảo hảo nghe lời hảo hảo làm việc, đem số tiền thiếu hụt lấp đầy.

Lý tổng sắc mặt hết xanh lại trắng, hiểu được ba tháng này nếu gã đem mông chùi sạch, chỉ ít là bị sung quân đến biên cương, còn nếu làm không tốt, gã liền trực tiếp đi đời.

Tiêu Luân nói với Dung An Trúc đi một tuần thì đúng là vừa vặn một tuần. Ngày cuối cùng, hắn lại mời quản lý các ngành ăn cơm. Cho dù đây là Hồng Môn Yến, lại có ai dám không nghe theo?

Nhưng là lần này Tiêu Luân hoà ái dễ gần, cũng không nói nhiều đến công việc, mà là chân thành cảm ơn bọn họ mấy năm nay vì công ty cống hiến, cuối cùng tặng cho mỗi người một cái đồng hồ trị giá trên vạn để tỏ lòng biết ơn.

Tan cuộc, nhìn Tiêu Luân cùng Dương đặc trợ lên xe ra sân bay, một đám người khoẻ miệng run rẩy, vị thái tử gia này, thật đúng là không dễ chọc!

39. Chương 39

Dung An Trúc đang ngủ say, bị người nào đó như hổ đói vồ mồi nhào đến, thiếu chút nữa gãy luôn thất lưng. Duỗi chân duỗi người đi, lại bị người ta một phen ôm vào trong ngực.

Tiêu Luân hắc hắc cười. “Bảo bối, nhớ tôi không?”

“Nhớ muốn chết”. Dung An Trúc còn đang buồn ngủ, mông lung trả lời.

“Đến, cho đại gia hôn một cái!” Tiêu Luân ầm ĩ không cho người ta ngủ, ở trong phòng tối om bắt đầu sờ soạng hôn xuống.

“Sshhh!” Dung An Trúc hít vào một hơi.

Phát hiện không đúng, Tiêu Luân lập tức mở đèn, nhìn đến rõ ràng một bên mắt đen tím của Dung An Trúc.

Sắc mặt lập tức trầm xuống. “Ai làm?”

“Không liên quan đến Tiêu gia”. Dung An Trúc lấy tay che bớt ánh đèn.

“Là ai?” Tiêu Luân truy hỏi.

“Đại gia, tiểu nhân đây đã hai ngày một đêm không ngủ, có thể để đến ngày mai rồi bức cung được không?” Dung An Trúc nhắm mắt lâu bầu.

Tiêu Luân đau lòng tắt đèn, chính mình đi rửa mặt rồi mới trở về trên giường, ôm lấy nam nhân đã ngủ say.

Giữa trưa ngày hôm sau, Dung An Trúc vừa tỉnh dậy đã thấy cái mặt trầm tư của Tiêu Luân.

Sờ sờ cảm hần, Dung An Trúc lại gần hôn một cái. “Đi SZ thuận lợi không?”

“Thuận lợi”. Tiêu Luân vươn tay chột chột tròng mắt xanh đen của y. “Tôi còn đang chờ đấy, đây là xảy ra chuyện gì?”

Dung An Trúc đau đến rứt người. “Bị người đánh”.

“Ai?”

“Lâm Tường Thiên, công ty gỗ Phượng Tường”. Dung An Trúc trả lời.

“.....” Tiêu Luân trong đầu xoay chuyển, trừng Dung An Trúc. “Cậu không phải là chào hỏi còn chưa làm đã đi thu mua người ta đấy chứ?”

“Đánh nhau cũng là một phương thức chào hỏi”. Dung An Trúc bất đắc dĩ. “Bất quá dù sao cũng là một tay kiêu căng, khó tránh khỏi để ý trong lòng”.

“Họ Lâm kia tùy ý để thân thích nắm giữ công ty, kinh doanh không tốt, đã lỗ vốn lâu như thế, cậu ra tay cũng coi như là giúp gã, thế mà còn lấy oán báo ơn!” Vị này rõ ràng là bao che người thân không nói lý lẽ.

Dung An Trúc cười cười. “Tôi cũng nói thế với hần”.

“Rồi sao?”

“Tôi bị đánh”.

“Sao nữa?”

“Tôi chỉ là phòng vệ đánh trả, Lâm Tường Thiên bây giờ vẫn còn trong bệnh viện”.

“.....”

Hai người ở nhà ngọt ngào hai ngày, hôm sau Tiêu Luân đến Tiêu thị, được Tiêu lão gia tử khen ngợi một phen.

“Bất quá anh không được đắc ý, anh vẫn còn phải rèn luyện nhiều”. Lão gia tử cầm ấm trà, chậm rãi nói.

“Con biết, ông nội”. Tiêu Luân trả lời, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Đợi hần đi ra khỏi văn phòng, Tiêu lão gia tử nhìn theo bóng dáng hần, trong lòng không khỏi thở dài, lăn lộn lâu với tiểu tử họ Dung kia, cái khí khái ngoại tộc này còn học được năm phần giống.

Trở về văn phòng của mình, Tiêu Luân liếc mắt một cái đã thấy Tiêu Kiệm đang ngồi ở sofa chờ mình, hần nhìn xuống xúc động muốn trợn trắng mắt. Đúng là cơn sóng này vừa đi cơn sóng khác lại đến.

Tiêu Kiệm cũng không làm hấn thất vọng, vừa mở miệng đã rủ hấn buổi tối cùng ra ngoài, vì hấn ăn mừng.

“Cảm ơn anh”. Tiêu Luân chân thành cười nói.

Thương trường chính là như vậy, không bao giờ thoát khỏi những cuộc vui rượu sắc. Mà Tiêu Kiệm không giống như Lý tổng ở SZ, không thể dùng ‘gia giáo nghiêm khắc’ để nói chuyện được.

“Ca ca anh đừng có hại em như vậy, buổi tối em không được qua cửa mắt”.

“Vậy trở về nhà luôn a”. Tiêu Kiệm ôm hai mỹ nhân hai bên, vừa uống rượu vừa nói.

Tiêu Nhân ở một bên ồn ào. “Ca, hoá ra anh là bị vợ quản nghiêm a!”

“Đúng vậy”. Tiêu Luân thành thực nói.

Nhưng Tiêu gia huynh đệ một chút cũng không thêm để ý, hoặc là nói căn bản là cố ý, liên tiếp vài ngày đều rủ Tiêu Luân đi chơi. Nếu chỉ có anh em bọn họ thì không nói, đằng này Tiêu Kiệm còn mời thêm mấy con cháu thế gia khác – Tiêu Luân mà không đi thì không khác gì không nể mặt bọn họ.

Tiêu Luân ở trong lòng đem Tiêu Kiệm mắng đến gần chết, ngoài mặt thì vẫn tươi cười cùng các vị thế gia công tử uống rượu mua vui.

May mà còn có Dương đặc trợ a! Mỗi lần đều là hấn ta không phụ công được nhờ vả, binh đến tướng chặn nước đến đập ngăn, cuối cùng đem Tiêu Luân an toàn hộ tống về nhà.

Thế là sau vài ba lần, Tiêu Kiệm cũng nhìn ra manh mối, đối với vị đặc trợ không chút nào thu hút này cũng dần dần để ý nhiều hơn. Cảm giác nguy hiểm như bị mãnh thú rình rập theo dõi làm cho Dương Tập âm thầm lạnh run quay đầu lại.

Tiêu Kiệm cười đến như mộc xuân phong. “Dương đặc trợ, tôi phát hiện ra cậu thật đặc biệt”.

“Tiêu tổng”. Dương đặc trợ ngừng thở, nháy mắt tập trung toàn bộ tinh thần.

“Cậu.... khiêm tốn như thế”. Tiêu Kiệm một bên đem rượu rót vào hai cái chén, một bên nói. “Lại nhọc công bảo vệ chủ, thật sự là một trợ lý tốt hiếm có khó tìm”.

“Tôi chỉ làm việc mình phải làm”. Dương Tập trừng mắt nhìn cái chén rượu rõ ràng là sắp dành cho mình, đầy, đầy, ngày càng đầy....

“Bất luận thế nào, ở thế hệ hiện giờ, cậu chính là nhân tài khó tìm, tôi kính cậu”. Tiêu Kiệm nói xong, đem chén rượu đầy tràn cả ra ngoài đưa cho Dương đặc trợ.

Tuy rằng Dương Tập từng theo Dung An Trúc chinh chiến trên bàn rượu, nhưng lúc nhận lấy chén rượu này vẫn nơm nớp lo sợ.

Chén rượu trên tay Tiêu Kiệm cũng không ít, hấn cười cười, uống một hơi cạn sạch. “Nếu tửu lượng của cậu không tốt, vậy cứ tùy ý đi”.

Ông chủ đã nói đến thế, Dương Tập chỉ có thể âm thầm mắng trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn uống hết chén rượu đầy kia.

“Tửu lượng tốt”. Hai mắt Tiêu Kiệm loé loé cười mỉa, ôm lấy bả vai Dương Tập. “Qua đây cùng tôi uống một trận”.

Mấy mỹ nữ bên cạnh lập tức hiểu ý vẫy lại, ngồi ở bên cạnh hai người, bắt đầu ngọt giọng mời rượu.

Dương Tập thâm nghĩ không tốt, vừa mới nhìn qua phía Tiêu Luân đang chơi xúc xắc với mấy cậu ấm thì đã bị một bàn tay mềm mại nho nhỏ kéo về. “Vị tiên sinh này không chuyên tâm, phạt rượu!”

Lúc trước Dương Tập không phải chưa từng rơi vào trường hợp này, nhưng chỉ là nhân vật làm nền, làm sao được đối đãi như diễn viên chính như hiện giờ, bị người chuốc cho vài ba chén rượu, hai mắt nhất thời không nhận ra cái gì.

Tiêu Kiệm trong lòng cười lạnh, cùng hấn đấu, tiểu tử này còn non lắm.

Quả nhiên chẳng bao lâu, Dương Tập đã bị chuốc cho gần hôn mê, lắc lắc lư lư đứng lên, muốn đi WC nôn.

Tiêu Kiệm lần này không làm khó dễ, bảo một tiểu thư tới đỡ hần, trước khi đi còn đưa cho tiểu thư mấy tờ tiền. Tiểu thư hiểu ý cười cười. “Cảm ơn Tiêu tiên sinh”.

Tại WC, Dương Tập lắc lắc đầu. Tiêu Kiệm là tên khôn ngoan lợi hại, lần này hần phỏng chừng không lo được.

Lấy ra di động, gắng gượng gửi đi một tin nhắn. “Tôi bị Tiêu Kiệm đối phó, trình tiết lão Đại khó bảo toàn”.

Thẳng đến khi nhận được tin trả lời ‘đã biết’, Dương Tập mới há miệng, ghé vào bồn cầu không ngừng nôn ra.

Ra khỏi WC, vị tiểu thư kia lập tức tiến lại, nhưng không đỡ hần về gian ghé lô mà là đi ra ngoài.

Quên đi, dù sao trở về khăng định Tiêu Luân cũng đã không còn ở đó, Dương Tập dứt khoát nhắm mắt, trước kia đã từng say rượu – hần đối với đẳng cấp say rượu của mình rất có tin tưởng, chỉ cần ngủ rồi, sét đánh cũng không tỉnh, cho nên cũng không sợ say rượu thất thân. Chỉ đáng thương cho tiểu thư kia, một đại nam nhân, thiếu chút nữa dè gậy lưng nàng.

40. Chương 40

Dung An Trúc một bên lái xe, một bên nhìn di động. Điện thoại Tiêu Luân hần nhiên là đã tắt máy.

Điện thoại của y và Tiêu Luân đều có định vị GPS lẫn nhau, tín hiệu truyền ra gắn vào trên vòng cổ cùng hần, mà vị trí hiện tại của Tiêu Luân định vị được – chính là một căn phòng tình nhân xa hoa nào đó tại câu lạc bộ đêm.

Lúc xuất phát Dung An Trúc đã gọi điện cho một người bạn, hai mươi phút sau y tới câu lạc bộ đêm, người bạn kia cũng đã tới.

“Đường Vũ, bên này, đêm khuya thế này còn phiền đến cậu”. Dung An Trúc xuống xe, nói với nam nhân.

Đường vũ cười nói. “Với tôi mà cậu còn khách khí?”

Hai người không nói nhiều, đi thẳng đến chỗ tiếp tân.

Mấy năm nay, Tiêu Luân cùng Dung An Trúc đã muốn đem loại địa phương này ngắm đến triệt triệt để để, người ở quầy tiếp tân y cũng quen luôn.

“Dung tổng, đã lâu không thấy. Hôm nay ngọn gió nào đưa anh đến đây vậy?” Tiếp tân cười nói.

“Tiêu Luân ở đâu?” Dung An Trúc không nhiều lời vô nghĩa.

“Cái này....” Tiếp tân sắc mặt khó xử. “Chúng tôi không được để lộ khách hàng....”

“Tôi với Tiêu Luân cậu đều quen, tôi tìm cậu ta có việc gấp”. Dung An Trúc thâm trầm nói.

Đường Vũ ở bên cạnh y âm thầm lạnh run, vị này là đang thật sự nổi giận.

“Chính là, Dung tổng ngài cũng đừng khiến tôi khó xử”. Tiếp tân mang theo vạn phần xin lỗi nói. “Bởi vì có người dặn dò trước, cho nên tôi ở đây không có quyền hạn....”

Đường Vũ thở dài, lấy ra phù hiệu, đưa cho tiếp tân xem. “Tôi là cảnh sát, hiện giờ muốn kiểm tra”.

“.....” Tiếp tân khoé miệng run rẩy, lập tức gọi điện thoại cho quản lý.

Quản lý ca rất nhanh đã đến, cười vội làm lành. “Dung tổng a....”

“Không muốn tôi kiểm tra từng phòng một thì trực tiếp nói luôn ra”. Dung An Trúc nói. “Tôi không phải muốn gây khó dễ cho các người, nếu có người hỏi đến, cứ bảo là cảnh sát làm việc, các người cũng không cách nào”.

Quản lý liên tục gật đầu nói đúng vậy đúng vậy, đích thân đưa người lên trên lầu.

Dùng thẻ phòng mở cửa xong, quản lý cùng Đường Vũ đều dừng lại, Dung An Trúc gật đầu với bọn họ, một mình mở cửa đi vào.

Đường Vũ cũng thu lại thẻ cảnh sát, sờ cằm cười hắc hắc.

Quản lý mặc danh kỳ diệu.

Đường vũ cười nói với quản lý. “Biết cái gì là ngàn vàng khó mua không?”

Quản lý lắc đầu.

“Nợ nhân tình của Dung An Trúc”.

Mới đến huyền quan của căn phòng xa hoa kia, chợt nghe bên trong truyền đến tiếng rên rỉ thở dốc, Dung An Trúc chau mày, bất quá lập tức thả lỏng một chút, thanh âm nam nhân kia rõ ràng không phải của Tiêu Luân.

Đi đến cửa phòng ngủ, một đôi nam nữ đang ở trên giường cười đùa. “Tiêu tổng thật chậm quá!”

“Tiêu Luân ở đâu?”

“A!” Người trên giường bị dọa nhảy dựng, vừa thấy người lạ đến, sắc mặt đại biến, vội vàng tách nhau ra.

“Tiêu Luân ở đâu?” Dung An Trúc hỏi lại.

Hai người đột nhiên bị khí thế của Dung An Trúc làm cho kinh sợ, nuốt nuốt nước miếng, lắp bắp mở miệng. “Tiêu tổng, ở, ở phòng tắm...”

“Vừa mới vào, nói là, là muốn nôn...”

“Sau đó đem chính mình khoá nhốt bên trong...”

Sau đó hai người này chờ không nổi, tự mình vận động trước một chút.

Tiêu Kiệm cũng nghĩ thật chu đáo, nam nữ đều có cả.

Dung An Trúc thay hai người đóng cửa. “Quấy rầy rồi, hai người tiếp tục”.

Tiêu Luân đang ở trong bồn tắm ngâm nước nóng, nghe được tiếng đập cửa dồn dập. Vốn không muốn để ý tới, bất quá nghe được thanh âm quen thuộc, hắn mới đứng lên đi mở cửa.

Dung An Trúc tiến vào, đóng cửa lại, nhìn nam nhân quay về bồn tắm tiếp tục nằm mát xa, nhướn mi.

“Ai, kỹ sư của tôi, cậu tới rồi”. Tiêu Luân hai mắt mờ mịt. “Mau tới, tôi khó chịu muốn chết”.

“Sao vậy?” Dung An Trúc xắn tay áo, đem người vớt ra, lấy khăn tắm lau khô người cho hắn, rồi lại lấy một cái khác quần thân vào.

“X, trong rượu có bỏ thuốc...” Tiêu Luân mặt nhẵn mày nhíu nói, yên lòng đem sức nặng toàn thân dựa cả trên người Dung An Trúc.

Dung An Trúc nhìn tiểu Tiêu Luân tinh thần phấn chấn, đỡ khóc đỡ cười.

“Cậu cũng coi như thanh tỉnh”. Dung An Trúc đỡ hắn ra ngoài.

“Tiểu Dương bị cuốn lấy tôi đã nhìn ra”. Tiêu Luân nhíu mày nói.

Dung An Trúc trực tiếp gọi đến quầy tiếp tân, đặt một gian phòng khác, chờ người đem thẻ phòng đến rồi mới dìu Tiêu Luân đi vào.

Vừa đóng cửa xong đã bị áp đảo ở trên giường, người phía trên gấp rút cọ xát. “An Trúc, mau, mau cho tôi...”

Nếu như vừa rồi Tiêu Luân còn có thể khống chế, thì sau khi nghe được thanh âm của Dung An Trúc, dục hoả liền bùng bùng cháy lên, đem lý trí thiêu thành tro tàn.

Hai ba cái đã cởi xong quần Dung An Trúc, khí lực lớn tốc độ nhanh, Dung An Trúc căn bản không kịp ngăn cản, eo đã bị nâng lên đối diện với hung khí thô lớn.

“Cậu chậm – ” Thanh âm bị đau đón chặn lại, Dung An Trúc cắn răng chịu đựng không kêu lên, trong lòng giận dữ, kéo vai Tiêu Luân hung hăng cắn một cái.

“A!” Tiêu Luân đau thở ra tiếng, nhưng động tác phía dưới lại không ngừng, trừ bỏ trở ngại lúc đầu, sau vài lần va chạm, bên trong đã có cảm giác ẩm ướt, thông thuận ra vào.

Trong đầu có một giọng nói nói với hắn, sau hôm nay hắn sẽ chết rất thảm, nhưng là khoái cảm dữ dội rất nhanh đã đem ý nghĩ này vứt sang châu lục khác, chỉ còn lại luật động theo bản năng thân thể.

41. Chương 41

Dung An Trúc từ từ tỉnh lại, thấy nam nhân quy củ quỳ trên giường. Chỗ phía sau vẫn rất đau, nhưng cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, hẳn là đã được rửa sạch và bôi thuốc.

Trên vai Tiêu Luân cũng dán băng gạc.

“Thực xin lỗi!” Tiêu Luân dập đầu xuống giường, động tác động đến vết thương ở bả vai, nhưng là một tiếng cũng không dám kêu.

“Lấy dao đến đây”. Dung An Trúc thanh âm khàn khàn nói.

“Đừng a!” Tiêu Luân kêu thảm thiết.

“Cái tai hoạ kia không cần cũng được”. Dung An Trúc mặt không thay đổi nói.

“Tôi thật sự sai rồi!” Tiêu Luân lại dập đầu một cái nữa.

“Được, vậy không cắt của cậu”. Dung An Trúc khoát tay.

“A? Thật sao?” Tiêu Luân mừng rỡ.

“Cắt Tiêu Kiệm”. Dung An Trúc mặt không đổi sắc.

“.... Được!”

.....

“Kỳ thật, lúc sau cậu cũng có cảm giác đúng không?”

“Cút”.

“Cương như vậy, cũng bắn rồi đó thôi....”

“.... Cậu cũng không phải không thể kiềm chế, kỳ thật chính là muốn thử như thế một lần có đúng không?”

“Tôi cút”.

Dung An Trúc nằm trên giường nghỉ ngơi hai ngày, người phát sốt, chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, Tiêu Luân chuyên tâm hầu hạ, ngay cả công ty cũng không đi. Mãi về sau Tiêu Luân đồng ý để cho y ở trên một tháng, y muốn chơi kiểu nào hắn cũng tuyệt đối phối hợp, Dung An Trúc lạnh lùng nhìn một cái, Tiêu Luân tự động thẳng lên thành hai tháng.

Hai ngày sau Dung An Trúc có thể xuống giường, đuổi Tiêu Luân đến công ty. Nhưng y cũng không tiện đi lại nhiều, liền ở trong nhà xử lý công việc, cuối cùng tìm Dương Tập đến.

“Tiêu Kiệm lần này đúng là làm quá trớn”. Dung An Trúc nói.

“Đúng vậy đúng vậy”. Dương Tập gật đầu.

“Cứ nhiên ngay cả dùng thuốc thủ đoạn bỉ ổi như vậy cũng đem ra được”. Dung An Trúc nhú mày một chút.

“Tôi cũng nghĩ thế”. Dương Tập gật đầu.

“Ngay cả cậu mà cũng đi trêu chọc”. Dung An Trúc liếc nam nhân vô tội một cái.

“Đúng vậy đúng vậy”. Dương Tập gật đầu.

“Phải tìm chút chuyện để cho hấn phân tán lực chú ý”. Dung An Trúc có chút dăm chiêu.

“Tôi cũng nghĩ thế”. Dương Tập gật đầu.

“Cho nên”. Dung An Trúc nhìn Dương Tập, khoe miệng nhếch lên. “Không bằng tương kế tựu kế?”

Lần này Dương Tập không gật đầu. “Sao cơ?”

“Cho hấn biết cậu không phải là người dễ trêu chọc”. Dung An Trúc nói.

“Tôi chính là rất dễ trêu chọc”. Dương Tập vội nói.

“Cậu muốn làm sao thì làm, dùng sắc dụ cũng được”. Dung An Trúc nói. “Trường trị hấn cho tôi”.

“Hấn hấn hấn.... hấn là thắng!” Dương Tập kinh hãi.

“Vậy bẻ cong”. Dung An Trúc uống một ngụm trà.

“Tôi tôi tôi.... Tôi cũng là thắng!” Dương Tập khóc không ra nước mắt.

Dung An Trúc liếc hấn một cái, thản nhiên nói. “Vậy đem chính mình bẻ cong”.

Tiêu Kiệm tựa hồ cũng biết lần này mình có chút quá phận, bắt đầu thu liễm lại, đương nhiên kỳ thật là vì Tiêu lão gia tử tìm hấn đến uống trà.

“Dem thanh danh của em trai mình biến thành hư hỏng, sau này bảo nó làm sao cưới được khuê nữ nhà người ta về?” Lão gia tử một bên nấu nước một bên nói.

“Vâng, ông nội, con biết sai rồi, không nên chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để chia rẽ hai người kia”. Tiêu Kiệm quy củ ngồi trên ghế.

“Ừ, sau này chú ý một chút là được”. Tiêu lão gia tử gật đầu, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Trẻ nhỏ Tiêu Kiệm bắt đầu kiểm điểm chính mình, hấn cũng hiểu được thanh kiếm đã bị mình cho đi lệch đường thì cũng không có hiệu quả gì.

Tiêu Kiệm hoành hành thương trường nhiều năm, vẫn là có chút nhân mạch, tỷ như khuê nữ nhà ai tiểu thư nhà ai mới du học trở về. Thế là Tiêu Luân lại bắt đầu hành trình thân cận làm quen.

Vẫn là chiêu bài cũ, Tiêu Kiệm gian trá không chỉ an bài riêng hai người rượu vang bút tét ánh nến violon các thứ, mà là gọi theo một đám tinh anh thương giới S thị, cả trai lẫn gái cùng nhau xuất động, đánh golf, bowling, tennis đều có đủ.

Tiêu Luân không tiện vứt bỏ mặt mũi đám người đó, vốn dĩ hấn muốn gọi Dung An Trúc cùng đi, nhưng Dung thiếu bày tỏ cuối tuần nhân hạ y tình nguyện ở nhà uống trà luyện Thái Cực còn hơn.

Thời gian ở chung với Dung An Trúc vốn đã không nhiều, nay lại bị mấy chuyện mạo danh kỳ diệu làm chậm trễ, oán khí của Tiêu Luân bị nhấn đến sắp nổ tung, gần tới giới hạn đi tìm Tiêu Kiệm nói thẳng mặt, ai ngờ Tiêu Kiệm lại đột nhiên im hơi lặng tiếng.

Tiêu Luân tuy rằng chẳng hiểu gì, nhưng may là Tiêu Kiệm đã thu tay, đám quan viên giàu có muốn gọi hấn cùng ra ngoài, hấn cũng có thể tìm cơ từ chối. Thế là dần dần, con đường ‘thân cận’ của Tiêu Luân cũng biến mất.

Tiêu Luân nói lại với Dung An Trúc, Dung An Trúc thản nhiên cười cười, đột nhiên nói. “Cậu nói ra lại khiến tôi thật sự muốn cùng Dương Dương bạn học kết thành quan hệ thông gia...”

Tiêu Luân mở to hai mắt, ngón tay run run chỉ Dung An Trúc. “Cậu thực sự đem tiểu Dương đưa vào miệng sói?”

Tiểu Dương có vào miệng sói hay không không ai biết, nhưng là Dương mù mù mắc bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng cùng với Dương muối muối ở nước Mỹ rất sống rất khá.

42. Chương 42

Tiếng ve cuối hè kết thúc cũng là lúc Tiêu Luân ở Tiêu thị đã có một chỗ đứng cho riêng mình.

Tuy rằng lão gia tử vẫn đánh giá hần còn non kém, nhưng rất nhiều lúc cũng đã có thêm vài phần tin tưởng, đến nỗi chuyện của hần cùng với Dung gia tiểu tử cũng không còn nhiều lời. Lúc trước ông thả ra câu nói kia, mấy đứa cháu đều nghe hiểu, ông cũng không cần ân cần dạy bảo. Chính là Tiêu Kiệm đột nhiên thu tay làm cho ông thoáng nghi hoặc, có lẽ là bị Tiêu Luân nắm được nhược điểm rồi.

Bất quá, Tiêu Luân thành thực trưởng thành nhanh cũng ít nhiều là nhờ Dung An Trúc, về điểm này, Tiêu lão gia tử vẫn là nghe được nhìn được.

Để xem hai đứa kiên trì được bao lâu. Tiêu lão gia tử vuốt râu, trên mặt vẫn là nụ cười không rõ ý nghĩa.

“Cho tôi đi nha cho tôi đi nha!”

Trong văn phòng Dung tổng đang diễn ra màn trình diễn quen thuộc khiến người ta phải hoài niệm.

Hai vị thư ký ở bên ngoài cảm thán, thế sự vô thường, hết thấy đều giống như giấc mộng Nam Kha a....

Tiêu Luân túm lấy tay Dung An Trúc không ngừng lắc đến lắc đi. Dung An Trúc bất vi sở động, chỉ còn một tay cầm văn kiện lên xem.

“An Trúc ~” Tiêu Luân không chịu buông tha.

Dung An Trúc một tay mở bút máy, ở cuối văn kiện ký xuống tên của mình.

“Cậu không dẫn người ta đi, khẳng định là ghét bỏ người ta trải đời chưa đủ...” Tiêu Luân một bộ biểu tình muốn khóc.

Dung An Trúc hoàn tất một bản kế hoạch, cuối cùng cũng nhìn đến Tiêu Luân. “Sao hôm nay cậu lại rảnh mà tới đây?”

“Chúng ta đã hai tuần chưa gặp nhau rồi, cậu còn hỏi tôi?!” Tiêu Luân lên án.

“Lúc trước tôi nói tôi bận, phải ở lại công ty hai tuần, cậu đâu có phản đối”. Dung An Trúc cho hần một cái xem thường.

“Hiện tại tôi đổi ý được chưa?” Tiêu tổng trừng trở về.

“Cậu cũng đâu phải không có chìa khoá chỗ này”. Dung An Trúc đứng lên, đến tủ kính lấy hồ sơ. “Một người không ngủ được thì qua đây là được”.

“Chính là tôi cũng bận a...” Tiêu Luân vô lực. “Kỳ thật tôi cũng phải ngủ ở công ty một thời gian rồi...”

“Vậy sao hôm nay cậu lại rảnh tới tìm tôi?” Đề tài trở lại điểm xuất phát.

“Bận xong rồi!” Tiêu Luân hoan hô.

“.....” Dung An Trúc tìm được hồ sơ mình cần, trở về chỗ ngồi.

“Cho tôi đi nha!” Nam nhân cao lớn thành thực tiếp tục làm trò theo phong cách em gái đáng yêu.

Dung An Trúc đỡ trán, rất muốn hỏi xem là ai đã đem tin hôm nay y sẽ đi ‘Ting’ bàn chuyện làm ăn để lộ ra.

‘Ting’ là gay bar. Từ sau khi cùng Tiêu Luân một chỗ, Dung An Trúc rất ít khi đến đây, thỉnh thoảng có đến thì cũng là uống rượu đơn thuần hoặc cùng bạn bè tâm sự, bàn chuyện kinh doanh phát triển một ít nhân mạch.

Tiêu Luân biết y đi thì cũng không quá để ý, chưa bao giờ như hôm nay cứ quần lấy y một mực đòi đi theo.

Đi gay bar bàn việc làm ăn đúng là có điểm chẳng ra làm sao, nhưng ai bảo đối tác lần này lại là ông chủ của ‘Ting’? Vị lão bản này mở ‘Ting’ chỉ là hứng thú nghề phụ mà thôi, thân phận thật chính là kẻ nhà giàu ở H thành, hiện tại muốn tìm đến thị trường mới là S thị, mà hần vừa hay vẫn luôn xem trọng Dung An Trúc, lúc còn chưa liên quan đến công việc đã sớm cảm thấy người này có ý tứ khác.

“Cậu vẫn biết nhất cử nhất động của tôi ở Tiêu thị”. Tiêu Luân thay đổi chiến lược. thỉnh thoảng cậu cũng phải cho tôi biết hành động của cậu ở Khao Trúc, tốt xấu gì tôi cũng là chủ tịch liên hợp nha”.

Ngay cả chức danh đều lôi ra rồi, Dung An Trúc bắt đầu dĩ. “Buổi tối tám giờ đến bên kia, từ giờ đến lúc đó cậu muốn lãng phí thế nào?”

“Tôi đi ngủ một giấc là được”. Tiêu Luân cười nói, đi về căn phòng nhỏ bên cạnh giá sách.

“.....”

Tám giờ tối thường thường vẫn là thời gian các câu lạc bộ đêm đang chuẩn bị làm ăn, Dung An Trúc dẫn Tiêu Luân đi vào, đến ghế lô được đặt trước, bên trong đã có người tới, đang nhàm chán ngồi hát.

“Phong ca”. Dung An Trúc gọi.

“Tiểu Trư tới rồi”. Hứa Phong quay đầu lại cười đón. “Yo, còn mang cả người nhà?”

“Đây là Tiêu Luân”. Dung An Trúc giới thiệu. “Tiêu Luân, đây là tổng tài của Hứa thị ở F thành, Hứa Phong Hứa tổng”.

“Chú khách khí như vậy, là sợ nam nhân nhà chú mất hứng sao?” Hứa Phong cười to, quay sang Tiêu Luân. “Tôi lớn hơn hai cậu vài tuổi, cậu cứ theo Tiểu Trư gọi tôi Phong ca được rồi”.

“Chào Phong ca, nghe danh đã lâu”. Tiêu Luân giả bộ ngoan ngoãn nói.

Xem ra vị Phong ca này cùng với Dung An Trúc rất thân quen a, Tiêu Luân bắt đầu thanh sắc.

“Ai ai, sớm biết thì anh đây cũng mang người nhà tới rồi”. Hứa Phong mở ra một chai rượu, rót cho ba người.

“Đúng rồi, sao không thấy chị dâu tới?” Dung An Trúc hỏi.

“Nôn ghen kiệt sức rồi, mất hứng đi”. Hứa Phong đáp. “Bất quá cô ấy vẫn nhớ rõ bắt anh phải đến chào hỏi cậu a”.

“Nga, đứa thứ ba?” Dung An Trúc kinh ngạc. “Vẫn còn sinh? Không sợ sau này tranh đoạt gia sản à?”

Hứa Phong cười to. “Anh mà chính là muốn sinh một đứa con gái đấy thì sao!”

“Vậy chân thành cầu chúc cho anh!” Dung An Trúc giơ chén rượu lên. “Kính anh với chị dâu”.

Hứa Phong cười cùng y chạm cốc, Tiêu Luân cũng đi theo, ba người uống một hơi cạn sạch.

Tiêu Luân ngửi thấy mùi thú vị, hai người này nhìn thế nào cũng không thấy giống quan hệ bạn làm ăn.

Hứa Phong nhìn ra manh mối, cố ý đi đường vòng với Tiêu Luân. “Tiêu tổng cậu thử đoán xem, tôi với Tiểu Trư quen nhau thế nào?”

“Thứ nhất, tôi cũng đã gọi anh một tiếng Phong ca, anh còn gọi tôi Tiêu tổng a?” Tiêu Luân cười nói. “Gọi tôi là Tiêu Luân được rồi”.

“Tiêu Luân?” Hứa Phong nháy mắt. “Cái tên Tiểu Trư này vẫn là từ bã xã tôi mà ra, tôi chỉ gọi theo mà thôi”.

Tiêu Luân nói. “Nhưng An Trúc với anh còn có phụ nhân quan hệ tốt như thế, tôi đúng là thật sự không biết”.

“Ai bảo cậu ta là ân nhân cứu mạng của tôi chứ?” Hứa Phong cười đáp.

Hoá ra lúc trước Hứa Phong mới ở nơi này mở quán bar, bị mấy tên du côn chú ý rồi đến cướp đoạt, con người Hứa Phong vốn chẳng phải loại hoà nhã hiền lành gì, lập tức đem người đuổi đi. Kết quả sau khi đóng cửa đi về thì bị người từ trong tối lao ra tập kích. Tay không đấu với côn gây, đối phương còn có mấy kẻ mang theo dao, Hứa Phong chẳng mấy chốc đã bị đâm cho mấy nhát.

Lại nói đến thời điểm ngày nay, lúc ấy là sáng sớm, trên đường cũng đã đông người qua lại, thế nhưng không ai dám lại gần, ngay cả một cú điện thoại gọi cho 110 cũng không có. Lúc này Dung An Trúc tăng ca đầu

đêm đang trên đường về nhà đi ngang qua, một lời cũng không nói, đầu tiên là gọi 110, sau đó cởi áo khoác rồi đi lên đám đá một phen.

Đến khi cảnh sát tới nơi, Dung An Trúc cũng đã đổ máu. Thoạt nhìn y đúng là người tốt gặp chuyện bất bình rồi mắc vạ mà bị thương nghiêm trọng, đám du côn lưu manh thì một tên cũng không chuẩn được.

Dung An Trúc lúc đánh nhau rất có chủ ý, chuyên đánh vào chỗ đau của người ta nhưng lại không tạo thành tổn thương nghiêm trọng. Thương cân động cốt một trăm ngày thì chẳng nói, đằng này y lại không động đến xương cốt người ta, nhưng lại khiến người ta phải nằm viện một hai tháng, khám ngoại khoa cũng không tìm ra nguyên nhân.

Tiêu Luân nghe xong, cả người dán trên người Dung An Trúc cười đến rút gân. Tiêu Luân đương nhiên biết Dung An Trúc lợi hại, hẳn chỉ không ngờ, đến cả việc đánh nhau này mà y cũng có thể gian xảo được.

“Về sau Tiểu Trư tới đây đều được miễn phí”. Hứa Phong nói tiếp. “Lúc trước tôi còn muốn chiêu mộ nó đến bên kia làm việc, tiếc là nó không muốn”.

“Không đi là tốt, bằng không làm sao quen được tôi”. Da mặt Tiêu Luân luôn rất dày.

“Nói ra thì, trước khi quen cậu, Tiểu Trư ở nơi này chính là người vô cùng nổi tiếng a”. Hứa Phong nói.

“Gi?” Tiêu Luân quay đầu, trừng Dung An Trúc.

“Đều là chuyện quá khứ, còn nói làm gì”. Dung An Trúc vân đạm phong khinh.

Hứa Phong cười xấu xa. “Hôm nay cậu đã dẫn cậu ta đến đây, còn có chuyện gì mà không thể nói?”

Dung An Trúc bưng tỉnh đại ngộ, chỉ sợ đây chính là mục đích của Tiêu Luân đi?

“Tôi nghĩ cậu đều biết hết rồi chứ”. Hứa Phong cười nói. “Lại nói tiếp, lúc trước Tiểu Trư nói với chúng tôi nó là người đã có chủ, chúng tôi còn đoán là em trai trắng trắng mềm mềm nào, ai mà ngờ cư nhiên lại là một nam nhân cao lớn thô kệch”.

“Tôi cũng đâu quá cường tráng...” Tiêu Luân lầu bầu.

“Dù sao cũng là hình thức rất khác biệt”. Hứa Phong nhún vai. “Chúng tôi còn đoán, Tiểu Trư tuy rằng vẫn là 1, nhưng làm sao mà đề được cậu?”

Tiêu Luân không đáp, ý vị thâm trường nhìn Dung An Trúc. Dung An Trúc không thèm để ý đến hắn, rót rượu cho ba người.

“Nga?” Hứa Phong thiêu mi. “Nga...”

“Đủ rồi”. Dung An Trúc bắt đầu dĩ cười cười. “Không phải hôm nay đến bàn công việc sao?”

“Công tư kết hợp thôi”. Hứa Phong cười.

Nói thẳng đến nửa đêm, ba người tận hứng, rượu uống cũng nhiều, ra khỏi ghế lô, Hứa Phong có một phòng nghỉ riêng ở trên lầu, định tiễn hai người Tiêu Luân ra đến cửa, kết quả đi được nửa đường, Tiêu Luân cùng Dung An Trúc đồng thời dừng lại.

Cách đó không xa, một nam nhân thân hình không lùn nhưng hơi gầy bị một đám nam tráng vây quanh chuốc rượu, thần trí không rõ mặt người khinh bạc.

Tiêu Luân trở mình xem thường. Dung An Trúc thở dài. “Có quần không?”

“Đi quần nó chẳng khác gì lợi phải vũng bùn, nhưng không đi”. Tiêu Luân thở dài. “Bác tôi sẽ giết tôi”.

Thế là, không biết cũng không muốn biết vì sao Tiêu Nhân lại xuất hiện ở nơi này, hai người nhờ ông chủ Hứa nhúng tay, thuận lợi đem người mang đi.

“Cảm ơn, Phong ca”. Dung An Trúc đem Tiêu Nhân nhét vào ghế sau, nói địa chỉ với tài xế rồi đóng cửa xe lại. Tiêu Luân xoay người nói với Hứa Phong. “Trước khi đi còn làm phiền đến anh”.

“Có lẽ là vì tôi với Tiêu gia các cậu có duyên đi”.

“Vậy tháng sau gặp lại”. Dung An Trúc cùng Tiêu Luân bắt tay với Hứa Phong nói lời từ biệt.

“Tạm biệt”. Hứa Phong sang sảng cười nói.

43. Chương 43

Gần đây Dung An Trúc xã giao tương đối nhiều, công việc cho nửa năm sau đã chuẩn bị không sai biệt lắm, mẻ lưới đầu tiên quảng ra cũng bắt đầu đến ngày thu về.

Tiêu Luân ngồi ở trên giường mò mẫm máy tính của y xem, một bên tắm tắc lắc đầu. “Cậu đúng là thủ đoạn gì cũng lòi ra dùng được...”

Dung An Trúc ở trong phòng tắm đánh răng, làm bộ như không nghe thấy.

Làm chủ tịch liên hợp, Tiêu Luân đại khái cũng biết được hành động của Dung An Trúc. Tỷ như trước tiên y lựa chọn vài công ty trong nước, đem từng cái phân tích rồi so sánh, sau đó nhặt ra mấy công ty vừa ý, đào hầm tung lưới chờ người nhảy vào. Cũng không biết là y có linh đan thần dược gì, mấy công ty y nhìn trúng thế nhưng đều trúng chiêu bị y thu vào trong túi, sắp sắp nhập thành công.

Tiêu Luân mò mẫm rồi lại mò mẫm, cuối cùng mò ra được một tập văn kiện có mã bảo vệ. Hắn nhập thử sinh nhật của mình vào, quả nhiên là da mặt dày, thế nhưng lại không đúng. Tiêu Luân giận dữ, nhập sinh nhật Dung An Trúc vào, cũng không đúng. Thế là hắn lại đem sinh nhật của mình với Dung An Trúc cùng nhập chung, thử qua thử lại vài lần vẫn không được.

Lúc này Dung An Trúc đi ra, thấy người nào đó trợn mắt trừng mình thì không hiểu gì, y đi qua, vừa nhìn máy tính đã lập tức hiểu rõ, vỗ đầu Tiêu Luân một cái. “Dùng sinh nhật của tôi với cậu còn không phải là hoan nghênh người ta đến xem”.

“Đây là cái gì?”

Dung An Trúc đem ghép vắn của hai chữ Khao Trúc đảo lộn một lượt rồi nhập vào máy tính.

Tiêu Luân không khỏi hoài nghi đây là chiếc hộp Pandora, cho nên mới cần phòng bị như thế. Kết quả vừa mới mở văn kiện ra, Tiêu Luân đầu tiên là lặng yên một lúc lâu, sau đó nhìn nhìn Dung An Trúc, lại nhìn nhìn máy tính.

Thật sự là đủ loại phản kích, đủ trò hề của xã hội.

Nào là ảnh nóng của vị tổng giám đốc nào đó với ba bốn năm sáu cô tình nhân, rồi ảnh chụp trước khi phẫu thuật thẩm mỹ của người nào, kết quả dương tính HIV của vị nào, giấy xét nghiệm DNA của ai, ai có sở thích bí mật chơi SM....

Tiêu Luân nhìn Dung An Trúc rồi lại nhìn màn hình, đột nhiên lạnh run cả người, hoài nghi nhìn về phía người kia.

Dung An Trúc khinh thường. “Mấy chuyện thối nát trước kia của cậu tôi không có hứng thú”.

Tiêu Luân cư nhiên có cảm giác rất bị đả kích.

“Mấy cái này là nhờ một học đệ trước kia có giao tình, nhờ cậu ta tra”. Dung An Trúc lau khô tóc, ngồi lên giường.

“Quả nhiên, lợi binh thần khí...” Tiêu Luân thì thầm.

“Thường đi ở bờ sông, sao có thể không ướt giày”. Dung An Trúc thản nhiên nói. “Không có nhược điểm thì tôi cũng không tra ra được”.

Tiêu Luân trong lòng ưu tư chuẩn bị tắt tệp văn kiện này đi, rồi lại tinh mắt nhìn được một cái tên ‘Cảnh thị’.

Lé mắt nhìn Dung An Trúc, sẽ không phải là cái ‘Cảnh thị’ kia chứ?

Vừa nhấp mở ra, quả nhiên là ‘Cảnh thị’ kia.

Bên trong lưu lại không ít số lần hợp tác, còn có mấy phần hợp đồng được chuẩn bị trước.

“Cậu từ lúc nào lại cùng Cảnh Kiệt thông đồng một chỗ?” Tiêu Luân đỡ trán.

“Bằng không cậu nghĩ vốn ở đâu ra?” Dung An Trúc liếc hắt một cái. “Tiêu lão gia tử cho?”

Cái chuyện cười này một chút cũng không buồn cười. Tiêu Luân bĩu môi. “Hắn ta đối với cậu có tâm tư bất chính, cậu ít cùng hắn tiếp xúc”.

“Ra lệnh cho tôi?” Dung An Trúc thêu mi. “Cậu lấy tư cách gì, chủ tịch liên hợp?”

Tiêu Luân cất máy tính qua một bên. “Tư cách là vợ cũng không được?”

Dung An Trúc không thể trả lời, bởi vì y đã bị người nào đó đè xuống, môi cũng bị phủ kín.

Thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, lá ngô đồng ngã vàng rơi rụng, thời gian này, Dung An Trúc cũng thành công sáp nhập mấy công ty vừa và nhỏ rất có tiềm lực, Tiêu Luân ở Tiêu thị làm việc cũng ngày càng thuận lợi. Dung An Trúc cùng Tiêu Luân suy xét, cứ theo đà này, hai người cũng có thể yên ổn trải qua vài năm.

Nhưng ông trời sao có thể dễ lòng người toại nguyện? Gần cuối năm, Tiêu Luân phát hiện công việc của mình bắt đầu có trở ngại nho nhỏ, tuy rằng chưa đem lại phiền toái lớn nhưng cũng không phải đơn giản. Ví dụ như vài vị nhân viên cấp cao luôn đi theo hắn trong thời gian qua có hai người bị tiền lương cao hơn dụ dỗ đi, nhân viên cấp dưới cùng hắn hợp tác thuận lợi cũng đi mất hai người.

Tiêu Luân trên mặt bất động thanh sắc, chỉ phân phó Dương Tập âm thầm chú ý.

Việc nhỏ này Tiêu Luân còn chưa kịp nói với Dung An Trúc, đêm Giáng sinh người kia đã nhặt trở về một cái phiền toái lớn.

Tuy rằng Tiêu Luân ở Mỹ vài năm, nhưng đối với mấy ngày lễ tết phương tây hắn cũng không để ý lắm. Hôm nay vừa lúc có nửa ngày nhàn rỗi, hắn liền ở nhà làm vài món cơm tây, chờ Dung An Trúc trở về. Nhưng Dung An Trúc lâm thời lại có xã giao, bỏ lại Tiêu Luân độc thủ khuê phòng.

Vất vả đợi người đến nửa đêm, Tiêu Luân đã ngáp không ngừng.

Dung An Trúc đi tắm, lúc trở ra cả người đã thư thái, lúc này mới như nhớ ra chuyện gì, nói với Tiêu Luân. “Em cậu say chết ở Ting”.

“.....” Tiêu Luân vừa nghe đã biết là chuyện không đơn giản, nếu không Dung An Trúc cũng sẽ không nói ra.

“Hôm nay đến bàn việc với Hứa Phong, còn có mấy đối tác khác, Hứa Phong có gọi mấy công chúa thiếu gia đến”. Quán bar chỉ có thiếu gia, còn công chúa là từ quán bên cạnh gọi tới.

Tiêu Luân nhướn mi ngồi nghe.

“Cậu đoán xem bên trong đám thiếu gia có ai?” Dung An Trúc cười hỏi.

..... Hoá ra không biết Tiêu Nhân nổi điên cái gì, trà trộn vào trong đám thiếu gia tiến vào, ăn mặc coi như dễ nhìn, vừa mới vào phòng đã xác định chính xác mục tiêu, trực tiếp tới ngồi ngay bên cạnh Dung An Trúc.

Tiêu Luân đỡ trán.

Sự tình đương nhiên còn chưa xong, lúc đầu Tiêu Nhân coi như khá ngoan ngoãn, chỉ chân thành cảm tạ y lần trước cứu giúp cậu ta. Hai giờ sau, công việc của Dung An Trúc đã bàn bạc ổn thỏa, mọi người bắt đầu tự tìm trò vui. Tiêu Nhân uống mấy chén rượu xong liền bám dính lấy Dung An Trúc không tha.

Đầu tiên là buồn buồn bã bã khóc lóc kể lể từ nhỏ chính mình đã bị quần giáo nghiêm ngặt, không có tự do, vẫn luôn hâm mộ Tiêu Luân có thể xuất ngoại du học trải sự đời. Sau đó mới mê man nói, từ sau khi thấy Dung An Trúc và Tiêu Luân cùng một chỗ, cậu ta hình như cũng bắt đầu cảm thấy có hứng thú với nam nhân, hỏi Dung An Trúc xem có phải là do di truyền hay không.

“Anh xem trọng ca ca ở điểm nào a?” Tiêu Nhân hai mắt mờ mịt hỏi.

Dung An Trúc nhướn mi, cũng thật sự suy nghĩ kỹ càng trả lời. “Coi trọng cậu ta năm đó vừa đủ ngốc”.

“Uy!” Khán giả Tiêu Luân ngồi nghe cực kỳ bất mãn.

Dung An Trúc vỗ vỗ trán an hấn, tiếp tục kể lại.

Tiêu Nhân sau khi nghe được đáp án, cười cười với Dung An Trúc. “Sau này tôi cũng sẽ có tiền đồ như anh ấy sao?”

Dung An Trúc gật đầu. “Xem tình hình, nói không chừng cậu so với cậu ta còn hoàn hảo hơn”.

“Vậy anh sẽ coi trọng tôi chứ?” Tiêu Nhân thốt ra.

Dung An Trúc bình tĩnh bất động, nhưng Hứa Phong ngồi một bên xem kịch vui thì không tránh khỏi phun ra một ngụm rượu.

“Tôi, thực ra tôi...” Tiêu Nhân lắp ba lắp bắp, cũng không biết là do rượu hay làm sao mà mặt cũng đỏ lên. “Tôi vẫn luôn...”

Vốn vẫn xoắn xuýt ngượng ngùng, ai ngờ Tiêu Nhân đột nhiên bộc phát, trực tiếp lại gần hôn Dung An Trúc một cái.

Hứa Phong bắt đầu ồn ào, Dung An Trúc trầm mặc đẩy người ra, sau đó cầm một chai rượu ngoại vừa mới mở, cười cười nói với Tiêu Nhân. “Ca ca cậu thực ra uống rất tốt nga”.

“..... Cho nên, cậu đem người chuốc say rồi?” Tiêu Luân vẫn đang duy trì tư thế đỡ trán, đúng là gia môn bất hạnh.

Phòng tới phòng lui cũng không phòng đến nhà mình nhảy ra một tên ‘tình địch’.

Dung An Trúc vững vàng ngồi ở đầu giường. “Lúc tôi rời đi cậu ta vẫn còn ở đó”.

Tiêu Luân bất đắc dĩ xuống giường, đương nhiên là đi đón tiểu tử kia về nhà.

44. Chương 44

Lúc Tiêu Luân đến nơi, Tiêu Nhân cũng không bị người ta làm gì, chỉ nằm ở ghế lô ngủ đến không biết trời đất.

Tiêu Luân đi qua vỗ vỗ mặt cậu ta, đem người đánh thức, đỡ đứng lên, đi ra ngoài.

Tiêu Nhân than thở. “Tôi chỉ biết.... anh ấy sẽ không nhẫn tâm như thế”.

Tiêu Luân nghe xong, không nói gì. Cuối cùng đem người nhét vào trong taxi, Tiêu Luân mới nắm cầm Tiêu Nhân cười lạnh nói. “Y là của anh, đừng có đánh chủ ý lên y”.

Xe taxi rời đi, Tiêu Luân đứng lên, sờ sờ cằm, tiểu tử này chân chân giả giả, còn không biết trời cao đất dày đi câu dẫn Dung An Trúc. Nhưng không thể không để phòng, nói thế nào thì vẫn là người cùng chung dòng máu chung một cái họ với mình, so với mình cả tuổi tác cả thân thể đều trẻ hơn.

Tiêu Luân trầm tư nhìn tập văn kiện trong tay. Hai tháng nay người muốn ngáng chân hấn vẫn chưa dừng lại. Hấn ngoài sáng thì cho Dương Tập đi theo dõi, chính mình cũng tìm người ngầm ngầm điều tra, nhưng đối phương tay chân lanh lẹ, một chút dấu vết để lại cũng không có.

Lại một kế hoạch thu mua đồ bể, Tiêu Luân ném văn kiện lên mặt bàn, ngẩng đầu nhìn vị trí của Dương đặc trợ. Đường như cảm nhận được ánh mắt triệu hoán của lão đại nhà mình, Dương Tập ngẩng đầu nhìn Tiêu Luân, ánh mắt mờ mịt chẳng hiểu gì.

Tiêu Luân cúi đầu, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là không cần nói cho Dương Tập biết, cái dấu vết trên cổ hấn ta được áo nửa che nửa đây quả thực là giống như muốn chiêu cáo thiên hạ gần đây hấn xuân tình rất dạt dào.

Hấn với Dung An Trúc cũng để lại đủ loại ô mai trên người nhau, nhưng trong lòng bọn họ đều biết thời điểm nào thì nên mặc áo cao cổ. Chẳng bù cho cái cậu Tiểu Dương này, thật sự là.... Khờ dại thuần khiết không hiểu thế sự đến mức làm cho người ta cảm thấy bất lực....

– Cố tình giả bộ đúng là quá giống.

Hừ, tính tình của trợ lý nhà mình thế nào, hần với Dung An Trúc đương nhiên hiểu rõ mồn một, bằng không cũng sẽ không yên tâm mà mang hần ta tới Tiêu thị. Chính là nhiều ít vẫn có điểm lo lắng, Dương Tập cùng với con sói Tiêu Kiệm kia đấu trí đấu dũng, ngàn vạn lần không xảy ra chuyện mới là tốt nhất, nếu không cũng sẽ cảm thấy hổ thẹn trong lòng a....

Một năm sau, Dương đặc trợ mang theo 500 vạn đô la Mỹ sang bờ đại dương đối diện đoàn tụ với gia đình, nói với bọn họ là hần ta trúng xổ số. Tiêu Luân kể lại với Dung An Trúc, nói, hần ta có thể đi làm nhà tiên tri được rồi.

Tiêu Luân ở bên này còn đang gặp phiền phức, Dung An Trúc bên kia vẫn quyết đoán không chút lưu tình thả lưới bắt cá.

Đối với việc này Tiêu Luân coi như mắt nhắm mắt mở cho qua, không hỏi đến quá nhiều.

Bên cạnh Dung An Trúc có thêm một trợ lý, tên là Lâm Tường Thiên. Tiêu Luân lúc ấy nghe được như mi hời. “Không phải là cái tên bị cậu đánh cho nhập viện cả tháng đấy chứ?”

Dung An Trúc gật đầu. “Chính là hần, tuy rằng lỗ măng lại dễ mềm lòng, nhưng đối với việc kinh doanh lại có sự miễn cảm trời sinh”.

Tiêu Luân không biết làm sao y lại chiêu mộ được người này, hần cũng không muốn đi hỏi chi tiết.

Từng bước đi của Dung An Trúc dần dần thu hút không ít sự chú ý của người trong ngành.

Thật lâu trước kia hình như có nghe qua tên tiểu tử này, chỉ là làm cho một công ty nhỏ, cũng có phần an phận.... Ai mà ngờ bất tri bất giác đã nổi lên như thế?

Mọi người cảm thấy rất kinh ngạc, đối với thủ đoạn của y cũng không thể nói rõ là khinh thường, dù sao thường đi ở bờ sông, còn mấy ai có thể khô giày? Nhưng y từ một nhân vật an phận thủ thường, biến thành hiện giờ tuy chưa thể nói là huyết vũ tinh phong, nhưng cũng đã gây ra không ít sóng gió trong ngành, vẫn là làm cho mọi người phải lưu tâm.

Tiêu gia lão gia tử đương nhiên cũng thấy rõ. Vài vị lão nhân ở trong phòng trà Tiêu gia uống trà, đều cảm khái năm đó còn cảm thấy y thông minh tài trí lại hiểu chuyện, là một làn gió mới giữa đám người trẻ tuổi, vậy mà cũng sa đoạ thành ra như bây giờ.

Tiêu lão gia tử chỉ cười cười.

Có một lão gia tử nói, nghe nói y xuất thân từ trong chùa, trời sinh nơi cửa phật mang theo tâm thương hại cảm thông, đáng tiếc hiện tại cũng bị xã hội này nhuộm cho chẳng còn sạch sẽ.

Lão gia tử nghe xong đột nhiên có điểm chột dạ, thâm nghĩ, tiểu tử này thực ra cũng có lòng có dạ, chẳng qua hơn phân nửa đều đã đem dành cho thằng cháu nhà mình mà thôi.

Cuộc họp thường kỳ kết thúc, Dung An Trúc phân phó cho luật sư nhanh chóng đem hợp đồng thu mua soạn thảo, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Đợi tất cả mọi người đều rời khỏi phòng họp, Dung An Trúc gọi Lâm Tường Thiên đến. “Anh nói ra suy nghĩ của mình?”

Lâm Tường Thiên yên lặng một lát, cuối cùng vẫn nói. “Có cần phải đuổi tận giết tuyệt như vậy? Nhà hần còn có một đứa con gái đang học cấp hai”.

Dung An Trúc thiêu mi. “Phương án này là một tay anh làm ra”.

“Tôi chỉ là....” Lâm Tường Thiên thở dài.

“Cảm thấy tôi rất nhân tâm?” Dung An Trúc nhu nhu mi tâm đứng lên.

Lâm Tường Thiên không trả lời.

Dung An Trúc đột nhiên cười cười, Lâm Tường Thiên cảm thấy có điểm hoảng hốt. Không phải vì nụ cười này quá đẹp đẽ quá hấp dẫn chói mắt, mà là Lâm Tường Thiên cảm giác nụ cười kia giống như đến từ nội tâm, còn mang theo điểm hiền lành.

Dung An Trúc nói. “Thu mua công ty này, dựa theo quy định của pháp luật, vợ và con gái hần còn có thể lấy được mấy trăm vạn tiền bồi thường. Nếu không thu mua, trong vòng nửa năm tình nhân của hần sẽ đem cả công ty vợ vét sạch, một xu cũng sẽ không chừa lại cho con gái hần”.

ô.ô Mới sửa lại xưng hô vài chương trước ~

45. Chương 45

Buổi tối, Tiêu Luân có việc bận vẫn ở lại công ty, Dung An Trúc thì từ chối lời mời của mấy vị thương nhân có tiếng ở S thành, lẳng lặng ở nhà đọc sách, kết quả vẫn bị một cuộc điện thoại gọi ra ngoài.

Bàn việc bên ngoài, Dung An Trúc vĩnh viễn vẫn mặc trên người bộ quần áo thoải mái. Y im lặng nhìn nam nhân trẻ tuổi trước mặt, sắc mặt người đó tái nhợt, đầu tóc rối bù như tổ quạ.

Trên bàn có năm món mặn ba món chay còn thêm một bát canh nóng, người trẻ tuổi lang thôn hổ yết mà ăn, nghẹn cũng không nghẹn một cái. Đến cuối cùng bàn ăn như vừa bị cơn bão quét qua, chén đĩa sạch sẽ đến mức chẳng cần lau rửa, nam nhân mới uống một cốc trà nóng, hài lòng thở ra một hơi.

“Cảm ơn Dung tổng”. Nam nhân mở miệng, lưng hơi gập xuống, thanh âm bi bi thương thương.

“Nhiều năm không gặp, tạo hình thay đổi rồi”. Dung An Trúc nói.

Lúc còn học đại học, người này một đầu tóc đen dài che khuất cả nửa gương mặt, hơn nữa còn kết hợp với thanh âm bi thương, đúng là không hổ với ngoại hiệu ‘thần côn’ mọi người gọi cậu ta.

“Tóc dài dễ bị quỷ quần thân...” Nam nhân nói.

“Có muốn tôi niệm < đại= ”” bi= ”” chú= ””> cho cậu không, không thu tiền”. Dung An Trúc nói.

“Học trưởng vẫn thích nói đùa như trước”. Nam nhân cười cười.

Dung An Trúc ngấm nghĩa tập văn kiện trên tay, là mới vừa rồi nam nhân kia đưa cho y.

Nam nhân nhìn nhìn tập văn kiện, mở miệng. “..... Học trưởng, ngày đó chúng ta giao ước ba lần, anh đã dùng hai lần...”

“Tôi biết”. Dung An Trúc nói.

“Còn lại một lần...” Nam nhân tiếp tục nói.

“Tôi biết”. Dung An Trúc gật đầu.

“Anh thật sự không muốn đi tìm cha mẹ ruột của mình sao?” Nam nhân thì thầm hỏi.

Không phải cậu ta quan tâm Dung An Trúc, mà là so sánh với những tin tức Dung An Trúc muốn cậu ta điều tra, thì tìm cha mẹ ruột của y thực sự dễ hơn rất nhiều a....

Dung An Trúc cười cười. “Tìm để làm gì? Cảm ơn bọn họ?”

Nam nhân ngậm miệng, nghĩ nghĩ rồi lại nói. “Vị kia nhà anh, chính là Tiêu Luân, hình như hần đã tra ra được gì đó...”

“Nga”. Dung An Trúc thản nhiên đáp.

Liên tiếp vài ngày, Tiêu Luân về đến nhà đã là đêm khuya, Dung An Trúc đã ngủ. Sáng sớm Dung An Trúc lại rời giường đến công ty trước Tiêu Luân, cho nên hai người cơ hồ không tiếp xúc với nhau.

Đến một ngày, Tiêu Luân ngủ dậy mới nhớ ra hôm nay hần được nghỉ nửa ngày, thế là liền cao hứng phấn chấn rửa mặt chải đầu, ăn mặc đẹp đẽ rồi hẹn Dung An Trúc đi ăn trưa.

Có lẽ vì lâu rồi chưa làm ra trò gì ầm ĩ, Tiêu thiếu đặc biệt mua một bó hoa hồng, sau đó tiến thẳng đến Khao Trúc.

Từ nhân viên tiếp tân cho đến thư ký tổng tài, không người nào là không tránh khỏi tình trạng co quắp khoé miệng. Tuy rằng vị này với vị kia là nửa bí mật nửa công khai, nhưng hoa hồng với Dung An Trúc.... Tiêu thiếu chắc là nào bị phá hỏng rồi mới đến đây đi?

Không biết bó hoa này có lập tức bị ném thẳng vào thùng rác không. Tất cả mọi người đều nghĩ thế.

Nhưng ngoài dự kiến của mọi người, Dung tổng cũng không vứt bó hoa kia đi. Sau khi nhìn thấy thì y chỉ thở dài, đứng dậy ra ngoài bảo thư ký tìm một lọ hoa, đổ thêm nước rồi cắm hoa vào.

“Hoa được hái xuống, đáng tiếc là sinh mệnh ngắn ngủi”.

Tiêu Luân làm sao lại không hiểu tâm tư của y, nhưng vẫn muốn cùng y đấu vô mồm một trận. “Nhưng có thể mua vui tâm người khác thì cũng thể hiện giá trị của chúng rồi còn gì”.

Dung An Trúc trắng mắt nhìn hần. “Giá trị của chúng không cần cậu đánh giá”.

Tiêu Luân cười cười, đi đến bên cạnh giá sách, rút ra một quyển tạp chí, ngồi xuống một chỗ im lặng đọc, không hề nháo đến Dung An Trúc.

Đợi đến giữa trưa, hai người mới sóng vai cùng nhau ra ngoài, lại bị người chặn lại trước cửa.

Một trung niên nam tử kéo theo một bé gái tầm hơn mười tuổi, trên người đều là mùi xăng. Nam nhân cầm trên tay một cái bật lửa, bé gái bên cạnh khàn giọng kêu khóc. “Ba ba, đừng làm vậy! Con sợ!”

Dung An Trúc sắc mặt sợ hãi, Lâm Tường Thiên theo sau bọn họ đi ra cũng biến sắc.

“Dung An Trúc, mày sẽ không chết từ từ được đâu!” Nam nhân điên cuồng gào lên. “”Không cần mày phải bức chết cả nhà tao, hôm nay tao sẽ chết trước cho mày xem!”

“Kim tiên sinh, có việc bình tĩnh rồi nói”. Dung An Trúc thả lỏng ngữ khí, chậm rãi nói. “Linh Linh còn nhỏ như vậy, đừng dọa đến con bé”.

“Giả nhân giả nghĩa!” Nam nhân cười to. “Con gái của tao không cần mày lo, dù sao tao chết con gái tao cũng không sống dễ chịu được, tao hôm nay sẽ mang theo nó cùng chết ở chỗ này, chúng tao thành quỷ cũng sẽ không buông tha cho mày!”

“Kim tiên sinh, giữa chúng ta có hiểu lầm, từ từ rồi nói có được không? Ông trước đừng kích động”. Dung An Trúc chậm rãi từng bước lại gần. “Ông xem chúng ta cách nhau xa như thế, khó mà nói rõ ràng được, ở giữa còn có Linh Linh, ông buông con bé ra trước đã được không? Hai người chúng ta chậm rãi nói chuyện”.

“Chớ má, mày đừng có lại đây”. Nam nhân lùi lại từng bước, quơ quơ cái bật lửa trên tay.

Đột nhiên trong đám đông truyền đến tiếng khóc của một nữ nhân. “Kim Nhất Đồng tên khốn! Mau buông con gái ra!”

“Mẹ!” Bé gái lại bắt đầu giãy dụa.

Tiêu Luân nhìn một màn kịch này, rồi lo lắng nhìn Dung An Trúc. Dung An Trúc cũng đã mất đi vẻ trầm ổn thường ngày, chỉ sợ nam nhân sẽ châm lửa.

“Anh ở bên ngoài thông đồng với nữ nhân khác tôi mặc kệ, anh thế nhưng lại hạ độc thủ với con gái mình!” Nữ nhân ngã ngồi trên mặt đất khóc lóc. “Anh mau thả Linh Linh ra!”

Nam nhân gào lại về phía nữ nhân. “Cô thì biết cái gì, nếu không phải tại tên súc sinh này – ”

Còn chưa nói xong, Dung An Trúc nhìn thấy thời cơ liền lập tức tiến lên, đoạt lấy bé gái, giao cho Tiêu Luân, tiếp theo muốn chế ngự nam nhân. Nam nhân giữa lúc giằng co đã mở bật lửa, ngọn lửa từ trên người nam nhân cháy đến cả người Dung An Trúc.

“Không!” Tiêu Luân run sợ hét lên, vội vàng tiến lên muốn kéo Dung An Trúc ra. Bất quá một thân ảnh so với hần còn nhanh hơn đã chạy lên, cầm bình chữa cháy trên tay phun vào hai người.

Thật vất vả mới dập tắt được lửa, Dung An Trúc tuy rằng một thân chật vật nhưng cũng đã chế ngự được nam nhân. Tiêu Luân tiến lên kéo Dung An Trúc ra, Lâm Tường Thiên ném bình chữa cháy xuống đất, đem nam nhân điên cuồng lôi sang một bên.

Bất ngờ bị Tiêu Luân gắt gao siết trong ***g ngực, Dung An Trúc nghe được nhịp tim loạn thất bát tao của cả hai, khoé miệng cong lên, nâng tay ôm lấy hắn.

Vốn ở ngay khu náo nhiệt, quần chúng vây xem rất đông, thẳng đến khi cảnh sát cùng xe cứu thương đến, mọi người mới lục tục tản ra.

Trên người Dung An Trúc ít nhiều cũng có chỗ bị bỏng, tóc cũng bị cháy xém không ít, Tiêu Luân cùng y ngồi xe cứu thương đến bệnh viện, xử lý tốt vết thương rồi mới để ý đến tóc tai, trong cả quá trình vẫn nắm lấy tay y không buông, trong lòng hắn còn đang sợ hãi.

Dung An Trúc tuy hắn lôi kéo, cũng không giải thích nhiều, y chỉ thản nhiên nói một câu. “Tôi tạo nghiệp, nhân quả báo ứng mà thôi”.

Đêm hôm đó, Tiêu Luân ôm lấy Dung An Trúc, động tác ôn nhu lưu luyến nhưng lại đòi hỏi ham muốn quá độ. Dung An Trúc không biết nên cười hay nên mắng hắn, cuối cùng kiệt sức đến cánh tay cũng không nâng lên nổi.

Tiêu Luân hôn ngón tay bị sưng đỏ của y, thì thầm. “Sau này không được làm tôi sợ như thế nữa....”

Dung An Trúc sờ tóc hắn, nói. “Đánh nhau với cậu còn bị thương nghiêm trọng hơn thế này....”

Tiêu Luân trừng y. “Sao có thể so sánh được?”

Dung An Trúc cười cười không nói.

Tiêu Luân thở dài. “Cậu làm chuyện gì, tôi cũng chưa từng quản cậu.... nhưng là hiện tại tôi có điểm hối hận”.

Dung An Trúc vỗ vỗ mặt hắn. “Không cần”.

“Cậu vốn không màng danh lợi, chuyện gì cũng chỉ hướng tới bình thản”. Tiêu Luân tiếp tục thì thầm. “Giống như bây giờ không từ thủ đoạn, nhận lấy thù hận từ người khác, mấy chuyện này đều không sao cả.... thế nhưng còn khiến mình lâm vào nguy hiểm...”

Dung An Trúc cong khoé miệng, nhắm mắt, ở trong ngực hắn trở mình, đưa lưng về phía hắn chuẩn bị vào giấc mộng.

“Chấp niệm hồng trần khó thành, đại hỉ đại bi đại ái đại hận dễ tạo thành khúc mắc nhất, để lâu sinh ám ức, ám ức lâu sẽ thành tâm ma”.

“Con đã có chấp niệm”.

Dung An Trúc cùng phương trượng ngồi khoanh chân đối diện nhau, một người trên chiếu, một người trên đệm cỏ dưới đất.

“Chấp niệm vì cái gì?” Phương trượng nhắm mắt hỏi.

“Bất luận là vì cái gì, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ con sẽ lấy đao thành ma”. Dung an trúc chau mày, trong lòng bất an.

“Phật đẩy lui vạn quỷ, cũng không phải tâm từ nhân thiện”. Phương trượng nói. “Là phật hay ma, cũng phải xem cách con đối xử với người”.

Dung An Trúc lặng yên không nói.

Phương trượng mở mắt, mặt mày hiền từ. “Huống hồ đối với con mà nói, có chấp niệm cũng không phải là chuyện xấu”.

Dung An Trúc hiểu được ý này, nhưng vẫn cảm thấy phiền lòng.

Phương trượng lại nhắm mắt nói. “Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật”.

Sau một lúc lâu, Dung An Trúc giương mắt, nhìn thẳng phương trượng. “Nghĩa là trước tiên con phải cầm lấy đao sao?”

46. Chương 46

Gặp lại Cảnh Kiệt, hắn vẫn là một thân quần áo hưu nhân thoải mái nhưng giá trị xa xỉ, ngồi ở một gian phòng trà chờ y.

Lúc Dung An Trúc đến, Cảnh Kiệt còn cố ý nhìn nhìn ra phía sau, không thấy người đi theo, hắn nhú mày. “Tiêu thiếu không cùng đến?”

“Hai chúng ta thường trà nói chuyện, gọi cậu ta đến làm gì cho sát phong cảnh”.

Cảnh Kiệt cười ha hả.

Chuyện công việc đã bàn xong xuôi ở văn phòng, lúc này chẳng qua là tiện đường liên lạc thắt chặt tình cảm mà thôi.

“Có đôi khi, không thể không nói tôi rất hâm mộ Tiêu thiếu”. Cảnh Kiệt uống một ngụm trà Phổ Nhĩ thơm ngọt, khoẻ miệng mang theo ý cười.

“Cậu ta đang cùng mấy anh em chú bác đấm đá rất vui sướng”. Dung An Trúc cười cười. “Cậu là con trai độc nhất đương nhiên sẽ thấy hâm mộ”.

Cảnh Kiệt cười. “Anh biết rõ tôi nói chính là anh”.

Dung An Trúc liếc hắn một cái, không trả lời.

“Lời mời của tôi vĩnh viễn hữu hiệu, nếu có một ngày anh chán ghét nơi này....” Ánh mắt Cảnh Kiệt giống như hồ sâu nhìn Dung An Trúc.

Dung An Trúc giương mắt. “Nơi đó của cậu cùng với nơi này có gì khác nhau?”

“Nếu đã giống nhau, vì cái gì anh lại lựa chọn ở đây?” Cảnh Kiệt hỏi lại.

Dung An Trúc không đáp, nâng ấm rót trà cho hắn.

Cảnh Kiệt không khách khí, tiếp nhận uống xong. “Anh vì sao lại chọn Tiêu Luân? Vì sao tôi lại không được?”

Dung An Trúc cũng uống một ngụm trà, sau một lúc lâu mới nói. “Cậu có dũng khí để từ bỏ tất cả không?”

Cảnh Kiệt hơi dừng một chút.

“Cậu đương nhiên là có”. Dung An Trúc cười nói. “Còn Tiêu Luân, cậu ấy đã từng từ bỏ hết thấy”.

“Cho nên, anh ngay cả hỏi cũng không cần hỏi anh ta”. Cảnh Kiệt cảm thán.

Dung An Trúc mỉm cười. “Cậu ấy ở quê tôi thuê một cửa hàng nhỏ, sẽ chờ tôi cùng nhau trở về làm ăn”.

..... Cảnh Kiệt ban đầu hơi sững sốt một chút, lát sau mới run rẩy khoẻ miệng.

Dung An Trúc đem ngón trỏ đặt bên môi, nhẹ nhàng nháy mắt. “Đừng nói với cậu ta là tôi biết”.

Tiêu Luân tuy rằng đối với chuyện y ‘hẹn hò riêng tư’ với Cảnh Kiệt rất bất mãn, nhưng bản thân hắn còn có việc bận, hơn nữa chuyện điều tra kẻ ngấm ngầm gây chuyện cũng có manh mối mới, cho nên hắn chỉ có thể không tình nguyện mà cho qua chuyện này.

Đã qua mười giờ tối, Dương đặc trợ đã tan tầm trước, Tiêu Luân một mình ở lại văn phòng xem số liệu.

Manh mối càng ngày càng rõ ràng, hơn nữa đúng như Tiêu Luân suy đoán, đúng là do người thân cận bên cạnh hắn gây ra, người nọ cho rằng hiểu rõ một số sở thích thói quen của hắn, cùng với một ít hình thức kinh doanh quản lý của Tiêu thị.

Tiêu Luân bên miệng gợi lên ý cười, có điểm thú vị, người nọ tựa hồ cũng đã nhận ra chuyện gì, cũng bắt đầu điều tra ngược trở lại.

Vu Hạo Nghị, nam, thám tử tư.

Tiêu Luân nhìn ảnh chụp được dính kèm với văn kiện, tuy rằng không rõ nhưng vẫn có thể nhìn ra trong ảnh là một nam nhân thân hình gầy yếu, thậm chí lưng còn hơi còng, đang ở cửa hàng tiện lợi mua đồ.

Đem tập văn kiện hoàn toàn xoá bỏ, Tiêu Luân đứng lên, vặn mình.

Tiếp tục chờ điều tra xem sao, lần này người mình tìm được quả đúng là đáng tin cậy.

Lái xe về đến nhà đại khái đã mười một giờ, Tiêu Luân một bên nghĩ Dung An Trúc tốt nhất là đừng có bỏ rơi hắn mà đi ngủ trước, một bên mở cửa phòng. Vừa mới nhìn đến cảnh tượng trong phòng khách, Tiêu Luân hơi sững lại, lát sau mới hít một hơi, khoé miệng hiện lên tươi cười nghiền ngẫm.

“Ca, anh về rồi?” Tiêu Nhân cầm lon bia trong tay lắc lắc, đối hắn cười nói. Về mặt thần nhiên như đã quên hết chuyện trước kia.

Dung An Trúc ngồi ở sofa, một tay cầm sách.

“Hôm nay sớm thế”. Dung An Trúc không quay đầu lại, thần nhiên nói.

Tiêu Luân ngoài cười nhưng trong không cười, lúc trước một tên Cảnh Kiệt, hiện tại lại thêm một Tiêu Nhân.

“Không còn sớm, cậu nên về đi”. Dung An Trúc hạ lệnh đuổi khách.

Tiêu Nhân cũng không phản bác, đem lon bia đặt trên bàn trà, đứng lên. “Em đây đi thông thả, hai người không cần tiễn a”.

Tiêu Luân đóng cửa xong, đi về phòng ngủ, một bên tìm quần áo đi tắm một bên hỏi. “Tiểu tử kia đến đây làm gì?”

“Câu dẫn tôi”. Dung An Trúc thần nhiên đáp.

Tiêu Luân nhướn mày. “Vậy có thành công không?”

“Không thể”. Dung An Trúc cũng đứng dậy vào phòng ngủ. “Chính mình còn không thật tâm, sao có thể khiến người khác rung động”.

Tiêu Luân cười cười, ôm vai y. “Tiểu tử kia thoát nhìn cũng không hiểu chuyện”.

“Người Tiêu gia cả mà”. Dung An Trúc cười nhạo hắn. “Tôi tắm rồi”.

“Vậy đến giúp tôi cạo lưng”. Tiêu Luân vẫn là đem người kéo vào phòng tắm. “Hồi học cấp hai Tiêu Nhân từng bị bắt cóc, sau đó chính mình một thân đầy máu trốn trở về”.

“Tôi không xem thường cậu ta”. Dung An Trúc thả nhiên nói. “Tôi chỉ là cảm thấy tâm cậu ta không ở nơi này, cậu ta cũng không giống như rất muốn đối nghịch với cậu”.

“Vậy sao còn động đến cậu?” Tiêu Luân cười lạnh.

“Có lẽ là bị người bức bách?” Dung An Trúc thuận miệng đáp.

Tiêu Luân lắc đầu. “Không ai có thể ép nó làm chuyện mà nó không muốn làm”.

47. Chương 47

Bởi vì điều tra có tiến triển, hành động ‘mê dạng’ của Tiêu Nhân cũng tạm thời bị gác qua một bên, dù sao Tiêu Luân tin tưởng, Dung An Trúc sẽ không gặp bất lợi.

Thám tử tư lần trước bị chụp ảnh ý thức tự bảo hộ phi thường tốt, nhưng lần này gặp được một đối thủ hiếm có khó tìm, ít nhất cũng đã đào ra được một tin tức hữu dụng, tỷ như tốt nghiệp X đại.

Tiêu Luân nheo mắt, X đại.... sao nghe quen quen?

Hắn nhìn về phía Dương Tập, trông mắt Dương Tập vội lảng sang chỗ khác.

Tiêu Luân nhíu mày hỏi. “Cậu với Dung tổng đều là tốt nghiệp X đại đúng không?” Cũng bởi vì thế nên Dương Tập mới được tuyển vào Khao trúc.

“Tôi vô tội!” Dương Tập lập tức giơ tay thề.

“Vậy cậu có biết người này không?” Tiêu Luân chỉ chỉ tập văn kiện.

“... Ngoại hiệu thần côn”. Dương Tập do dự nói. “Học dưới Dung tổng hai khoá, hai người có quan hệ cá nhân.... Lão bản, chúng ta, có phải đi sai hướng rồi không?”

Tiêu Luân một phen đẩy ra một đồng văn kiện trước mặt, mặt không chút thay đổi, xoay ghế hướng ra ngoài cửa sổ, Dương đặc trở về chỗ của mình, không đi trêu chọc hắn.

Buổi tối, Tiêu Luân sau khi nhìn đồng tư liệu suy tư nửa ngày vẫn là quyết định tìm người giáp mặt hỏi rõ ràng. Đối với Dung An Trúc, hắn vẫn tuyệt đối tín nhiệm. Nếu Dung An Trúc dùng thủ đoạn với hắn, kia cũng là tuyệt đối có lý do của y, nhưng lý do này, hắn phải biết.

Dừng lại trên đường mua hộp thuốc cảm mạo, buổi sáng lúc ra khỏi cửa Dung An Trúc có điểm hắt hơi sổ mũi.

Về đến nhà, đèn phòng khách quả nhiên vẫn còn sáng, chỉ có từ cửa phòng ngủ khép hờ lộ ra một vầng sáng nhàn nhạt.

Quả nhiên là không thoải mái nên đi nghỉ ngơi. Tiêu Luân thả nhẹ động tác, lúc chuẩn bị đẩy cửa phòng ngủ ra thì dừng lại.

Khoé miệng run rẩy, đầu óc lại phản ứng đặc biệt minh mẫn, lập tức lấy ra điện thoại di động. “Tách” một tiếng đem hình ảnh hai người trên giường chụp lại, lần này đến phiên Tiêu Nhân quần áo không chỉnh tề run rẩy.

Dung An Trúc mơ mơ màng màng ngủ, không hề biết trong phòng ngủ nhà mình đang có sóng ngầm. Tiêu Luân nhếch miệng, Tiêu Nhân kinh hãi, muốn lao đến ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể trở mắt nhìn Tiêu Luân gửi ảnh chụp đi.

Góc độ chụp của bức ảnh rất gian xảo, chỉ có thể nhìn đến mặt Tiêu Nhân, Dung An Trúc lộ ra chưa đến một nửa.

Tiêu lão gia cùng cha mẹ Tiêu Nhân đồng thời mở ra điện thoại của mình.

“Mặc kệ cậu an bài thế nào, cái này cũng khiến cậu thoải mái rồi đi”. Tiêu Luân cười nói.

Tiêu Nhân cảm giận đứng dậy, một bên đem tay áo vừa xắn lên kéo xuống, một bên nói. “Anh ta bị cảm còn bị người chuốc quá chén, hiện tại phát sốt, em chỉ đo nhiệt độ cho anh ta”.

“Đã nhìn ra”. Tiêu Luân đi vào, cởi áo khoác ra. “Cảm ơn cậu, kế tiếp giao cho anh là được rồi”.

Tiêu Nhân chỉ tay vào hắn. “Xem như anh lợi hại”.

“Anh đã nói cậu ta là của anh, cậu đừng có mơ tưởng”. Tiêu Luân xắn tay áo, cầm khăn lạnh ở tủ đầu giường nhẹ nhàng lau người cho Dung An Trúc.

“Em cho tới bây giờ chưa từng muốn có anh ta, anh cho là ai cũng yêu nam nhân à?” Tiêu Nhân một bên mặc áo khoác, một bên trợn trắng mắt.

“Vậy cậu việc gì phải dây vào với y?” Tiêu Luân cũng trợn mắt.

“Chuyện ông nội giao phó, dù sao vẫn phải tỏ ra hứng thú một chút a!” Tiêu Nhân từ lỗ mũi hừ ra một hơi.

Tiêu Luân bình tĩnh đại ngộ. “A... vậy cậu càng thâm rồi”.

“.....” Tiêu Nhân tức giận rời đi, lúc chuẩn bị ra khỏi cửa còn quay đầu lại. “Bất quá, anh ta đúng là rất thú vị”.

Tiêu Luân cười cười. “Cút đi”.

Ngày hôm sau, Dung An Trúc ngủ mê mệt tỉnh lại, nghe Tiêu Luân kể lại mọi chuyện, sau đó cực kỳ tán thưởng hần cơ trí hơn người, từ nay đã vứt đi được một cái phiền toái. Tiêu Luân thay y xoa bóp huyết thái dương còn đau, cười cười không nói nữa.

Dương đặc trợ như thường lệ ôm đầu ngăn người, trên tai còn có một dấu răng rõ ràng. Tiêu Luân không thêm quần, tự mình xem văn kiện, thỉnh thoảng khoé miệng lại khê nhếch.

Dương đặc trợ phát ngón xong liền nhìn đến biểu tình quỷ dị của lão bản.

“Tiêu tổng, phiền toái giải quyết xong rồi?” Dương Tập hỏi.

“Phiền toái nhiều như thế, sao mà xong cho được?”

Dương Tập nghĩ nghĩ. “Anh có hỏi qua Dung tổng chưa?”

“Cậu ấy muốn nói cho tôi biết lúc nào thì sẽ nói lúc ấy”. Tiêu Luân trả lời.

“Vậy anh đang cao hứng cái gì?” Dương Tập hỏi.

Tiêu Luân buông báo cáo trong tay. “Phiền toái tuy nhiều, nhưng vẫn có thể giải quyết từng cái một”.

Dương Tập cười cười, không hỏi thêm nữa.

Dung An Trúc dưới sự giám sát của Tiêu Luân ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, cuối cùng cảm mạo cũng hết, lại tinh thần phấn chấn chạy đến công ty tiếp tục múa đao diệt ma, chém giết rồi đem chôn, không vì vài chuyện âm ỉ lúc trước mà bột phóng túng.

Cứ như vậy qua ba tháng sau, Dung tổng ở văn phòng nhà mình vừa duyệt xong một phương án thu mua thì nhận được điện thoại của Tiêu lão gia tử. Trước kia được Tiêu lão gia tử triệu hồi cũng không phải đích thân ông gọi tới.

“Ba giờ chiều mai đến Tiêu gia gặp ta”. Lão gia tử nói đơn giản.

“Được”. Dung An Trúc trả lời rồi cúp điện thoại.

Theo lệ cũ không báo cho Tiêu Luân biết, giữa hơi thở lạnh lẽo của mùa thu, Dung An Trúc một thân thường phục đến Tiêu gia.

Y đại khái biết lão gia tử sẽ nói với mình chuyện gì, cũng biết mình phải trả lời ra sao, nhưng lúc bước vào cửa, cước bộ vẫn hơi dừng lại. Tiêu lão gia tử nhìn ra một chút chần chừ từ nam nhân đã càng thêm thành thực ổn trọng, nhưng không có châm chọc hay cười nhạo, chỉ khê thở dài.

“Ngồi đi, uống trà gì?” Tiêu lão gia tử nói.

Dung An Trúc lịch sự làm lễ rồi mời ngồi xuống.

Hơi nước lượn lơ trước mặt lão gia tử, ánh mắt sáng quắc, không nhìn ra chút nào đáng vẻ của người già.

“Khách tùy chủ tiện”. Dung An Trúc nói.

Thời tiết lạnh dần, là thời điểm thích hợp để uống hồng trà, nhưng lão gia tử lại pha một bình trà xanh.

“Cậu gần đây phải bức tức không nhỏ, nên tiêu hoả trong người”. Tiêu lão gia tử nói.

Dung An Trúc rũ mắt, thản nhiên cười nói. “Tôi cũng không xúc nổi, lão gia tử yên tâm”.

Tiêu lão gia hừ một tiếng. “Cậu xúc nổi tôi mới yên tâm”.

Dung An Trúc không trả lời, trong chốc lát chỉ nghe được tiếng nước đang sôi.

“Thiên hạ về sau, chung quy vẫn là của người trẻ tuổi mấy cậu”. Tiêu lão gia tử nói.

Dung An Trúc cười cười. “Suy cho cùng cũng không phải người trẻ tuổi chúng tôi, bởi vì chúng tôi đều sẽ già đi. Thế hệ này đi xuống thế hệ khác đi lên, thời đại không ngừng thay đổi”.

“Cậu nếu đã chắc chắn có được rồi, vì sao bây giờ còn muốn cấp tiến?” Tiêu gia hỏi.

“Tôi không cấp tiến, mà là làm từng bước. Mọi việc đều có nhân quả, tôi bất quá chỉ thuận thế mở đầu thôi”. Dung An Trúc nói.

“Cậu cứ nói thẳng, cậu với Tiêu Luân là đang tính toán cái gì”. Lão gia tử hừ lạnh.

Dung An Trúc nghĩ nghĩ, thành thực nói. “Tôi không biết”.

Lão gia tử trềnh y, Dung An Trúc giải thích. “Tuy tôi không phải là người sẽ bị người khác dắt mũi.... Nhưng là tính toán của tôi, đa phần đều sẽ được quyết định theo tính toán của Tiêu Luân. Tôi lại không biết cậu ấy đang tính toán cái gì, hoặc là nói, không xác định”.

Lão gia tử rót trà cho y. “Chuyện của Tiêu Kiệm cậu có biết không?”

Dung An Trúc cảm ơn, rồi mới thành thực nói. “Tôi không biết”.

Lão gia tử nhìn y một cái. “Ta chỉ muốn nhắc nhở cậu, hoặc là nói nhắc nhở vị học đệ kia của cậu, để cậu ta cẩn thận với Tiêu Kiệm. Tiêu Kiệm chưa bao giờ là người ra tay nhân từ”.

“Người tàn nhẫn đến đâu cũng sẽ có nhược điểm”. Dung An Trúc nói rồi mới thầm nghĩ, không có cũng phải biến ra cho có.... Đúng là lúc trước y bày đặt mưu kế cho Tiểu Dương, nhưng lão gia tử nói cũng đúng, sau này phải quan tâm Tiểu Dương nhiều một chút.

“Hiện tại cậu làm những việc này, là bởi vì lời ta nói lúc trước sao?”

Dung An Trúc trầm thán, cùng lão gia tử nói chuyện đúng là quá mệt, một chút cũng không thể lừa gạt.

“Tôi không biết”.

Y nói không biết ba lần, Tiêu lão gia tử bị làm cho tức cười, cũng không biết là ông có thực sự tức giận hay không.

Dung An Trúc nói. “Ai cũng sẽ có ảnh hưởng tới người khác, chính là nhiều hay ít mà thôi. Tôi trở thành như hiện giờ, có thể là vì Tiêu Luân, cũng có thể hoàn toàn là vì bản thân tôi. Có lẽ tôi bất quá chỉ muốn nhìn xem, đời người có thể làm lớn được đến đâu, một kẻ xuất thân bình thường như tôi, liệu cũng có thể nắm giữ một phương hay không”.

“Lại nói tiếp, cậu thật ra quen biết không ít người, trong đó cũng không thiếu người có thể trợ giúp cậu đi lên.... Lúc trước chưa từng thấy qua cậu làm lớn chuyện như vậy”. Lão gia tử nói.

Dung An Trúc cười cười. “Tôi quen biết không nhiều mà cũng không ít người, người có khả năng giúp tôi cũng có, trong đó đại đa số đều là người bình thường, chỉ có một hai người là nhà giàu quyền quý.... Nếu không phải quen biết Tiêu Luân, những kẻ nhà giàu này đối với tôi mà nói cũng không khác gì người thường”.

“Không muốn báo đáp, vẫn phải báo đáp. Không muốn so đo, vẫn phải so đo”. Lão gia tử nói như thế.

Dung An Trúc cười cười, không phủ nhận.

“Rất nhiều chuyện chỉ là thay đổi quan điểm mà thôi....” Lão gia tử tựa hồ giận dữ nói.

“Đúng là như vậy”. Dung An Trúc nhún nhún vai, lại giống như bất đắc dĩ nói. “Tôi vốn đi cầu độc mộc của tôi, ai ngờ nửa đường gặp phải Tiêu Luân, còn bị cậu ấy kéo lên hoạn lộ thênh thang này”.

Tiêu lão gia nhìn y, hừ một tiếng. “Vì tiểu tử kia, cậu liền cam tâm nhiễm bụi trần, đáng giá sao?”

“Đáng giá hay không, đợi đến cuối cùng rồi nói sau”. Dung An Trúc thản nhiên cười nói.

Lão gia tử khoát tay, không cùng y tiếp tục dây dưa.

Uống xong một buổi trà, Tiêu lão gia tử mới từ bi tha cho y đi. Ra khỏi cửa Tiêu gia, Dung An Trúc nhìn sắc trời đã tối dần, sau đó lên xe.

Xe có tài xế riêng, Dung An Trúc ngồi ở ghế sau, ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài.

Một ngày liền như thế trôi qua.

48. Chương 48

Xe vào đến nội thành, Dung An Trúc bảo lái xe chạy đến công ty rồi cho người tan tầm trước, chín giờ tối y sẽ tự mình lái xe trở về.

Vừa đến công ty liền nhận được điện thoại của Vu Hạo Nghị, nói số liệu y muốn có đã được gửi đến hòm thư mã hoá, mặt khác Tiêu Luân đã biết đến sự tồn tại của cậu ta. Dung An Trúc không nhiều lời, chỉ nói một tiếng cảm ơn rồi cúp máy.

Y đương nhiên biết Tiêu Luân không phải đèn cạn dầu, đem y tóm được cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng lần này hẳn có thể bình tĩnh nhìn nhận chưa đến làm rõ ràng với y, đúng là chuyện hiếm có.

Dung An Trúc cười cười, đột nhiên cảm thấy như vậy cũng rất thú vị.

Y cùng Tiêu Luân vẫn luôn rất thẳng thắn với nhau, chuyện này vô luận là giữa quan hệ tình nhân hay bạn bè đều rất ít gặp. Về sau, càng ngày càng ăn ý, rất nhiều chuyện không cần phải hỏi, chỉ một ánh mắt cũng đã hiểu được tâm tư đối phương.

Mở số liệu ra xem, ánh mắt Dung An Trúc có điểm thâm trầm, vô luận là về trực giác hay chứng cứ, đều làm cho y cảm thấy chuyện này so với trong tưởng còn khó khăn phức tạp hơn.

Nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Tiêu Luân. “Đêm nay về sớm một chút, có chuyện cần nói với cậu”.

Tiêu Luân cũng đang nhìn tư liệu trên tay, gật đầu nói được.

Buổi tối Tiêu Luân về nhà trước, pha xong café đến sofa phòng khách ngồi xuống, vừa xem văn kiện vừa chờ Dung An Trúc. Âm thầm oán giận, rõ ràng người hẹn là y, thế mà so với mình còn về muộn hơn.

Bất quá chuyện y muốn nói, có lẽ cũng là chuyện hắn đang định nói với y đi.

Thật không ngờ, hơn nửa năm giằng co, cuối cùng tra ra được người đứng đằng sau lại là người ít có tính công kích nhất.

Thật đúng là độc nhất lòng dạ đàn bà.

“Tiêu Giai Giai”. Tiêu Luân vuốt nhẹ tập văn kiện. “Rốt cuộc cũng bắt được rồi”.

Bất quá chính mình đi điều tra được không ít chuyện, xem như cũng có chút tin tức hữu dụng.

Lúc trước tra ra Dung An Trúc, Dương Tập nói không sai, là bọn họ đi sai đường. Dung An Trúc nhúng tay vào, phỏng chừng cũng là đang âm thầm điều tra giúp hắn.

Thật là, nói một tiếng thì tốt rồi, đoán đến đoán đi một người!

Tiêu Luân một bên chờ Dung An Trúc trở về, còn âm thầm suy nghĩ nên giáng đòn phủ đầu thế nào để chất vấn y, một bên chuẩn bị đi tắm rửa trước.

Đợi đến mười một rưỡi, Tiêu Luân nhìn kim đồng hồ trên tường nhích từng chút một, trong lòng nhận thấy điểm khác thường.

Là Dung An Trúc hẹn hắn về nhà sớm, thì y sẽ không cho hắn leo cây.

Tiêu Luân gọi điện cho Dung An Trúc, đã tắt máy.

Dung An Trúc từ từ tỉnh lại, suy nghĩ đầu tiên chính là, buổi chiều còn đang bị xuân thương thu cảm thán thế sự vô thường, tối đến đã gặp ngay chuyện này, báo ứng đúng là đến hơi nhanh.

Hoạn lộ thênh thang không dễ đi, y cũng biết như thế. Nhưng đụng phải chuyện hiểm ác như lần này thì đúng là lần đầu tiên.

Đầu óc còn có chút hỗn loạn, chậm rãi nhớ lại, là lúc ở bãi đỗ xe, y vừa mới mở cửa xe ngồi vào thì đã bị người tập kích. Một ống tiêm thuốc mê trực tiếp đâm vào gáy, y còn chưa kịp phản ứng thì đã mất đi ý thức.

Hiện tại y bị trói hai tay sau lưng, có lẽ bị nhét trong bao tải, sờ sờ hai tay, thiết bị định vị GPS chẳng biết đã đi đâu.

Không phải bắt cóc thông thường, Dung An Trúc lập tức xác nhận. Bất kể là phục kích hay soát đồ trên người đều đã nói rõ nghề nghiệp của đối phương. Chính là không biết mục đích của người tới là gì, được thuê hay tự phát? Cướp tài sản hay trả thù? Nếu là trả thù thì hướng đến y hay là Tiêu Luân?

Dây thừng trên chân và tay được quấn rất chặt, căn bản không thể giãy dụa, Dung An Trúc cũng không đi uống phí khí lực.

Y là người có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày phó mặc cho số phận.

Tiêu Luân một đêm không ngủ, gọi điện đi các nơi nhưng vẫn không có được tin tức của Dung An Trúc.

Trong lòng ngày càng bất an, công ty cũng không đến, gọi Dương Tập đến nhà. Đêm qua Dương Tập đã nghe hắn nói lại, trong lòng cũng thật sự lo lắng.

Tiêu Luân ở trong phòng khách đi tới đi lui, còn chưa tới bốn mươi tám tiếng, căn bản không thể báo cảnh sát. Hắn có người quen ở cảnh cục, nhưng sau khi giúp hắn điều tra thì cũng không phát hiện điểm dị thường.

Xem camera thì chỉ thấy tới qua chín giờ Dung An Trúc ra khỏi văn phòng, tới bãi đỗ xe, lái ra khỏi cao ốc rồi chẳng biết đi đâu. Nếu muốn theo dõi camera giao thông thì phải mất rất nhiều thủ tục và thời gian.

Nhìn lão bản bình thường oai phong nay lại nôn nóng giống như con thú bị bao vây, Dương Tập cũng không biết nên đi an ủi thế nào, nhân mạch tài nguyên mà hắn biết khẳng định là kém xa so với Tiêu Luân.... Trong đầu chột lơ, Dương Tập lấy ra điện thoại bắt đầu bấm số.

Vòng vo vài lượt, Dương Tập mới lấy được một số điện thoại nghe nói là số nhà Vu Hạo Nghị.

Gọi qua, thế nhưng lại là máy ghi âm, cũng không biết có đúng là Vu Hạo Nghị hay không. Dương Tập thử nhấn lại một câu, chỉ nói Dung An Trúc đã xảy ra chuyện.

Khoảng một phút sau liền nhận được một cuộc gọi từ dãy số di động lạ. Nghe được thanh âm xót xa hỏi ‘học trưởng xảy ra chuyện?’, Dương Tập không khỏi rung mình một cái, ném điện thoại cho Tiêu Luân.

Nghe Tiêu Luân nói xong sơ lược mọi chuyện, Vu Hạo Nghị lặng yên trong chốc lát, nói. “Liên quan gì đến tôi?”

..... Bởi vì mở loa ngoài, Dương Tập cũng nghe thấy, run rẩy khoé miệng.

“Quan hệ giữa cậu và cậu ấy không phải tốt lắm sao?” Tiêu Luân lúc này đã hơi chút tỉnh táo lại, Dương Tập cho hắn một biện pháp, cho dù tiểu tử này không phối hợp, hắn cũng có thể đi tìm thám tử tư lần trước hợp tác cùng.

“Cũng không tốt đến mức ấy”. Vu Hạo Nghị nói.

“Vậy vì sao cậu lại giúp cậu ấy điều tra?” Tiêu Luân hỏi.

“Bởi vì ước định....” Vu Hạo Nghị đáp.

“Không phải vì tiền?” Tiêu Luân lại hỏi.

“Có nhiều tiền bao nhiêu đi chẳng nữa cũng không muốn cùng anh ta dây dưa một chỗ....” Vu Hạo Nghị đáp.

“Là ước định gì?” Tiêu Luân nhú mày.

“..... Vì sao phải nói cho anh?” Vu Hạo Nghị hỏi lại.

“Tôi là người nhà của cậu ấy”. Tiêu Luân đơn giản trả lời.

“..... Được rồi, lúc trước anh ấy giúp tôi, về sau chúng tôi ước định tôi sẽ giúp anh ấy ba lần, anh ấy đã dùng hai, chính là....”

Tiêu Luân trực tiếp ngắt lời. “Đây là lần thứ ba”.

“..... Anh nói thì có nghĩa?” Vu Hạo Nghị không mấy tin tưởng.

“Tôi là người nhà”. Tiêu Luân bình tĩnh nói. “Tôi nói có nghĩa”.

“..... Được”. Vu Hạo Nghị nói. “Anh chờ điện thoại của tôi, chậm nhất là một giờ sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục”.

Cúp điện thoại, Tiêu Luân đột nhiên ngẩng đầu, nói với Dương Tập. “Cậu ta không phải là đã đào sẵn một cái hố rồi chờ tôi nhảy vào đấy chứ?”

Dương Tập gật đầu. “Nghe ra thì cậu ta đã muốn sớm có ngày thoát khỏi Dung tổng....”

49. Chương 49

Khu chung cư xa hoa giữa trung tâm thành phố, tầng hai mươi, Tiêu Giai Giai vừa buông điện thoại, cửa đã bị đập tung ra.

Tiêu Giai Giai kinh ngạc, cửa nhà cô ta là dùng hệ thống chống trộm bằng điện để bảo vệ, sao có thể bị phá? Kết quả nhìn thấy đường ca nhà mình, cùng với mấy người cả quen cả không quen đi vào.

Tiêu Giai Giai cười khê nói. “Nhị ca lâu rồi không thấy, có chuyện gì mà lại đến tận nơi này của em vậy?”

Tiêu Luân không nhiều lời vô nghĩa. “Dung An Trúc ở đâu?”

Tiêu Giai Giai kinh ngạc. “Dung tổng?”

Tiêu Luân cười lạnh, hắn đã gấp đến lòng nóng như lửa đốt, nhưng trên mặt vẫn nhìn không ra biểu tình gì.

Tiêu Giai Giai từ nhỏ đã biết hắn, tất nhiên là hiểu biểu tình này đại biểu cho cái gì, cô ta đứng lên, trên mặt có điểm lo lắng. “Nhị ca, xảy ra chuyện gì? Em thật sự không biết – ”.

“Cô đừng có diễn trò”. Tiêu Luân trầm mặt nói. “Tôi cho cô đùa giỡn hơn nửa năm không bắt được nhược điểm, cam bái hạ phong, nhưng cô không thể đụng đến Dung An Trúc”.

“Em không hiểu anh đang nói gì”. Tiêu Giai Giai cũng trầm mặt. “Không nói một câu đã trực tiếp đến ‘thăm hỏi’, mấy thủ đoạn vu oan hãm hại em không so đo với anh, nhưng là em khuyên anh đừng ở chỗ này của em lãng phí khí lực, chậm trễ chuyện của anh cũng không tốt”.

“Cô muốn chứng cứ?” Tiêu Luân cười lạnh. “Tôi đương nhiên là có, chẳng qua tôi không muốn cùng cô thừa lời”.

Tiêu Luân từ trên tay Dương Tập cầm lấy mấy tập văn kiện, ném đến bàn trà trước mặt Tiêu Giai Giai. “Thả Dung An Trúc”.

Tiêu Giai Giai vừa thấy đóng số liệu kia thì đã biến sắc, không dám tin cầm lên xem, sau đó trợn mắt trừng Tiêu Luân.

“Chuyện cô có con riêng, tôi tạm thời sẽ không nói với ông nội”. Tiêu Luân lạnh lùng nói. “Bởi vì tôi cũng không biết có cần thiết phải báo cho người khác một đứa nhỏ đã không còn tồn tại”.

“Anh dám?!” Tiêu Giai Giai trừng hắn.

“Thả Dung An Trúc”. Tiêu Luân nói. “Tôi không động đến con cô, cũng tạm thời không truy cứu. Nhưng nếu y xảy ra chuyện gì, tôi sẽ phá hủy tất cả, cũng sẽ không tha cho cả gia đình cô”.

Tiêu Luân vẻ mặt không thay đổi, Tiêu Giai Giai xác định hắn nói được thì sẽ làm được, cho dù cuối cùng hắn tránh được cá chết lưới rách, lưỡng bại câu thương, hắn cũng sẽ không tha cho cô, còn có cả đứa con của cô.

Tiêu Giai Giai cuối cùng vẫn là cầm lấy điện thoại.

“Thả người”. Tiêu Giai Giai lạnh lùng nói, lại nghe được một câu khiến sắc mặt cô ta trắng bệch.

“Muộn”. Đối phương nói.

Dung An Trúc không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, thế giới xung quanh y vẫn một mảnh tối đen, hai mắt bị bịt kín, hai tai bị che lại, miệng cũng bị dán băng dính, y chỉ biết chính mình đã bị chuyển đi nhiều lần.

Dạ dày một thời gian không được ăn đã sớm âm ỉ biểu tình, ở trong hiểm cảnh như hiện tại lại có điểm thú vị. Nhưng Dung An Trúc cười không nổi, trực giác cho y biết, hy vọng lần này của y rất xa vời.

Có lẽ đây chính là thời gian cuối cùng trong đời y, vài tiếng, hoặc có thể chỉ là vài phút.

Người ta nói, con người trước khi chết trong đầu sẽ tự động tua lại những chuyện đã trải qua, nhưng trong đầu Dung An Trúc lại rất yên lặng.

Có lẽ trời đã sáng, Tiêu Luân đã phát hiện ra khác thường chưa?

Còn chưa kịp nói với hân, cẩn thận Tiêu Giai Giai.

Tiêu Giai Giai không chỉ tính toán tỉ mỉ, quỷ kế đa đoan, nhân mạch trải rộng, mà còn có một chỗ dựa cực kỳ vững chắc. Dù sao cũng là người xuất thân từ đại gia tộc, địa vị không hề thua đàn ông, thủ đoạn cùng tàn nhẫn không kém gì mấy anh em của cô ta. Tiêu Luân nếu muốn ở Tiêu gia giành được quyền lực, đối thủ lớn nhất, chỉ sợ chính là cô ta. Bởi vì là nữ nhân, cho nên cũng có ưu thế mà nam nhân không có.

Dung An Trúc nhớ tới chỗ dựa vững chắc của cô ta, mặt mày cũng nhăn tít cả lại. Nhưng y còn chưa kịp nghĩ nhiều, thân xe đã xóc nảy mạnh một cái, có lẽ đã ra khỏi nội thành.

Cuối cùng được nâng xuống xe, bao tải được mở ra, phải ổn định một lát hai chân mới có thể đứng vững.

Không khí trong lành nhưng hơi lạnh, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chắc là một vùng ngoại ô hẻo lánh nào đó.

Phía sau gáy bị một vật kim loại lạnh lạnh dí vào, nút tai được tháo xuống.

“Nói lời cuối đi, tao giúp mày chuyển”. Là một giọng nam khàn khàn, đồng thời băng dính dính miệng y cũng được một người khác gỡ xuống.

“Nhất định phải giết tôi?” thanh âm Dung An Trúc cũng hơi khàn. “Không có thương lượng đường sống sao?”

“Không có”. Nam nhân trả lời.

“Ngay từ đầu là phải giết con tin?” Dung An Trúc hỏi.

“Đúng, chẳng qua lúc trước còn đợi lệnh của ông chủ”. Nam nhân trả lời.

“Như vậy anh xem, chẳng phải vẫn có thể thương lượng đường sống đó thôi”. Dung An Trúc ổn định hơi thở.

Không có ai trả lời, chỉ nghe được vài tiếng hít thở nhẹ nhẹ, tựa hồ bọn họ cũng chẳng thèm trả lời câu này.

Dung An Trúc dừng một chút, mở miệng hỏi. “Tôi vẫn được nói chuyện sao?”

Nam nhân phía sau khẽ cười ra tiếng. “Đương nhiên, không phải đã nói cho mày nói lời cuối à?”

Dung An Trúc nuốt hầu kết. “Tôi không muốn chết, hiện tại trong tay anh có một người không muốn chết, lợi thế của anh rất lớn”.

Không ai phản ứng.

“Anh muốn gì, tôi có thể làm thì nhất định sẽ nghĩ biện pháp, chỉ cần đổi được cái mạng này”.

Nam nhân khẽ cười một tiếng.

“Hoặc là anh không muốn gì cả, tôi có thể giúp anh thoát khỏi vụ này”. Hai tay Dung An Trúc bị trói khê run rẩy, nhưng y vẫn kiệt lực bảo trì thanh âm vững vàng. “Đường lui của tôi đều đã bị các anh chặn hết, cơ thể tôi vì tác dụng của thuốc nên vẫn còn yếu, cho nên dù tôi có thuật phòng thân thì cũng không có tác dụng gì. Các anh tổng cộng có ba người, hoặc là bốn, tôi trốn không thoát. Nhưng là tôi không muốn chết, còn có người đang đợi tôi trở về”.

“Nếu đã như vậy, hà tất phải làm những việc lúc trước?” Nam nhân cuối cùng mở miệng hỏi.

“Lúc trước tôi không hề biết sẽ có hậu quả này, con người luôn phạm sai rồi mới biết sợ”. Dung An Trúc đáp. “Tôi không có nhiều tiền, nhưng toàn bộ của tôi có thể đem cho anh, tôi cũng không có nhiều quyền, nhưng cũng đủ khả năng để giải quyết. Về tình về nghĩa, tôi đều thiếu anh một mạng, tôi nhất định sẽ trả”.

“Mày thừa biết không thuyết phục được tao đúng không?” Nam nhân cười hỏi.

“Tôi biết, bởi vì trong lòng anh còn có tính toán”. Dung An Trúc đáp. “Cho nên tôi mới muốn thử thuyết phục anh, ví dụ như bây giờ anh đang chờ điều gì?”

Nam nhân lặng yên trong chốc lát rồi mới bật cười. “Chỉ là cảm thấy nên chờ thêm một lát”.

Nam nhân kéo chốt an toàn, Dung An Trúc nghe được thanh âm, nhưng không thấy nam nhân làm ra động tác tiếp theo.

Thật là hành hạ người ta muốn chết a, Dung An Trúc bất đắc dĩ nghĩ.

“Chờ một lát cũng không sao”. Dung An Trúc cố gắng không để người khác nghe thấy tiếng tim của mình, hoặc có lẽ người ta đã sớm nghe rõ.

“Ví dụ như, ông chủ của anh sẽ gọi đến hỏi tình huống, anh có thể dựa vào ngữ khí cùng câu hỏi của hần mà xác định xem hần có thay đổi ý định hay không, nếu vẫn muốn tôi phải chết, đến lúc đó anh ra tay cũng chưa muộn. Nếu không phải, đến lúc đó cả hai chúng ta đều được lợi, tỷ như mạng của tôi, cùng với hứa hẹn của tôi. Có một số việc, chỉ cần chờ đợi thì sẽ có thay đổi, nếu không đợi thì thành kết cục đã định. Nếu anh có thời gian, cũng chẳng bận gì, chỉ bằng chờ một chút? Cũng đâu có hại gì”.

“Một tiếng?” Nam nhân thở dài, bởi vì chính mình hình như đã bị thuyết phục, khoá chốt an toàn.

“Cũng có thể là ngay sau đây”. Trước mắt Dung An Trúc vẫn là một mảnh tối đen, y lại lên lút thở ra một hơi.

Có gió thổi qua, không hề nhỏ. Có thể đang ở sườn dốc, hoặc là trước vách núi. Trúng đạn rồi sẽ bị quăng xuống, hay là phải tự giã cổ nhảy xuống?

Giống như qua thật lâu thật lâu, nam nhân mang súng ngồi ở đầu xe, chán muốn chết, hần vốn đang đợi một kết quả, nhưng đột nhiên lại mất hết kiên nhẫn, lần thứ hai cầm lấy súng mở chốt an toàn. “Mày nói xem tao nên gọi điện trước rồi nổ súng, hay là nổ súng xong rồi mới gọi điện? Bởi vì tao rất không ưa mày”.

Đây không phải câu hỏi, hần đã chuẩn bị bóp cò súng.

Một giọt nước từ sau miêng vải đen bịt mắt Dung An Trúc lặn xuống.

Tiêu Luân nhất định sẽ thương tâm đến chết.

Điện thoại vang lên, nam nhân nghe máy, rồi nói một câu. “Muộn”.

Tiêu Giai Giai sắc mặt trắng bệch, Tiêu Luân nhìn thấy, trái tim trong phút chốc ngừng đập.

“Giỡn thôi”. Nam nhân nói tiếp.

Tiêu Giai Giai chửi ầm lên.

“Đại tẩu, là chị hạ mệnh lệnh muốn động thủ”. Nam nhân nói, tựa hồ thực bất đắc dĩ, hòng súng chọc chọc gáy Dung An Trúc.

“Rồi rồi rồi, không thành vấn đề, thả thì thả”. Nam nhân vừa nói vừa ra lệnh cho hai người khác cắt dây trói cho Dung An Trúc.

Dung An Trúc vẫn bất động, bởi vì khẩu súng của nam nhân vẫn ở ngay sau cổ y.

Nam nhân cúp điện thoại, ở phía sau Dung An Trúc cười nói. “Trở về tao sẽ gửi số tài khoản ngân hàng cho mày”.

Dung An Trúc không quay đầu lại. “Tôi nghĩ anh sẽ muốn ba lời hứa.... Lời hứa so với tiền còn đáng giá hơn”.

Nam nhân bắt đầu lui về phía sau. “Vậy ba ước định.... Được rồi, không được quay đầu lại, không được động”.

Trước khi lên xe, nam nhân đột nhiên tò mò hỏi. “Lúc này trước khi phải chết, trong lòng mày nghĩ cái gì?”

“Nhảy xuống có thể gãy chân hay không”.

“Không nhất định, có thể sẽ xuyên không!” Thanh âm trẻ tuổi đột nhiên chen vào.

Nam nhân trắng mắt nhìn tiểu đệ nhà mình, túm người lên xe.

Thẳng đến khi nghe tiếng động cơ xe hoàn toàn biến mất, Dung An Trúc mới chậm rãi gỡ xuống miếng vải đen bịt mắt. Nhất thời không thể thích ứng ánh sáng, y lại nhắm mắt, mệt mỏi thở dài.

=====

Chân thành cảm ơn bạn Tommy-cat (tudangcung.wordpress.com) đã giúp mình trong chương này ^^ <>

50. Chương 50

Dựa theo tin tức Vu Hạo Nghị tra được, rất nhanh đã định vị được vị trí của Dung An Trúc, ít nhất là vị trí của bọn bắt cóc trước khi chúng ngắt điện thoại. Là một ngọn núi cao bên đường cao tốc đi N thị.

Nghe ngữ khí Tiêu Giai Giai khi gọi điện thoại, có vẻ như bọn bắt cóc đã thả người, nhưng cũng không tốt bụng đến mức đưa Dung An Trúc về nội thành. Tiêu Luân không đi so đo, hắn cảm thấy khí lực của mình đã gần mất hết.

Lúc cùng Dương Tập và Vu Hạo Nghị chuẩn bị rời đi, Tiêu Luân quay đầu lại, thật sâu nhìn Tiêu Giai Giai một cái. “Cuộc chiến giữa chúng ta, chính thức bắt đầu rồi”.

Tiêu Giai Giai lạnh lùng cười. “Đã sớm bắt đầu rồi, chẳng qua anh chưa từng chú ý mà thôi. Ở trong thế giới nam nhân các người, chưa từng đem nữ nhân để vào mắt sao?”

“Vì sao lại ra tay với Dung An Trúc?” Tiêu Luân hỏi.

“Vì y là một nửa của anh”. Tiêu Giai Giai nói. “Có y, năng lực của anh đâu chỉ là tăng lên gấp đôi. Tôi muốn thắng trận này, y chính là một uy hiếp lớn. Với anh, ông nội lúc nào cũng bảo vệ, với y, ông nội lại chẳng tỏ rõ thái độ”.

Tiêu Luân không nói thêm gì nữa, quay đầu ra cửa.

Xe là Dương Tập lái, Vu Hạo Nghị sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì đã bỏ cửa chạy lấy người.

Tiêu Luân cảm thấy nhịp tim của mình vừa mới ngừng lại lúc này sẽ không đập nữa, thẳng đến hai giờ sau nhìn thấy người kia ngồi chờ ở ven đường.

Dương Tập vốn đã chuẩn bị tốt để trở thành phong nền, cho dù hai vị lão bản có tình cảm mãnh liệt đến mức đánh đã chiến luôn tại đây hắn cũng sẽ làm như không thấy, nhưng chính là không đoán trước được cái khí thế ngất trời này.

Tiêu Luân đi qua kéo Dung An Trúc, mang y lên xe.

“Đến bệnh viện”. Tiêu Luân nói xong một câu cũng không mở miệng nữa.

Dương Tập tuân lệnh, nhìn thoáng qua bàn tay nắm chặt của hai người, không nói nhiều.

Một đường không ai nói chuyện, đến bệnh viện kiểm tra xong, phát hiện Dung An Trúc bị mất nước, liền truyền một chai nước biển, ăn chút đồ để khôi phục thể lực. Trên người không có vết thương nghiêm trọng, cổ tay cùng cổ chân có chỗ bị tụ huyết, nhưng là sắc mặt hai người đều không thoải mái.

Vết thương trong lòng so với thương tích trên thân thể còn khó lành lại hơn.

Tiêu Luân cảm thấy sợ hãi, thẳng đến khi nhìn Dung An Trúc nằm trên giường bệnh truyền dịch, hắn vẫn sợ hãi.

Dung An Trúc không phải sẽ không biến mất. Bọn họ chung quy đều là người phạm, không có thân hình bằng sắt, thân thủ không tồi nhưng cũng không phải bất phạm.

Lần này hoàn toàn là vận khí, là ngày may mắn nhất trong cuộc đời, không còn lần thứ hai.

Cả hai người đều lâm vào suy nghĩ.

Dương Tập vừa mới đẩy cửa ra liền thấy được hình ảnh yên tĩnh đến quỷ dị, sợ run cả người, quyết đoán đóng cửa rồi đi. Ở đây đối mặt với hai vị đại Boss sắp hoá đen này, không bằng trở về đối mặt với con sói nhà mình còn hơn.

Ở bệnh viện yên lặng ăn cơm, sau khi được bác sĩ kiểm tra, hai người mới đi oto về nhà. Cả đoạn đường đều vô cùng bình lặng, hai tay run rẩy của Tiêu Luân cũng hồi phục trấn định.

Dung An Trúc nhìn ánh đèn đường vụt qua bên ngoài cửa xe, không khí an bình giống như mỗi tối về nhà trước kia.

“Tiêu Giai Giai cùng Trữ Ngạo có quan hệ”. Dung An Trúc thản nhiên mở miệng.

“Nga, hoá ra cha đứa nhỏ là hần”. Tiêu Luân trả lời.

“Con cũng có rồi?” Dung An Trúc nhướn mày.

“Ba tuổi”. Tiêu Luân đáp. “Xét nghiệm DNA tôi đã lấy được”.

“Thật cầu huyệt”. Cũng không biết là đang nói đến chuyện nào, con riêng hay bắt cóc.

“Đúng vậy”.

“Người cậu tìm không tôi”. Dung An Trúc nói. “Có thể bắt thóp được cả Vu Hạo Nghị”.

“Vu Hạo Nghị cũng khá được, lần này chính là cậu ta tìm được Tiêu Giai Giai, còn có cậu”. Tiêu Luân nói.

Xe đến dưới lầu, Tiêu Luân đánh xe vào gara, hai người chấm dứt đối thoại, một trước một sau vào thang máy, lên lầu.

Vào nhà, một người bật đèn một người đóng cửa. Hai người cũng không có động tác tiếp theo, bình tĩnh đứng đó, nhìn đối phương.

Trong nháy mắt khoảng cách thay đổi bất ngờ, Tiêu Luân bắt lấy cơ hội, trước tiên tung ra một quyền. Dung An Trúc thoát khỏi nguy hiểm, nhưng trên mặt vẫn bị cảm giác gió sượt qua làm cho hơi đau. Y vùng tay, đâm thẳng một cái vào bụng Tiêu Luân, đồng thời cũng bị Tiêu Luân lần thứ hai ra tay đánh trúng cằm.

Tạm thời tách ra vài giây, ánh mắt hai người một hung ác một tàn khốc nhìn nhau, rồi lại cơ hồ đồng thời giờ nắm nắm về phía đối phương.

“Dung An Trúc, cậu không tin tôi cũng phải có mức độ thôi!” Tiêu Luân đem người đặt ở dưới thân, hai tay nắm cổ áo y, dữ tợn nói. “Sau lưng tôi lén lút điều tra là có ý gì?”

Dung An Trúc vùng tay đánh trúng bụng hần, trở mình đem người đặt ở dưới thân. “Tôi không tin cậu? Tôi chính là rất tin tưởng cậu! Cậu có bản lĩnh a, sao còn đi nghi ngờ tôi?!”

“Cậu không tìm người điều tra tôi sẽ nghi ngờ cậu sao?!” Tiêu Luân tức giận đến trợn trắng mắt. “Ở trong lòng cậu tôi chính là năng lực yếu kém như thế?”

“Năng lực kém không nói, còn nhược trí nữa”.

Hai người ở phòng khách nghiêng ngã lão đảo, thanh âm bùm bùm không ngừng truyền đến.

“Cho dù tôi năng lực kém hay nhược trí cũng không liên quan đến cậu! Ai cần cậu tới quản? Cậu dẫn lửa tự thiêu mình thì thông minh lắm?!” Tiêu Luân giễu cợt.

“Không cần tôi quản?” Dung An Trúc tức đến cười lạnh. “Bây giờ cậu lại bảo tôi không được quản?” Nắm tay không chút khách khí hướng thẳng về phía cằm Tiêu Luân.

Tiêu Luân bị đánh, đầu nghiêng sang một bên, đột nhiên không cãi lại.

Dung An Trúc thở dồn dập, hai mắt gắt gao nhìn sườn mặt hắn.

Tiêu Luân lấy tay che đi hai mắt. “Tôi mẹ nó sợ muốn chết cậu biết không”.

“Tôi cũng sợ”. Dung An Trúc vươn tay kéo lấy tay hắn. “Tôi sợ cậu sẽ không được gặp lại tôi”.

Sợ hãi biến thành phần nộ, phần nộ biến thành *** không thể kiềm chế.

Hai người ở trên sofa mãnh liệt hôn nhau, phòng khách loạn thành một đồng cũng chẳng ai đi quản.

Tiêu Luân cơ hồ là dùng sức lực muốn ăn luôn Dung An Trúc để hôn y, hoặc là nói, cắn xé. Quần áo bị xé ra, cúc áo rớt mất mấy cái cũng không ai để ý tới.

Răng cùng răng va chạm, khoé môi bị cắn rách, có thể ném được vị máu của nhau.

Da thịt trần trụi tiếp xúc với không khí lạnh như băng, chốc lát sau cả cơ thể ngày càng nóng lên, hạ phúc không kiềm chế được cọ xát lẫn nhau, ai cũng muốn thượng người kia, lần này không ai nhường bộ ai.

“Để tôi đi vào”. Tiêu Luân nghiêng răng nghiêng lợi nói. “Cậu thiếu tôi!”

“Cậu chính là thiếu đánh!” Dung An Trúc trừng hắn. “Còn muốn đánh một trận?”

Tiêu Luân ngậm lại, quên đi, vẫn là không cần đánh.

Tiêu Luân chôn đầu ở hõm vai Dung An Trúc, không nặng không nhẹ liếm cắn da thịt y.

“Dung An Trúc”. Tiêu Luân một bên cùng Dung An Trúc lấy tay giải quyết dục vọng cho nhau, một bên cắn y, nói. “Tôi yêu cậu, tôi yêu cậu. Cậu có thể yêu tôi giống như tôi yêu cậu được không?”

Dung An Trúc ngửa đầu, để cho hắn cắn hầu kết của mình, rồi mới nói. “Có thể”.

51. Chương 51

Người khác trải qua cầu huyết có thể xem như là trò cười, nhưng nếu xảy ra trên người mình, dù là vân đạm phong khinh như Dung thiếu cũng chẳng thể cười nổi.

Sau sự kiện cầu huyết lần này, đối đầu giữa Tiêu Luân với Tiêu Giai Giai coi như lên đến đỉnh điểm.

Tiêu Giai Giai khó đối phó, cô ta có cha của đứa nhỏ, cũng chính là người đứng đầu băng đảng xã hội đen lớn nhất thành phố làm chỗ dựa. Dung An Trúc bị Tiêu Luân uy hiếp không được tiếp tục nhúng tay vào, ít nhất ngoài sáng thì không thể, thế là chỉ có thể âm thầm nói cho hắn một số ít tin tức.

Tiêu lão gia tử mở một mắt nhắm một mắt, thắng làm vua thua làm giặc, ông cũng không có tư tưởng trọng nam khinh nữ.

Tiêu Kiệm cùng Tiêu Nhân bàng quan, một chút ý tứ nhúng tay cũng không có.

Hai năm sau, Tiêu Luân từ trong ‘nội chiến’ giành được thắng lợi, Tiêu Giai Giai đại bại, mang theo đứa con đến châu Âu định cư.

Yến hội sinh nhật năm ba mươi lăm tuổi, Tiêu Luân chính thức tiếp nhận vị trí tổng tài Tiêu thị.

Yến hội chưa bao giờ thiếu đi mấy kẻ a dua nịnh hót, Tiêu Luân cùng bọn họ lá trái lá phải, ánh mắt lại vẫn chưa từng rời khỏi người đang cùng uống trà nói chuyện phiếm với ông nội nhà mình. Lần này y không mặc cẩm y hoa phục, mà là một bộ quần áo đơn giản thoải mái, nhưng lại càng hấp dẫn ánh nhìn hơn năm đó.

Âm nhạc vang lên, Tiêu Luân đến chỗ hai người, cười nói với lão gia tử. “Ông nội, có thể đem người cho con mượn một lát được không?”

Tiêu lão gia liếc hai người một cái. “Hai đứa nhất định không chịu bớt gây chú ý đi phải không?”

Tiêu Luân cười cười kéo Dung An Trúc đứng dậy. Hai người trượt trên sàn nhảy, ôm nhau xoay tròn một khúc.

“Hắc, lễ vật của tôi đâu?” Tiêu Luân ghé vào tai người ta hỏi.

“Tôi nghĩ cậu có tôi là đủ rồi”. Dung An Trúc cười nói.

“Đêm nay....” Tiêu Luân cười xấu xa. “Thử mặc bộ con thỏ được không?”

Dung An Trúc vẫn tao nhã cười, môi khẽ mở. “Vậy lần sau sinh nhật tôi, cậu mặc thành Ultra Mother nhé?”

Sinh nhật ba mươi tám tuổi của Dung An Trúc, Tiêu Luân tặng cho y một phần ‘đại lễ’, khác xa với bộ quần áo mà Dung An Trúc mong đợi, nhưng lại có liên quan mật thiết tới nguyện vọng của Tiêu Luân.

Khao Trúc thu mua Tiêu thị.

Tuy rằng trên mặt giá trị là hai nhà xác nhập, trên mặt thương thức thì là cá lớn hợp lại với cá nhỏ, nhưng nói theo pháp luật thì chính là cá nhỏ ăn cá lớn, bởi vì công ty mới tên cũng không thêm đổi, lấy luôn là Khao Trúc.

Tiêu lão gia tử thiếu chút nữa học máu, ông đã hoài nghi sao Tiêu Luân lại nhu thuận quản lý Tiêu thị nhiều năm như vậy, hoá ra là đã sớm có tính toán. Mấy năm nay nôn nóng làm ăn, bất quá là vì muốn gả cho công ty chính hấn sáng lập!

Hắn không tạo được thiên hạ, liền đem thiên hạ đã có sẵn đoạt lấy, sao lại có chiêu trò bỉ ổi thế này?

Còn hơn gia sản ‘bị đoạt’, Tiêu lão gia tử cảm thấy càng nhiều chính là quá mất mặt, vì gia tộc của mình cư nhiên lại sinh ra một tên vô lại như thế!

Dung An Trúc bồi lão gia tử uống trà tán gẫu hai tháng, ông mới hơi chút tiêu khí, bắt đầu dùng mông lạnh tiếp đãi mặt nóng của Tiêu Luân.

Sau đó mới dẫn đến việc Tiêu Luân cảm phẫn trong lòng, nói một câu. “Ông nội, ông không công bằng. Dung An Trúc hiện giờ cũng là tổng tài của Khao Trúc, vì sao ông chỉ cố tình mặt lạnh cho con xem?”

Tiêu lão gia tử trầm ngâm hồi lâu. “Ta đã quên mất việc này”.

Dung An Trúc không từ thủ đoạn phát triển mở rộng Khao Trúc, còn không phải là để nghênh đón một chiêu này của Tiêu Luân? Nếu không cá nhỏ ăn cá lớn làm sao có thể ăn không mất tí công sức nào như vậy? Nói bọn họ không thông đồng làm vậy, ai tin?

Dung An Trúc nói. “Con không có...”

Hai người cùng bị đuổi ra khỏi nhà.

“..... Cậu cố ý đúng không?”

“Ông nội chiếm lấy cậu hai tháng rồi, hai tháng a!”

~ Hoàn ~

52. Chương 52: – Phiên Ngoại

1. Về chuyện vì sao Dung thiếu lại biết đến Ultra Mother. (chi tiết này xuất hiện ở chính văn chương cuối).

Tiêu Nhân kết hôn với một thiên kim tiểu thư ôn nhu thiện lương xinh đẹp động lòng người, sinh được một đôi long phượng bảo bối đáng yêu. Có khi mọi người tụ hội ở Tiêu gia, một đám người lớn cùng hai đứa nhỏ ngồi xem Ultraman là tiết mục không thể thiếu.

2. Về chuyện sau này giữa Tiểu Dương và đại lang.

Tiểu Dương chiến tình bi thảm, bỏ chạy đến Mỹ. Tiêu ca hoàn toàn tỉnh ngộ, bỏ của đuổi lấy người.

(Dung thiếu: Hai người câu dẫn cùng phản câu dẫn, hấp dẫn cùng phản hấp dẫn, người tới ta đi hư tình giả ý lẫn lộn. Tiêu Kiệm xuất ra đòn ngoan độc muốn cùng người khác kết thông gia, đúng lúc người nhà Tiểu Dương ở Mỹ gặp chuyện không may, cậu ta liền quyết định sang Mỹ giúp em gái vượt qua khủng hoảng tâm lý, Tiêu Kiệm chẳng khác gì đem đá tự đập chân mình.... 500 vạn đô la Mỹ kia sao? Là Tiểu Dương xứng đáng có được).

3. Về chuyện Tiêu lão gia có biết Dung thiếu bị bắt cóc hay không.

Tiêu lão gia không biết, vậy có còn là Tiêu lão gia nữa không? Đây cũng là nguyên nhân sau này Tiêu lão gia gặp gỡ Dung thiếu còn nhiều hơn cả đứa cháu nhà mình.

4. Về chuyện Dung thiếu có bị Tiêu tổng trói chặt cả đời hay không.

Kỳ thật.... Về sau, cách nửa năm Dung thiếu lại xin ‘nghỉ đông’ một lần, đi du lịch trong nước hoặc ngoài nước, một lần đi là kéo dài tận hai tháng, có đôi khi Tiêu tổng cũng cùng đi một hai tuần, có khi thì một mình một người. Nhưng chiếu theo lời y nói thì, nếu y là con diều, vậy thì sợi dây nắm giữ y cuối cùng vẫn nằm ở trong tay Tiêu tổng.

5. Về chuyện mọi người có biết gian tình giữa Tiêu tổng và Dung tổng hay không.

Cái này.... Người biết nội tình không nhiều lắm, người đoán ra thì cũng không ít. Nhưng cho dù nói toạc cả ra thì cũng không ảnh hưởng lắm, trong làm ăn quan trọng nhất là kiếm được tiền thôi.

6. Về chuyện Dung thiếu cuối cùng có đứng trên ngôi vị quyền quý hay không.

Sự thật thì, chuyện khiến Dung thiếu vui vẻ nhất là được kế thừa phòng trà của Tiêu lão gia.

Phiên ngoại (2) – Không thể buông tha.

Màn đêm buông xuống, đèn lên rực rỡ, thành thị này lại bắt đầu náo nhiệt ầm ĩ.

Từ xưa đến nay, bóng đêm luôn là tấm màn che đi sân khấu hoa lệ mà xấu xí phía sau. Dưới ánh đèn mờ ảo, mọi người đều không thèm kiêng dè mà tán tỉnh lẫn nhau.

Dung An Trúc ngồi ở một góc phòng, trên tay cầm ly thủy tinh, bên trong có chứa chất lỏng màu đỏ nâu.

Bên cạnh có hai vị tiểu thư, dường như nhìn ra y không có ‘ý tứ’ kia, cho nên động tác cũng không lớn mật trên ghêco như những nữ nhân khác.

La tổng ngồi ở đối diện ôm một nữ nhân diện nước đầy đủ, bàn tay không ngừng bóp nắn bộ ngực tuyết trắng đầy đặn, một tay khác cùng Dung An Trúc chơi đồ xúc xắc.

Vương tổng ở bên cạnh hát xong mấy bài, sau đó cũng ngồi lại đây, cùng bọn họ hàn huyên.

Có người đẩy cửa tiến vào, là Lý tổng vừa mới ra ngoài nghe điện thoại.

Vương tổng tiếp đón: “Ra ngoài lâu như vậy, bà xã kiểm tra đột xuất hả?”

Lý tổng cười nói. “Mọi người đoán xem tôi gặp ai?”

Hắn không cho người ta nhiều thời gian để đoán đã liền đứng dịch ra, để mọi người thấy rõ người mới tới.

La tổng buông nữ nhân trong tay ra, đứng dậy cười nói. “Tiêu tổng cũng đến tiêu khiển sao?”

Dung An Trúc cũng theo mọi người đứng dậy, nhìn nam nhân thành thực anh tuấn đi tới gần, cùng mọi người bắt tay.

“Đã lâu không gặp, La tổng, Vương tổng”. Nam nhân cười nói. “Dung tổng”.

Lúc bắt tay với Dung An Trúc, trước khi buông ra, nam nhân còn dùng ngón út gãi gãi trong lòng bàn tay y một cái.

Thủ đoạn tán tỉnh lão luyện lại quen thuộc.

Dung An Trúc bất động thanh sắc rút tay về. “Tiêu tổng ở phòng nào vậy?”

Tiêu Luân cười nói. “Chuyện bên kia của tôi đã xong rồi, đang định đi thì gặp được Lý tổng”.

“Vậy không bằng ở lại chỗ chúng tôi chơi thêm một chút?” La tổng xoay người, tự mình rót cho Tiêu Luân một chén rượu.

“Được”. Tiêu Luân nhận lấy chén rượu. “Dù sao về nhà cũng chỉ có một mình”.

Tiêu Luân cởi nút áo vest ra, ngồi xuống bên cạnh Dung An Trúc.

Dung An Trúc đang hút dở một điếu thuốc, Tiêu Luân lấy ra một điếu khác từ bao thuốc trước mặt y, ngậm vào miệng rồi khẽ sát vào điếu thuốc bên miệng Dung An Trúc.

Một điểm lửa đỏ cháy thành hai, sau đó lại tách ra.

Vương tổng cười nói. “Sớm đã nghe nói quan hệ giữa Tiêu tổng và Dung tổng rất tốt”.

“Đúng vậy, quan hệ rất mật thiết”. Tiêu Luân cười nói, cánh tay theo thói quen lại gác lên thành sofa phía sau Dung An Trúc.

“Nghe nói Tiêu tổng đã mua được miếng đất phía tây thành, chúc mừng chúc mừng”. La tổng nói.

“Với tình hình hiện tại thì cũng không kiếm được bao nhiêu”. Tiêu Luân nói.

“Đó là tâm địa Tiêu tổng nhân nghĩa, bồi thường cho Kim Phó quá dày”. La tổng nói.

Tiêu Luân cười nói. “Là có người dạy tôi phải tích nhiều đức”.

Mọi người chân chân giả giả cười nói, mấy vị tiểu thư bên cạnh sát ngôn quan sắc, thay các ông chủ lớn rót rượu đùa giỡn.

Hàn huyền một lúc, mọi người lại tiếp tục ai uống rượu thì uống rượu, ai ca hát thì ca hát, ai cùng tiểu thư ôm ấp thì cứ ôm.

Tiểu thư bên cạnh Dung An Trúc tuy rằng không dán lấy y, nhưng là tuân theo chức nghiệp đạo đức cơ bản, vẫn bồi cười bồi rượu bồi chơi xúc xắc.

Sau đó dần dần, cũng không biết có phải uống nhiều sinh ra ảo giác hay không, vị tiểu thư này phát hiện nhiệm vụ của mình hình như đã bị người nào đó cướp mất.

“Cậu lại thua rồi”. Tiêu Luân cười, cầm cái chén trong tay tiến đến bên môi Dung An Trúc.

Dung An Trúc ý vị không rõ liếc hẩn một cái, vươn tay nhận lấy cái chén, một hơi uống sạch.

Nhìn đến giọt rượu dính bên môi y, ánh mắt Tiêu Luân tối đi một chút, lại thấy y nói. “Đến tiếp”.

Nửa chai rượu ngoại rất nhanh đã thấy đáy, Tiêu Luân ngăn lại tiểu thư đang muốn mở một chai khác, miệng tiến đến bên tai Dung An Trúc nói. “Tôi nói này, chúng ta cứ nội chiến thế này, cũng không tốt đi?”

Khí nóng kề ngay bên tai, Dung An Trúc cười cười, quay đầu nhìn Tiêu Luân, trong ánh mắt hẩn có thứ tình tự quen thuộc như vậy, y sao lại không nhìn ra.

Dung An Trúc nhìn Tiêu Luân, một tay lại kéo tiểu thư bên cạnh, đứng lên.

“Tôi đến WC một lát”. Dung An Trúc nói, thanh âm không lớn, nhưng mọi người đều nghe được.

Ánh mắt mờ ám cười hiểu rõ, ai chả biết y muốn đi làm gì.

Ý cười bên khoé miệng Dung An Trúc vẫn chưa biến mất, lại nhìn thoáng qua Tiêu Luân một cái.

Tiêu Luân bật cười đứng dậy. “Không ngại thì cùng đi đi, Dung tổng?”

Mọi người bật cười huýt sáo.

Dung An Trúc không đáp, chỉ cong cong khoé miệng, mang theo tiểu thư đến WC.

Tiêu Luân theo sau đi vào.

Nữ nhân tên là Tiểu Hồng, đương nhiên không phải tên thật.

Nữ nhân lẫn lộn trong chốn làng chơi này đều có tên riêng của mình, có khi còn gọi là Yên Nhiên, Linh Nguyệt hoặc là Tiên Tử gì đó.

Nhưng Tiểu Hồng cảm thấy, nếu đã ở nơi này bán X, thì cũng không cần phải giả bộ X làm gì.

Tiểu Hồng cũng không phải tiểu cô nương mới vào nghề, dù không thể nói là đã trải qua trăm ngàn chuyện, nhưng chuyện từng thấy cũng không phải là ít, hai nam nhân cùng nhau lên đài cũng là bình thường. (ý là 3p)

Nhưng tình huống lần này đúng là lần đầu tiên gặp phải.

Cái vị Tiêu tổng kia, cơ hồ là dán sát lên người Dung tổng. Sau khi khoá cửa lại, hai người đứng ở nơi đó, Tiêu tổng chôn đầu trên vai Dung tổng, chỉ cười, không nói lời nào.

Dung tổng lấy ví tiền ra, rút luôn một tập 100 tệ đưa cho Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng nhận lấy, nhưn mày.

Sau đó.... Nhìn hai nam nhân một trước một sau đi vào nội gian của WC (đây là điểm đặc sắc của Club này, khách hàng lâu năm đều biết). Trước khi đóng cửa lại, Tiêu tổng còn ném ra một bao thuốc lá cùng một cái bật lửa. “Cho cô giải sầu”.

Lại sau đó, Tiểu Hồng có điểm hối hận vì đã không mang theo Ipod của mình vào.

Nội gian cũng không lớn, tầm hai mét vuông, có bồn cầu, bồn rửa tay bằng đá cẩm thạch, trên tường có gương lớn.

Hai người không nói nhiều, tựa hồ cũng không quá cấp bách, động tác của Dung An Trúc thậm chí là rất thông dong bình tĩnh.

Y cởi áo vest, cà vạt, tháo ba chiếc nút áo sơ mi.

Sau đó quay đầu lại nói với Tiêu Luân, thanh âm có điểm khàn khàn. “Ngồi xuống”.

Tiêu Luân cũng đã cởi ra áo vest, nghe lời ngồi xuống nắp bồn cầu, nhìn gương mặt Dung An Trúc từ từ tiến lại gần, nhắm mắt, nhận lấy nụ hôn nóng như lửa của đối phương.

Hai tay Tiêu Luân nhẹ nhàng vuốt ve sau eo Dung An Trúc, đem áo sơ mi sơ vin trong quần lấy ra, sau đó bàn tay nóng rực chạm được đến da thịt đã quá quen thuộc kia.

Dung An Trúc rời khỏi môi Tiêu Luân, kéo theo một sợi chỉ bạc mỏng manh, y vươn đầu lưỡi liếm liếm, sau đó liếm khoé môi Tiêu Luân, rồi đến cằm, đến hầu kết.

Ngón tay linh hoạt cởi bỏ chiếc cà vạt mà lúc sáng chính y đã thắt cho hắn, tiếp đó là nút áo, từ trên xuống dưới, ngón tay như đang chơi đàn dương cầm, cuối cùng chạm đến da thịt đã nóng lên, bắt đầu khiêu khích vuốt ve.

Môi cùng đầu lưỡi trượt theo từng bước di chuyển của ngón tay, lưu lại xúc cảm ẩm ướt tình sắc.

Hô hấp của Tiêu Luân dần dần nặng nề, nam nhân này, luôn biết cách đem dục vọng của hắn khơi dậy toàn bộ.

Dung An Trúc lại hôn từ dưới lên trên, cuối cùng hôn đến môi Tiêu Luân, đầu lưỡi linh hoạt ở trong miệng hắn ma sát, cùng đầu lưỡi của hắn chơi đùa. Cảm giác hưng phấn quen thuộc từ sau lưng Tiêu Luân dâng lên, vật đã sớm không an phận giữa hai chân ngày càng căng trướng, kêu gào muốn giải phóng.

Một đôi tay chạm đến nơi đó, cởi thắt lưng, kéo khoá quần.

Tiếng kim loại ở không gian nhỏ hẹp này lại đặc biệt rõ ràng, càng gây kích thích thính giác người ta.

Hầu kết Tiêu Luân không ngừng trượt lên trượt xuống, nam nhân phía trên tạm thời rời khỏi bờ môi hắn, trên mặt y mang theo tươi cười mỉa hoặc quen thuộc.

Dung An Trúc vùi đầu giữa hai chân Tiêu Luân, miệng ngậm lấy vật cứng nóng kia của hắn. Tiêu Luân với hai tay vào đầu y, động tác không mạnh, nhưng dường như mang theo điểm gấp gáp, hắn nhìn Dung An Trúc một hồi lâu, sau đó nhắm nghiền mắt, chuyên tâm cảm thụ sự phục vụ của y.

Đầu lưỡi ở khe đỉnh nhẹ nhàng liếm qua, hàm răng trên khi mạnh khi nhẹ cọ xát đỉnh linh khẩu, khoang miệng ngậm lấy trụ thể, nhanh chậm phun ra nuốt vào....

Hô hấp của Tiêu Luân ngày càng nặng nề, hơi thở của Dung An Trúc cũng dần hỗn loạn.

Sắp lên đến cao trào, hai tay Tiêu Luân đột nhiên dùng lực, ý bảo Dung An Trúc rời ra.

Dung An Trúc nhướn mi, giống như không muốn buông tha, cuối cùng hút mạnh một cái, Tiêu Luân nhăn nhin cảm giác muốn bắn, để Dung An Trúc đứng dậy, cho y dựa vào tường.

Tiêu Luân nửa ngồi nửa quỳ, cởi quần Dung An Trúc, bắt đầu hành động đáp trả.

Dung An Trúc ngửa đầu, dựa vào tường, hai mắt khép hờ, mái tóc vốn gọn gàng nay đã có chút tán loạn.

Tiêu Luân không chỉ ngậm lấy hành thể phía trước y, hai tay hắn cũng không chút khách khí mà mò ra phía sau.

“Ha....” Một ngón tay của Tiêu Luân đi vào phía sau y, Dung An Trúc khê hé miệng, thở hắt ra một hơi.

Ngón tay linh hoạt rất nhanh đã tìm được điểm yếu bên trong cơ thể, đâm chọc ra vào, cảm thấy nơi đó đã thả lỏng thì lập tức gia tăng ngón tay cùng lực đạo, một chút cũng không cho người ta cự tuyệt.

Trước sau đều bị công kích, Dung An Trúc rất nhanh đã mềm nhũn cả eo và chân, muốn đứng vững cũng không được. Hơi thở ướt át, trong cổ họng thỉnh thoảng cũng phát ra tiếng rên rỉ.

Động tác của Tiêu Luân chậm lại, Dung An Trúc giữ chặt đầu hắn, làm cho hắn phải ngửa đầu lên.

“Đứng lên”. Dung An Trúc chỉ nói hai chữ.

Thời điểm từ phía sau tiến vào, cả hai người đều căng cứng cơ thể.

Dung An Trúc cảm giác được độ mạnh của Tiêu Luân, Tiêu Luân cảm nhận được Dung An Trúc đang siết chặt.

Bất quá chỉ là vuốt ve, sáp nhập, co rút, bắn ở bên trong hoặc bên ngoài.

Hoặc là trước đó liếm liếm rồi hút hút, làm động tác chuẩn bị, sau đó thân thể tương liên cùng nhau chuyển động.

Hành động quen thuộc quá mức, từng bước đi của nhau đều hiểu rõ mòn mỏi.

Điểm yếu của đối phương ở chỗ nào, làm sao để kích thích, cũng đều thuộc trong lòng; ở nhà, trong xe, trong văn phòng, trên giường hay là trên sofa đều đã từng làm qua.

Nhưng lần nào cũng vẫn đắm chìm vào trong đó, ngay cả hô hấp cũng quên mất, kích động không nhận được mà phải cần đối phương mấy cái.

Thực ra, trên vai Tiêu Luân thỉnh thoảng sẽ có vết cắn.

Dung An Trúc thích cắn người, đây là chuyện chỉ có Tiêu Luân mới biết. Bởi vì trước khi gặp được hắn, Dung An Trúc cắn bản chưa từng cắn ai.

Mặc kệ là lúc tiến vào hay bị tiến vào, Dung An Trúc đều thích liếm hôn ở đầu vai Tiêu Luân, sau đó ở dưới sự hưng phấn mà đạt được cao trào của Tiêu Luân, y sẽ há miệng cắn một cái.

Trừ bỏ những lúc y quay lưng về phía Tiêu Luân.

Ví dụ như, hiện tại.

Dưới không gian không tổ cũng không mờ, hai tay Dung An Trúc bám trên bồn rửa tay, quần áo không cởi hết, chỉ mở rộng lộ ra vòm ngực cùng cơ bụng rắn chắc.

Trên bồn rửa tay có một chiếc gương.

Dung An Trúc ngửa đầu, nhìn ánh mắt mình hơi híp lại, khoé mắt phỉếm hồng, làn da đỏ ửng lan từ trên mặt trên cổ xuống cả ***g ngực.

Tiêu Luân vẫn không ngừng hoạt động sau lưng y, mỗi một lần va chạm đều hung mãnh hữu lực, làm cho y phải dùng hết sức mới có thể chống đỡ cơ thể, tiếng rên rĩ cũng không có cách nào nén xuống.

Một bàn tay Tiêu Luân lướt qua ngực y, thỉnh thoảng xoa nắn hai viên châu đã nổi lên, hoặc là chơi đùa xung quanh rốn y; một tay kia thì chăm sóc vật ngẩng cao đầu bên dưới, tốc độ ma sát cùng tần suất với nhịp va chạm phía sau.

Hình ảnh vô cùng *** đáng.

Tiêu Luân ghé vào tai y cười khê. “Đẹp không?”

Dung An Trúc nghiêng đầu, nhìn về hình chiếu hai người bọn họ trong gương.

Bộ vị kết hợp ra vào đã bị áo sơ mi của Tiêu Luân che mất, y chỉ nhìn được thắt lưng của Tiêu Luân không ngừng chuyển động, thỉnh thoảng vì động tác quá mức mãnh liệt mà nhìn thấy khí quan cực đại mang theo cả niềm dục.

Tiêu Luân đột nhiên rút ra, Dung An Trúc bị động tác của hắn biến thành nhũn cả chân, đang muốn quay đầu lại chất vấn, lại bị người kia mạnh mẽ xoay ngược một cái, rời khỏi tấm gương.

“Cậu đang nhìn chỗ nào?” Tiêu Luân nói, ngữ khí nguy hiểm, một tay đem một chân Dung An Trúc nâng lên. “Tôi muốn cậu chỉ nhìn một mình tôi.... Chuyên tâm...”

“Ừm...” Dung An Trúc lại phải cảm thán tuổi tác của mình, thế nhưng cũng có thể làm được động tác cần kỹ thuật cao thế này.

Tiêu Luân nâng chân y lên, lại bắt đầu mặt đối mặt hung hăng va chạm.

Đồng thời cũng mạnh mẽ cắn xuống đôi môi y.

Tuy rằng không bì kịp với xâm nhập từ sau lưng, nhưng có thể trực tiếp nhìn được biểu tình của đối phương, cảm nhận được hô hấp của đối phương.

“Ừm.... A...” Dung An Trúc ngửa đầu gấp gáp rên rĩ. “Nhanh nữa...”

Tiêu Luân càng thêm mãnh liệt, cắn môi y nói. “Như vậy.... đủ chưa?”

“A a...” Dung An Trúc cơ hồ không đứng vững được. “Nhanh nữa, dùng sức.... Ừm.... Tiêu Luân....”

Tiêu Luân gần như điên cuồng mà va chạm.

Thời điểm lên đến cao trào, tiếng kêu của Dung An Trúc bị Tiêu Luân dồn ngược lại hết trong miệng. Toàn thân y siết chặt, cánh tay ôm lấy Tiêu Luân, từ phía sau cảm nhận được chất dịch nóng bỏng chảy vào trong cơ thể.

Vẫn duy trì tư thế ôm nhau trong chốc lát, đợi cho hô hấp bình ổn lại, hai người mới bắt đầu thả lỏng.

Tiêu Luân rút ra mấy tờ giấy, lau đi chỗ bộ vị kết hợp, chậm rãi rút ra vật vẫn chôn trong cơ thể Dung An Trúc. Dung An Trúc không nhúc nhích, chẳng mấy lát chỗ giấy kia đã ướt hết, Tiêu Luân vứt đi, rút thêm mấy tờ giấy khác lau nốt chỗ còn lại, trên bụng và ngực hai người vẫn còn rất nhiều dấu vết.

Sau đó chỉnh trang lại quần áo, vẽ mặt, nhìn nhau thấy không có kẻ hở nào rồi mới mở cửa, trước sau đi ra ngoài.

Tiểu Hồng đã hút hết hơn nửa bao thuốc lá, nhìn thấy bọn họ đi ra thì không chút khách khí trở mình xem thường.

Tuy rằng cách âm rất tốt, nhưng nhìn khoé miệng vị Dung tổng sưng đỏ lại có điểm rách da, khoé mắt ướt át phỉếm hồng, động tác phân eo còn hơi cứng ngắc, xem ra là được người ta yêu thương đến triệt để rồi.

~ Toàn văn hoàn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-cuu-sinh-tinh>